

СТИВЪН КИНГ



под псевдонима Ричард Бакман



ОТЪН

Убиец или жертва?
Похитител или спасител?

СТИВЪН КИНГ
ОГЪН
ПОД ПСЕВДОНИМА РИЧАРД
БАКМАН

Превод: Адриан Лазаровски

chitanka.info

Убиец или жертва?

Похитител или спасител?

Огън е разказ за Клейтън Блейздел, за престъпленията срещу него и за неговите престъпления.

Блейз е мошеник на дребно, докато се запознава с Джордж Рекли. Джордж го „отваря“ на стотици далавери и подхвърля идеята за отвличане на бебето на богаташи. Семейство Джерард, които са възливи с пари, биха дали милиони, за да спасят последната издънка от фамилното дърво.

Има само една спънка: когато настъпва моментът за похищението, Джордж — мозъкът на операцията, вече не е между живите.

Обаче наистина ли е мъртъв?

Сега Блейз бяга като подгонен див звяр, притиска до гърдите си малкия Джо... и полицията стеснява обръча около него. Похищението, замислено от един изпечен престъпник, се превръща в състезание с времето сред белия ад на мейнските гори.

Блейз не е обладан от демони, в неговия свят няма плъхове мутанти и призраци. Неговата история е за това, което се случва, когато животът не ти оставя нито един шанс, когато съдбата безмилостно ти нанася удар след удар. Когато си сам в целия свят, изправил се против теб, а единствения път, когато щастието ти се усмихва, усмивката му напомня жестока, ехидна животинска гримаса.

*За Томи и Лори Спрус
И в памет на Джеймс Т. Фаръл^[1]*

„Това са копторите на сърцето.“

Джон
Макдоналд^[2]

Д.

РАЗКРИВАНЕ НА КАРТИТЕ

Скъпи верни читателю,

„Огън“ е „роман от чекмеджето“. Искам да си наясно, преди да изхвърлиш касовата бележка и да изцапаш книгата със сос или сладолед, след което ще е трудно или невъзможно да я върнеш в книжарницата^[3].

Да, текстът е преработен и допълнен, но това не променя факта, че е романът е „от чекмеджето“. На корицата му пише „Ричард Бакман“, защото „Огън“ е последният от онези, написани между 1966 и 1973 година — период на най-голяма творческа продуктивност за въпросния господин.

През това време не бях един човек, а двама. Стивън Кинг, който пишеше (и публикуваше) разкази на ужаса за малотиражни мъжки списания като „Кавалиър“ и „Адам“^[4], и Ричард Бакман, автор на романи, които нито един издател не желаше да публикува. Това бяха „Гняв“^[5], „Дългата разходка“, „Пътна мрежа“ и „Бягащият човек“^[6].

Нито една от четирите книги не се появи на пазара с твърди корици (както си му е редът) — бяха отпечатани направо в джобен формат с мека подвързия.

„Огън“ бе последното от тези ранни произведения. Наречи го петата четвъртина, ако желаш... или поредния роман „от чекмеджето“ на известния писател. Започнах го в края на 1972 и го завърших в началото на 1973. Докато работех над него, мислех, че е страхотен, но след като го прочетох от начало до край, го обявих за пълен боклук. Май така и не го предоставих на нито един издател — дори не го изпратих и в „Дабълдей“, където по онова време се бях сприятелил с Уилям Дж. Томпсън. Именно Бил впоследствие откри Джон Гришам и пак той подписа с мен договор за романа, който създадох след „Огън“ — заплетена, но доста интригуваща история за абитуриентска вечер в Централен Мейн.

През следващите няколко години съвсем забравих за „Огън“. След като всички други романи на Бакман бяха издадени, аз го извадих

от прословутото чекмедже, за да го прегледам. Прочетох първите двайсет страници, отново се уверих в първоначалната си преценка за книгата и я върнах обратно. Стилът не беше лош, но сюжетът ми припомни една мисъл на Оскар Уайлд. Според него човек не може да чете Дикенсовия „Вехтошарски магазин“, без да пролива сълзи от смях^[7].

„Огън“ потъна в забрава, ала не се изгуби. Само потъна сред книжата и ръкописите на Стивън Кинг/Ричард Бакман, съхранявани в библиотеката на Фоглър в Мейнския университет.

Следващите трийсет години „Огън“ прекара в мрак^[8].

После публикувах една тънка книжка с мека подвързия — „Колорадецът“ — в поредицата „Хард Кейз Краймс“. Идеята за тази серия бе на един невероятно интелигентен и приятен човек на име Чарлс Ардай, увековечен от моя милост в романа „Клетка“.

Желанието му бе да преиздава класическите „черни“ и детективски романи, които преди излизаха в джобен формат, както и да публикува нови. Е, „Колорадецът“ не беше черен роман, но Чарлс реши да го издаде, и то с една от онези старомодни корици^[9].

Романът имаше небивал успех... само дето хонорарите се бавеха^[10].

Година по-късно си казах, че няма да е зле да се върна към класическите кримки, но с по-типично произведение. За пръв път от много време мислите ми се стрелнаха към „Огън“, ала подире им се влачеше проклетото изказване на Оскар Уайлд относно „Вехтошарски магазин“. Доколкото си спомнях, „Огън“ не беше „черно“ криминале, а доста сълзлива мелодрама. Все пак реших отново да го прегледам, стига да го откриех, разбира се. Спомнях си кашона, спомнях си шрифта на вехтата пишеща машина (несъкрусимата „Оливети“, която жена ми Табита използваше в колежа), ала нямах представа какво се е случило с ръкописа, който би трябвало да е във въпросния кашон. Като нищо можеше да е изчезнал и тогава... сбогом, моя красавице^[11].

Слава богу, този се намери. Марша, една от двете ми безценни помощнички, го откри в библиотеката на Фоглър. Не ми повери оригиналния ръкопис (ами аз... такава... губя разни неща...) и направи ксерокопие. По всяка вероятност бях използвал доста изхабена лента, защото текстът едва се четеше, а бележките в полетата се бяха размазали. Все пак зачетох романа — бях подготвен за разочарование

от произведението, написано по времето, когато бях доста по-млад и самонадеян.

Обаче „Огън“ се оказа доста добър (и определено по-добър от „Пътна мрежа“ — роман, който тогава смятах за типична американска белетристика). Само дето не беше „черен“ роман. По-скоро напомняше натуралистичната проза с криминални елементи, която през трийсетте години създаваха Джеймс М. Кейн^[12] и Хорас Маккой^[13].

Казах си, че ретроспекциите всъщност са по-добри от самата фабула — напомняха ми за трилогията „Младият Лониган“ на Джеймс Т. Фаръл и забравения (но незабравим за прочелите го) роман „Бензиностанцията на Макгинти“. Естествено на места „Огън“ беше ППС^[14], но да не забравяме, че бе написан от млад човек (тогава бях на двайсет и пет), убеден, че е сътворил поредния ВЕЛИК ШЕДЪОВЪР.

Реших, че „Огън“ може да се преработи и издаде, без да навреди на репутацията ми, само дето нямаше да се впише в романите от поредицата „Хард Кейз Краймс“, защото не отговаряше на представата за криминален роман. По-скоро щеше да е описание на трагичната съдба на един онеправдан човек, и то ако го преработех изцяло и изрежех целия мелодраматизъм. Ето защо прибягнах до фрази и атмосфера, характерни за най-добрите черни романи, и дори използвах шрифт, наречен „Американска пишеща машина“, за да ми напомня с какво съм се захванал. Работех бързо, без да поглеждам напред или назад, опитвайки се да придам на „Огън“ онази неустойима тръпка, характерна за този жанр (най-вече за книгите на Джим Томпсън и Ричард Старк^[15] и по-малко за романите на Кейн, Маккой или Фаръл). Смятах, че ще нанесе поправките накрая, и то с молив, а не на компютър, както е модерно сега. Щом книгата щеше да бъде завръщане в миналото, исках да се наслажда в пълна степен на това, а не да бягам от него. Бях твърдо решен да премахна от текста цялата сантименталност; исках завършеният роман да прилича на празна къща, в която няма дори килим. Както често казваше майка ми: „Искам да видя истинското му лице.“ Само ти, читателю, ще прецениш дали съм успял или не.

Ако е от значение за теб (в което се съмнявам — предполагам, очакваш интересно четиво история, и се надявам, че ще останеш доволен), всички хонорари и допълнителни приходи от „Огън“ са за

фондацията „Хейвън“, която бе създадена да помага на творците на свободна практика, когато късметът ги изостави^[16].

И още нещо, след като вече съм те хванал за ревера — постарях се, доколкото е възможно, да създам усещане за безвремие, та романът да не изглежда старомоден^[17].

Да се отстранят всички остарели реалии обаче беше невъзможно, понеже някои времеви ориентири бяха важни за сюжета^[18].

Ще бъда удовлетворен, ако си кажеш, че действието се развива в Америка и в недалечното минало.

Връщам се там, откъдето бях започнал. Да, романът е написан отдавна, обаче май сгреших в първоначалната си преценка за него. Може и да не се съгласиш с мен... но така или иначе не става въпрос за творба като „Малката кибритопродавачка“. Както винаги, мой верни читателю, ти пожелавам всичко най-хубаво, благодаря ти, задето четеш тази книга, и се надявам да ти хареса. Няма да кажа, че се надявам да се просълзиш, но...

Не. Все пак ще го кажа. Стига да не се просълзиш от смях.

Стивън Кинг (от името на Ричард Бакман)

Сарасота, Флорида.

30 януари 2007 г.

[1] Известен американски писател (1904–1979), автор на няколко романа и седемнайсет сборника с разкази. — Б.пр. ↑

[2] Един от най-големите американски автори на съспенс и крими, любимец на Стивън Кинг, Дийн Кунц, Мери Хигинс Кларк, Доналд Уестлейк и Сю Графтън. — Б.пр. ↑

[3] Предполагам, че и ти като мен рядко сядаш на масата (било то за обяд или лека закуска) без книгата, която четеш в момента. — Б.а. ↑

[4] С едно изключение: под псевдонима *Джон Суидън* Ричард Бакман публикува един криминален разказ — „Петата четвъртина“. — Б.а. ↑

[5] Тиражът му отдавна е изчерпан, което ме радва. — Б.а. ↑

[6] След това излезе Бакмановият роман „Проклятието“ и не е чудно, че ме разконспирираха, понеже в действителност бе написан от Стивън Кинг — подвеждащата снимка на четвърта корица не заблуди никого. — Б.а. ↑

[7] По същия начин реагирах на „Всеки“ на Филип Рот, „Невзрачният Джуд“ на Томас Харди и „Дъщерята на пазителя на спомените“ на Ким Едуардс; в един момент спирах да чета, прихвах и виквах: „Хайде сега да се разболея от рак! И да ослепее! Само това още не му е дошло на ума!“ — Б.а. ↑

[8] Е, не в чекмедже, а в един кашон. — Б.а. ↑

[9] Знойна мацка, в чийто поглед се крие беда, а под бикините ѝ — екстаз (най-вероятно). — Б.а. ↑

[10] Като се замисля, досущ като в лошото старо време на книгите с меки корици. — Б.а. ↑

[11] Затрил съм не един, а два читави романа, над които работех. „Под купола“ беше дълъг едва петдесет страници, когато изчезна, ала „Канибали“ пропадна вдън земя, когато вече бях прехвърлил двеста и първата страница. Нямах копия. Беше много преди появата на компютрите, а пък аз никога не ползвах индиго за черновите... струваше ми се някак *превзето*. — Б.а. ↑

[12] Джеймс Кейн (1892–1977) — един от майсторите на „твърдата“ школа в американските криминални романи, автор на „Пощальонът звъни винаги два пъти“. Хорас Маккой (1897–1955) — автор на романа „Уморените коне ги убиват, нали?“. — Б.пр. ↑

[13] И донякъде бе повлиян от „За мишките и хората“ на Стайнбек — няма как да не го забележите. — Б.а. ↑

[14] Претенциозен, претрупан и съзлив. — Б.а. ↑

[15] Джим Томпсън (1906–1977) — автор на детективски романи; Ричард Старк — псевдоним на известния американски криминалист Доналд Уестлейк (роден през 1933). — Б.пр. ↑

[16] Повече информация за фондацията „Хейвън“ (The Haven Foundation) ще намериш в моята интернет страница: www.stephenking.com. — Б.а. ↑

[17] Героят Клейтън Блейздел е израснал в следвоенна Америка (става дума за Втората световна война). Сега това звучи като извадено от нафталина, макар че през 1973 година, когато пишех романа в караваната, където живеех с жена си и двете ни деца, изглеждаше съвсем нормално. — Б.а. ↑

[18] Ако го бях написал днес, най-малкото щях да взема под внимание повсеместната употреба на мобилни телефони и автоматичната идентификация на повикванията. — Б.а. ↑

ПЪРВА ГЛАВА

Джордж беше някъде в мрака. Блейз не го виждаше, но чуваше гласа му — ясен и отчетлив, груб и леко дрезгав, сякаш той вечно бе настинал. Явно като малък беше претърпял инцидент — тази история беше забулена в тайна, ала белегът върху адамовата му ябълка се виждаше отдалеч.

— Не тази, глупчо, не виждаш ли, че бронята е облепена със стикери? Избери шевролет или форд. Тъмносин или тъмнозелен. Модел отпреди две години — нито по-стар, нито по-нов. Те са най-безлични. И гледай да няма стикери.

Блейз отмина малката кола с лепенки на бронята и продължи нататък. Басовият тътен на музиката се чуваше дори тук, в далечния край на паркинга пред кръчмата. Беше събота вечер и заведението бе претърпяно. Навън обаче цареше кучешки студ, беше най-малко минус петнайсет градуса. Стигна дотук на стоп, но след четирийсет минути на открито ушите му замръзнаха. Беше си забравил шапката. Все забравяше по нещо. Понечи да извади ръце от джобовете си и да ги притисне до ушите си, ала Джордж не му позволи. Каза, че ушите му могат да измръзнат, но ръцете — в никакъв случай. Ушите не вършат работа, когато ще свързваш жички на късо, за да откраднеш кола.

— Ей там — обади се Джордж. — Вдясно от теб.

Блейз погледна натам и видя един сааб. С лепенка на бронята. Въобще не беше автомобилът, който търсеха.

— Тая е вляво — изсъска Джордж. — Казах вдясно, глупчо. С коя ръка си бъркаш в носа?

— Прощавай, Джордж.

Да, пак се беше издънил. Можеше да си бърка в носа и с двете ръце, обаче знаеше коя е дясната — тази, с която пишеше. Погледна я, извърна очи и видя тъмнозелен форд.

Тръгна към колата, като си даде вид, че изобщо не се интересува от нея. Погледна през рамо. Кръчмата се наричаше „Торбичката“ и там се събираха най-вече студенти от местния колеж. Тъпо название —

така казваха на онова, дето ти се клати между краката. В петък и събота тук забиваше рокгрупа. Навярно вътре бе топло и купища мацки с къси поли танцуваха като обезумели. Изкушаваше се да влезе, да се поогледа...

— Какви ги вършиш? — просъска Джордж. — Разхождаш се по Комънуелт Авеню ли? И сляпата ми баба няма да се върже. Действай, чуваш ли?

— Добре, аз само...

— Да, бе, знам го твоето „само“. Не се отплесвай.

— Добре.

— Какъв си, юнако?

Блейз сведе глава и подсмръкна.

— Аз съм слабоумен.

Джордж твърдеше, че в това няма нищо срамно, обаче си бе неоспорим факт. Колкото и да се напъваш, няма да излъжеш никого, че си умен. Хората те поглеждат и веднага виждат истината — лампите светят, но къщи няма никого. Щом си малоумен, трябва бързо да си свършиш работата и веднага да се ометеш. Хванат ли те, изпяваш всичко, което знаеш, но никога не издаваш онези, които са били с теб. Сториш ли го, ченгетата ще те накарат да си кажеш и майчиното мляко. Джордж казваше, че малоумните бъкел не разбират от ментосване.

Блейз извади ръце от джобовете си и си раздвижи пръстите. Кокалчетата му изпукаха в мразовития въздух.

— Готов ли си, юнако? — попита Джордж.

— Да.

— Ще ида да си взема една бира. Ти действай.

В Блейз се надигна паника и го стисна за гърлото:

— Абе, не мога, не съм го правил... Само съм те гледал...

— Е, този път няма да гледаш, ами ще свършиш малко работа.

— Ама...

Той млъкна. Нямахше смисъл да продължи, освен ако не възнамеряваше да закрепци. Чуваше скърцането на утъпкания сняг под ботушите на Джордж, който вървеше към кръчмата. Скоро стъпките му бяха заглушени от басовия ритъм.

— Боже! — въздъхна Блейз. — Боже мой.

Пръстите му вече се вкочаняваха. При тази температура щяха да му се подчиняват не повече от пет минути. Може би по-малко. Приблужи се до предната лява врата с надеждата, че ще е заключена. Тогава щеше да зареже форда, понеже оная джаджа, дето умните ѝ викаха шперц, не беше у него, а у Джордж. Обаче собственикът на колата я бе оставил отключена. Блейз отвори вратата, пресегна се, намери ръчката за освобождаване на предния капак и я дръпна. После мина отпред, натисна езичето и вдигна капака.

Извади от джоба си малко фенерче, включи го и насочи лъча към мотора.

„Намери кабела за стартера.“

Видя какви ли не жици, напомнящи усукани спагети.

Стърчеше пред форда, едрите капки пот замръзваха по страните му. Положението не беше розово. Никак даже. Изведнъж му хрумна нещо. Не беше гениално, ала и бездруго рядко го осеняваха идеи, та появеше ли се някоя, трябваше да се вкопчи в нея. Върна се при вратата на шофьора и отново я отвори. Лампичката в купето се включи, но нямаше как да го избегне. Ако някой го видеше, щеше да си помисли, че има проблеми със запалването на двигателя. Че как иначе, при този кучешки студ... никой нямаше да се усъмни, нали така? Дори Джордж не би го наругал за светещата лампичка. Или поне нямаше да му се кара много.

Блейз спусна сенника, надявайки се (макар и да не му се вярваше), че ще изпадне резервният ключ. Някои хора го държаха точно там, само че единственото, което падна, беше смачкана обвивка от сладолед. Той надзърна в жабката. Беше пълна с книга. Започна да ги загребва и да ги събаря на пода. Бе коленичил на седалката, от устата му излизаше пара. Сред книгата откри пакетче ментови дражета, ала ключове нямаше.

Стори му се, че чува гласа на Джордж: *„Е, загубеняко, сега доволен ли си? Ще запалиш ли двигателя по моя си начин?“*

Блейз се замисли. Предполагаше, че ще може да извади няколко жици и да ги съедини, както правеше Джордж, и да види какво ще се получи. Затвори вратата, наведе глава и се върна при вдигнатия преден капак. Изведнъж го осени друга идея. Върна се, отвори вратата, наведе се и вдигна стелката. Ключът беше отдолу. Нямаше надпис „Форд“ —

нищо не пишеше, защото ключът беше дубликат, но явно беше за тази кола.

Блейз го взе и целуна студения метал.

„Незаклучена врата — помисли си. — Незаклучена врата и ключ под стелката. Май тази вечер не съм най-големият тъпанар, Джордж. Имало и по-тъпи от мен.“

Седна зад волана, затвори вратата, пъкна ключа в стартера (влезе като нож в масло) и осъзна, че не вижда паркинга заради вдигнатия капак. Набързо се огледа, за да се увери, че Джордж не идва насам да му помогне. Джордж никога не би го оставил да запали колата с вдигнат преден капак. Обаче го нямаше. На паркинга нямаше жива душа. Приличаше на тундра, осеяна с коли.

Той слезе от колата и затръшна капака. Върна се зад волана, пресегна се да затвори вратата и ръката му застина във въздуха. Ами Джордж? Дали да отиде в кръчмата и да го извика? Блейз се намръщи. Седеше с наведена глава, лампичката хвърляше жълтеникава светлина върху големите му длани.

„Абе, стига си се втелясвал“ — помисли си, вдигайки глава. — „Майната му на Джордж.“

— Майната ти, Джордж — изрече на глас. Джордж го бе оставил да се добере дотук на стоп, срещнаха се едва на проклетия паркинг и ето че отново го беше зарязал. Заряза го и го остави да свърши мръсната работа. Да, Блейз успя да намери ключа, ала само благодарение на тъпия късмет, който понякога се усмихва и на най-тъпите. Затова... майната му на Джордж. Да види какво е да висиш на шосето при минус петнайсет градуса и да чакаш някой да те качи.

Затръшна вратата, превключи на скорост и напусна паркинга. Щом излезе на шосето, настъпи педала на газта и фордът се втурна напред, задницата поднесе върху утъпкания сняг. Блейз удари спирачки, обхванат от паника. Какво правеше? Какво си въобразяваше? Че ще си тръгне без Джордж? Щяха да го спрат, преди да е изминал и пет километра. А може би щяха да го спрат още на първия светофар. Не можеше да си тръгне без Джордж.

„Но Джордж умря.“

Глупости. Нали преди малко беше тук? Отиде в кръчмата за бира.

„Умря, бе.“

— О, Джордж — изстена Блейз и се прегърби над волана. — О, Джордж, нали не си умрял!

Известно време поседя така. Двигателят на форда работеше като шевна машина. Нито тракаше, нито се давеше въпреки студа. Стрелката за горивото показваше, че резервоарът е почти пълен. В огледалото за обратно виждане димът от ауспуха изглеждаше като нарисован — бял и застинал.

Джордж не бе излязъл от кръчмата. Не можеше да излезе, защото изобщо не бе влизал. Джордж беше мъртъв. Беше мъртъв от цели три месеца. Блейз затрепери.

Не след дълго успя да се вземе в ръце и отново подкара колата. Никой не го спря нито на първия светофар, нито на втория. Необезпокояван, излезе от града. Караше със седемдесет и пет километра в час, когато прекоси административната граница на селището. От време на време фордът поднасяше по заледените участъци, ала той изобщо не се притесняваше. От време оно беше свикнал да шофира по заледени пътища.

Щом напусна града, пришпори колата до деветдесет километра в час. Лъчите на фаровете опипваха платното с ярките си пръсти и се отразяваха в преспите от двете страни на пътя. Представяше си как някое студентче ще зяпне от изненада, когато заведе гаджето си до мястото, където бе паркирало своя форд. А момичето ще процеди: *„Ти си кръгъл глупак. Повече няма да се шматкам с теб, да го знаеш.“*

— Излизам — изрече Блейз. — Ако е студентка, ще каже „излизам“, а не „шматкам“.

Неволно се усмихна. Усмивката преобрази лицето му. Той включи радиото. Зазвуча рок. Блейз започна да върти копчето, докато не намери кънтри. Когато наближи съборетината си, вече припяваше с пълно гърло на музиката и съвсем бе забравил за Джордж.

ВТОРА ГЛАВА

Ала на следващата сутрин споменът се завърна.

Това му беше лошото да си глупчо. Тъгата винаги те връхлиташе изневиделица, защото все забравяш важните неща. Помниш само глупости. Като онова стихче, което госпожа Зелиг те накара да наизустиш в пети клас: „Под разлистения кестен ковачница една се гуши.^[1]“

И каква полза от стихотворението? Каква полза, когато се хващаш, че белиш картофи за двама души, и изведнъж ти просветва, че другият човек никога вече няма да хапне нито картофи, нито нещо друго?

Всъщност не бе сигурен, че изпитва *тъга*. Може би тази дума изобщо не беше уместна, ако да тъгуваш означава да проливаш сълзи и да блъскаш глава в стената. Човек не тъгува за такива като Джордж. Блейз се чувстваше самотен. И го мъчеше страх.

Джордж би казал: „Абе, вземи да си смениш гащите. Втвърдили са се от мръсотия. Егати мърльото.“

Джордж би казал: „Завърза си само едната обувка, кретенче!“

Джордж би казал: „Ох, мамка му, обърни се да ти запаша ризата. Като дете си.“

Когато Блейз се събуди на сутринта след кражбата на форда, Джордж беше в съседната стая. Блейз не го виждаше, обаче знаеше, че той седи на изтърбушеното кресло, както винаги е навел глава и брадичката му почти допира гърдите му.

— Пак се издъни, левако — подхвърли Джордж. — Шапка ти свалям, бунак такъв.

Блейз изсъска, когато босите му ходила докоснаха студения под. Побърза да си нахлузи обувките. Както си беше гол, хукна към прозореца. Колата я нямаше. Той въздъхна от облекчение, от устата му излезе облаче пара — съвсем реално и видимо.

— Не, не съм се издънил. Скрих я в бараката, както ми нареди.

— А сети ли се да заличиш шибаните следи, щурчо? Защо направо не сложиш табела: „НАСАМ НАРОДЕ, ВЪТРЕ ИМА КРАДЕН АВТОМОБИЛ“? Тъкмо ще изкараш някоя и друга пара от билети за вход.

— Уф, Джордж...

— Уф, Джордж, уф, Джордж! Бягай да ги заличиш.

— Добре. — Блейз тръгна към вратата.

— Хей!

— Какво?

— Обуй си панталона, ето какво.

Блейз почувства как лицето му пламна.

— Досущ като дете си — примирено въздъхна Джордж. — Дете с набола брада.

Знаеше как да го настъпи по болното място. Само че вече го нямаше — бе настъпил по болното място не когото трябва и си бе понесъл последствията. Беше умрял, а когато си мъртъв, не можеш да кажеш нищо умно. Да, сега Джордж бе мъртъв и на Блейз само му се струваше, че го чува. Джордж беше умрял в нощта след играта на зарове в склада.

„Сигурно съм изперкал, че се хващам с тая работа“ — помисли си Блейз. — *„Хич не е лъжица за моята уста.“*

Въпреки това си обу гащите (първо ги огледа внимателно за петна), след което навлече плътна фланела, бархетна риза и кадифени джинси. Работните му ботуши бяха под леглото, армейската шуба с качулка висеше на дръжката на вратата. Затърси ръкавиците си и най-после ги видя на полицата над ръждясалата печка в помещението, което бе и кухня, и дневна. Нахлупи карираната ушанка и завъртя козирката наляво — така му вървеше повече. Излезе от хижата и грабна метлата, подпряна на вратата.

Утрото бе ясно и мразовито. Беше толкова студено, че влагата в носа му мигновено се вледени. Внезапен порив на вятъра запрати в лицето му облак снежен пращец, фин като пудра захар, и той машинално присви очи. Лесно му беше на Джордж да го командва. Седеше си до печката и пиеше кафе. Също като снощи, когато отиде за бира и заряза Блейз да се оправя с автомобила. Сигурно и досега фордът щеше да е на паркинга, ако по една случайност Блейз не бе

намерил ключовете — под стелката ли, в жабката ли, вече не помнеше. Понякога доста се съмняваше, че Джордж му е верен приятел.

Преди да заличи с метлата следите, дълго им се любува. Грапавините, оставени от гумите, хвърляха миниатюрни сенки — какво изящество. Странно как хората не забелязваха толкова незначителни, но поразяващи подробности. Съзерцава ги, докато не му омръзна (Джордж го нямаше, за да го юрка), и тръгна към шосето, замитайки следите от колелата на форда. През нощта бе минал снегорин, който бе заличил снежните дюни, навети от вятъра по междуградските пътища, прорязващи полетата от двете им страни, както и другите следи от автомобила.

Блейз се върна в хижата. Стори му се много по-топло. Когато стана от леглото, си каза, че е кучешки студ, а сега изведнъж бе станало приятно. Интересно как се променяха усещанията. Той свали армейската шуба, ботушите и бархетната риза и седна до масата само по фланела и джинси. Включи радиото и за негова изненада не чу рок — Джордж слушаше само рокстанции, а любимото си кънтри. Лорета Лин^[2] пееше, че доброто момиче може да стане много, ама много лошо. Джордж навярно щеше да се засмее и да подхвърли нещо от рода на: „Точно тъй, сладурано — искам те лоша, докато палуваш с мен.“ Блейз също щеше да се засмее, но в интерес на истината тази песен винаги му навяваше тъга. Всъщност повечето кънтрипарчета го натъжаваха.

Щом кафето завря, той скочи и го наля в две чашки. Добави сметана в едната и извика:

— Джордж? Кафето ти е готово, шефе! Побързай, че ще изстине!
Никакъв отговор.

Блейз погледна чашата. Пиеше кафето чисто, без разни гевезлъци като мляко или сметана. Какво да го прави сега? Какво да го прави? Нещо се надигна в гърлото му, прииска му се да запрати чашата в стената, ала в последния момент се отказа и я изля в умивалника. На това му казваха да запазиш самообладание. Човек трябва да се контролира, ако не иска да си навлече неприятности.

* * *

Блейз остана в хижата чак до обяд. Тогава изкара откраднатата кола от бараката и започна да замерва със снежни топки регистрационните номера. Радваше се, че му е хрумнала тази хитринка. Снегът щеше да поприкрие цифрите, все едно е карал през виелица.

— Какво правиш, мамка му? — обади се Джордж от вътрешността на бараката.

— Няма значение — отвърна Блейз. — И бездруго си само в главата ми. — Седна зад волана и подкара към шосето.

— Май пак си намислил някоя глупост — продължи Джордж, този път от задната седалка. — Да се разхождаш из града с откраднат автомобил. Нито си го преобоядисал, нито си сменил номерата, нито нищо... Къде отиваш?

Блейз мълчеше.

— Не си тръгнал към Окома, нали?

Блейз мълчеше.

— Ох, мамка ти, тъкмо това си намислил. Да пукна дано! Няма да ти дойде акълът в главата, а?

Блейз мълчеше. Глупците си траят, нали така?

— Слушай, келеш такъв. Веднага обърни. Пипнат ли те, край на далаверата.

Блейз знаеше, че Джордж е прав, ала нямаше никакво намерение да се подчини. Защо Джордж все му нареждаше какво да прави? Даже и мъртъв пак не спираше да командва. Естествено планът бе измислен от него — беше от онези грандиозни планове, за които мечтае всеки дребен тарикат. „Само дете ние ще успеем“ — фукаше се той, когато бе подпийнал или надрусан, но дори и тогава не изглеждаше съвсем сигурен.

Общо взето, се занимаваха с бързи далавери, изискващи участието на двама души, и Джордж май беше доволен, каквото и да говореше, докато къркаше или пафкаше трева. Може би за него планът Окома Хайтс беше само игра или словесен онанизъм, както наричаше приказките на мъжете с официални костюми, говорещи за политика по телевизията. Блейз знаеше, че Джордж е умен; ако се съмняваше в нещо, то това бе куражът на партньора му.

Но какъв избор имаше след смъртта на Джордж? Сам Блейз не струваше пукната пара. Веднъж пробва трика с неплатените сметки от

магазина за мъжко облекло, но се издъни с гръм и трясък и едва се отърва да не го спипат. Беше взел фамилията на жената от колонката с некролозите, както правеше Джордж, и започна да говори досущ като Джордж, докато ѝ показваше касовите бележки (имаха купища, и то от най-добрите магазини). Каза ѝ, че много съжалява, задето е дошъл в такъв неподходящ момент, но бизнесът си е бизнес и е сигурен, че тя ще го разбере. Жената отвърна, че разбира. Покани го да влезе и го помоли да почака, докато си вземе чековата книжка. Изобщо не му мина през ума, че госпожата ще повика полицията. Ако не беше насочила револвер към гърдите му, той щеше да стърчи там до пристигането на ченгетата. Открай време му липсваше ориентация за време.

Обаче дамата се върна и насочи към него патлак. Сребрист дамски револвер със завъртулки отстрани и седефена ръкохватка.

— Полицаите всеки момент ще бъдат тук — просъска тя, — но ми дължиш обяснение. Що за отрепка се опитва да измами жена, чийто съпруг още не е изстинал в гроба?

Но на Блейз не му беше до обяснения. Обърна се, профуча през отворената врата, скочи от верандата и хукна през моравата. Тичаше доста бързо, стига само да се помръднеш от мястото си, а сега паниката бе сковала мускулите му. Ако жената бе натиснала спусъка, куршумът можеше да попадне право в тила му, или да откъсне ухото му, или изобщо да не го улучи. Човек нямаше как да е сигурен при револвер с толкова къса цев. Вдовицата обаче не стреля.

Като се върна в хижата, Блейз стенеше от страх, стомахът му се беше свил на топка. Не се страхуваше от затвора или от поправителен дом, не се боеше дори от ченгетата (макар да знаеше, че ще го объркат с въпросите си — винаги го объркваша). Изплаши го друго — лекотата, с която тази жена го разкри. Сякаш бе отворена книга. Джордж например го разкриваша изключително рядко, а когато го изловяха, веднага усещаше накъде духа вятърът и реагираше светкавично.

Ами сегашната далавера? Блейз знаеше, че няма да се справи, но не се отказа. Може пък да му се искаше да се върне в затвора. Защо не, особено след като Джордж вече го нямаше. Нека други мислят вместо него и да осигуряват кльопачката.

Може би искаше да го арестуват точно сега, докато караше откраднатия форд из квартала „Окома Хайтс“. И покрай дома на

семејство Джерард.

Скована от суровата зима на Нова Англиа, тази къща приличаше на замръзнал приказен палат. В „Окома Хайтс“ живееше потомствени богати аристократи (така казваше Джордж) и къщите приличаха на господарски имения. Разкошните морави, които ги заобикаляха, сега бяха заледени мъртви полета.

Имението на семејство Джерард бе нај-впечатляващото в квартала. Джордж го бе нарекъл „нафукана старовремска фъшкия“, ала Блейз мислеше, че къщата е страхотна. Джерардови били натрупали състоянието си от морски превози, след Първата световна война забогатели, а след Втората станали свръхбогати. Снегът и слънцето хвърляха студени огнени отблясъци върху многобройните прозорци — според Джордж в дома имаше над трийсет стаи. През септември той бе проучил това-онова, представяйки се за инкасатор на електроразпределителната компания „Сентрал Вали“. Тогава Блейз седеше зад волана на камиона, който не бяха откраднали, а „взели назаем“, макар че полицаите едва ли щяха да вземат под внимание тази деликатна разлика. На моравата играеха крокет — сред участниците имаше и доста привлекателни момичета, навярно гимназистки или студентки. Блейз ги загледа и се възбуди. Когато Джордж се върна и му нареди да потегля, той му разказа за сладураните, които вече бяха заобиколили сградата.

— И аз ги скивах — изсумтя Джордж. — Мислят се за нај-готините на света. Все едно че говната им не смърдят.

— Ама са хубави.

— Дреме ми — кисело отвърна Джордж и скръсти ръце на гърдите си.

— Като ги видя, не ти ли стана, Джордж?

— От тия хлапачки? Ти не си добре. Затваряй си плювалника и карай.

Споменът за този разговор го накара да се усмихне. Джордж бе като лисицата, която не могла да стигне гроздето и разправяла, че било кисело. Госпожа Джолисън им бе прочела тая приказка във втори клас.

По думите на Джордж богаташката фамилия беше доста голяма. Старата генерация бе представена от господин и госпожа Джерард — въпреки че дъртакът бе на осемдесет, можеше да изкърка без проблеми цяло шише „Джак Даниълс“. Имаше и средна генерация господин и

госпожа Джерард, както и млада. Младият господин Джерард се наричаше Джоузеф Джерард Трети и действително беше млад — на двайсет и пет години. Според Джордж съпругата му била „арменка“, тоест мангалка като разните там латиноси, италианци, испанци и гърци.

На Блейз му се беше сторило чудно, защото дотогава си мислеше, че само италианците са мангали.

В края на улицата зави обратно и отново мина покрай имението, като се питаше как ли се чувства човек, ако се ожени на двайсет и две. Натисна газта и продължи към къщи. Стигаше му за днес.

Средната генерация имаше и други деца освен Джоузеф Джерард Трети, но Блейз се интересуваше само от бебето. Джоузеф Джерард Четвърти. Голямо име за такова мъничко същество. През септември, когато Блейз и Джордж се правеха на инспектори, пеленачето бе само на два месеца. Тоест сега беше на... един, два, три, четири месеца между септември и януари... значи на шест. Дребосъкът беше единственият правнук на първия Джо, основал династията.

— Ако отвлечаш някого, трябва да е бебе — поучаваше го Джордж. — То не може да те разпознае, следователно можеш да го върнеш живо. Пък и няма да ти създава главоболия с опити за бягство, хвърляне на бележки през прозореца и прочие простотии. Ще си лежи тихо и кротко и толкоз. Даже няма да разбере, че са го похитили.

Водеха този разговор, докато седяха вкъщи пред телевизора и пиеха бира.

— И с колко според теб можем да ги одрусаме? — попита Блейз.

— С толкова, че никога вече задникът ти да не мръзне, докато пробутваш фалшиви абонаменти за списания или събираш помощи за „Червения кръст“. Как ти се струва, а?

— Все пак колко ще поискаш?

— Два милиона. Един за теб и един за мен. Само толкоз, да не ставаме алчни.

— Алчните ги хващат — изтъкна Блейз.

— Ами да. Така си е. Колко се изкарва с бачкане, младежо? Помниш ли какво съм ти казвал?

— Дребни пари.

— Точно така — кимна Джордж и отпи от бирата си. — Изкарват се пари за семки.

* * *

И ето че караше обратно към мизерната съборетина, която обитаваха с Джордж, откакто дойдоха тук след няколко удара в Бостън. Да, действително възнамеряваше да го стори. Съзнаваше, че може да го хванат, обаче двата милиона го съблазняваха. Щеше да се махне оттук и никога вече да не зъзне от студ! Ами ако го арестуват? Голямо чудо, най-много да го тикнат в пандиза до живот.

И пак нямаше да мръзне, защото ще е на топло.

Вкара в бараката откраднатия форд и изведнъж се сети, че трябва да заличи следите. Ех, как щеше да го похвали Джордж!

За обяд си пригответи хамбургери.

— Наистина ли ще се хванеш с тая работа? — попита Джордж от съседната стая.

— Полегнал ли си, Джордж?

— Не, изправил съм се на глава и си лъскам бастуна. Попитах те нещо.

— Ще се пробвам. Ще ми помогнеш ли?

Джордж въздъхна:

— Май да. Вече съм вързан с теб. Ей, Блейз?

— Какво?

— Искай само един милион. Нали знаеш — алчните ги хващат.

— Добре, само един милион. Искаш ли хамбургер?

Никакъв отговор. Джордж отново беше мъртъв.

[1] Откъс от стихотворението „Селският ковач“ на американския поет Хенри Лонгфелоу (1807–1882). — Б.пр. ↑

[2] Родена през 1935 г., една от най-известните кълтри певици. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Възнамеряваше да отвлече бебето още тази вечер — нямаше смисъл да се мотае и да отлага. Джордж обаче не му позволи.

— Какво си намислил, баламурнико?

Блейз тъкмо щеше да отиде в бараката, за да изкара форда.

— Приготвям се за довечера.

— Какво ще правиш довечера?

— Ще отвлека бебето.

Джордж се разсмя.

— На какво се смееш, Джордж? — попита Блейз и си помисли:
„Като че ли не знам.“

— На теб.

— Защо?

— И как точно смяташ да го отвлечеш? Разкажи ми.

Блейз се намръщи. Грозноватото му лице заприлича на физиономия на трол.

— Ами както бяхме намислили. От стаята му.

— Коя му е стаята?

— Ами...

— Как ще влезеш?

Това си го спомняше.

— През някой прозорец на втория етаж. Няма резета отвътре. Нали ги видя, бе? Когато се правеше на инспектор. Нали ги помниш?

— Имаш ли стълба?

— Ами...

— Като отмъкнеш бебето, къде ще го сложиш?

— В колата, Джордж.

— Да го ебеш! — Джордж използваше тази фраза, когато не му хрумваше нищо друго.

— Джордж...

— *Знам, че ще го сложиш в шибаната кола — дори и глупак като теб няма да го мъкне на гръб до вкъщи! Питам те какво ще правиш*

после! Къде ще го сложиш, а?

Блейз си помисли, че като нищо може да го остави в бараката, обаче смотолеви:

— Ами...

— Имаш ли пелени? Биберони? Бебешки храни? Или ще му поднесеш хамбургер и бутилка бира за вечеря?

— Ами...

— Млъквай! А̀ каза пак „ами“, а̀ се издрайфах!

Блейз се тръсна на дървения стол и увеси нос.

Лицето му гореше от срам.

— И спри шибаната музика! Тая крава мучи, като че ли се е завряла в шундата си!

— Добре, Джордж.

Блейз изключи радиото. Телевизорът — японска вехтория, която Джордж бе купил на някаква квартална разпродажба, — отдавна беше предал Богу дух.

— Джордж?

Онзи мълчеше.

— Джордж, моля те, не си отивай. Извинявай. — Усещаше по гласа си колко е уплашен. Още малко и щеше да заплаче.

— Тука съм, бе — обади се Джордж, когато Блейз вече си мислеше, че си е отишъл завинаги. — Виж какво ще направиш. Обери някой малък магазин. Не голям. Малък. Като онзи „Мама & Тати“^[1] на шосе №1, откъдето си купихме разни дреболии.

— Добре.

— Колтът още ли е у теб?

— Под леглото в една кутия за обувки.

— Вземи го. И си сложи чорап на лицето, че продавачът от вечерната смяна ще те познае.

— Добре.

— Иди в събота вечер, точно преди да затворят. В без десет, да речем. Не приемат чекове, така че ще можеш да забършеш поне двеста-триста кинта.

— Супер! Страхотно!

— И още нещо.

— Какво, Джордж?

— Извади патроните, ясно?

— Естествено, Джордж. Нали всеки път правим така.

— Да, както правим всеки път. Фрасни продавача, ако се наложи, но гледай тая работа да си остане на трета страница в местните вестници.

— Дадено.

— Ти си пълен олигофрен, Блейз. Знаеш го, нали? Нищо няма да излезе от тая работа. Май ще е по-добре да те хванат още при обира на магазинчето...

— Няма да ме хванат.

Никакъв отговор.

— Джордж?

Отново нищо. Блейз се пресегна и включи радиото. Когато стана време за вечеря, пак се отплесна и сервира за двама.

[1] Верига неголеми семейни магазини. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Клейтън Блейздел младши беше роден във Фрийпорт, щат Мейн. Три години по-късно камион уби майка му, докато тя, понесла чанта с покупки, пресичаше главната улица. Водачът на камиона бе пиян и караше без шофьорска книжка. В съдебната зала заяви, че много съжалява за случилото се. Разплака се и обеща, че пак ще посещава сбирките на „Анонимните алкохолици“.

Виновникът бе наказан с глоба и шейсет дни затвор, малкият Клей — да живее с баща си, който разбираше само от алкохол и не беше чувал за „Анонимните алкохолици“. Клейтън старши работеше като оператор на сортировъчна машина в „Сюпириър Милс“ в Топшъм. Другите работници разправяха, че почти не са го виждали трезвен.

Още преди първи клас Клей можеше да чете и с лекота да прибави две ябълки към три, получавайки верния резултат. Дори тогава беше доста едър за възрастта си и въпреки че във Фрийпорт повечето въпроси се решаваха с юмруци, той нямаше никакви проблеми на детската площадка, където обикновено се появяваше с книжка под мишница. Баща му обаче беше доста по-едър и як, ето защо другите деца с интерес следяха с каква ли синина или превръзка ще се появи Клей Блейздел в понеделник.

— Цяло чудо ще е, ако баща му не го осакати или убие — подхвърли веднъж в учителската стая Сара Джолисън.

Чудото не се сбъдна. Една махмурлийска съботна утрин олюляващият се Клейтън старши излезе от спалнята на апартамента в двуетажната къща, в която живееше със сина си. Момчето седеше на пода на дневната, гледаше анимационно филмче и похапваше „Епъл Джакс“^[1].

— Колко пъти съм ти казвал да не плюскаш тия боклуци? — обърна се Старши към Младши, сграбчи сина си и го хвърли надолу по стълбите. Клей падна на главата си.

Баща му слезе, вдигна го, отнесе го горе и пак го хвърли. При първото падане Клей не изгуби съзнание, ала след второто припадна. Междувременно баща му пак слезе, вдигна го, отнесе го горе и го огледа внимателно.

— Мръсен кучи син — процеди и го хвърли за трети път.

— На ти сега! — възкликна, взирайки се в момчето, което приличаше на парцалена кукла. — Друг път ще се замислиш, преди пак да плюскаш тия говна.

За съжаление Клей вече не можеше да мисли за каквото и да било. Прекара три седмици в кома в Портландската общинска болница. Лекарят предполагаше, че момчето ще остане в това състояние до смъртта си. Клей обаче се пробуди... но като слабоумен. Времената, през които не се разделяше с книгите, бяха безвъзвратно отминали.

Властите не повярваха на бащата, когато той заяви, че синът му е получил травмата при случайно падане по стълбите. Не повярваха и че изгарянията от цигари по гърдите на момчето са резултат от „някаква тъпа кожна болест“.

Клей не се върна в мизерния апартамент. Щатът пое попечителството му и от болницата го изпратиха в приют. Животът му като сирак започна с това, че на детската площадка две момчета изритаха патериците изпод мишниците му и побягнаха, заливайки се в смях. Клей вдигна патериците си и се изправи. В очите му напиреха сълзи, ала той успя да ги удържи.

Баща му тръгна да протестира срещу решението за попечителство — вдигна малко шум в полицейското управление на Фрийпорт и доста по-голяма гюрултия в няколко кръчми. Заплашваше, че ще се обърне към съда, за да върне сина си, но в крайна сметка така и не го стори. Заяви, че обича Клей, и може би наистина го обичаше, ала тази любов носеше главно синини и изгаряния. Ето защо за момчето бе по-добре да остане в сиропиталището.

* * *

Но не много по-добре. „Хетън Хаус“ в Южен Фрийпорт беше сиропиталище за бедняци и детството на Клей премина под знака на жестокостта и мизерията. Е, в интерес на истината нещата малко се

подобриха, когато физическите му травми отшумяха. Взе страха на грубияните и те вече не тормозеха нито него, нито по-малките деца, които беше взел под крилото си. Гаменчетата го наричаха Идиота, Трола и Горилата, но той нямаше нищо против тези прякори и не им налиташе на бой, ако те не го докосваха. А те си бяха научили урока, особено след като той хубавичко подреди най-наглите. Клей не беше зъл по душа, ала предизвикаха ли го, ставаше опасен.

Децата, които не се бояха от него, го нарекоха Блейз, и с времето той така привикна към това прозвище, че то замени името му.

Веднъж получи писмо от баща си.

„Скъпи синко — започваше то. — Как я караш? Аз съм добре. Тия дни бачкам в Линкълн, нося дърва. Всичко щеше да е идеално, ако мръсните к•••и, не бяха свили кинтите за извънредния труд. ХА! Смятам да купя някаква къщичка и ще дойда да те взема, като го направя. Вземи и ти да ми драснеш няколко реда и да разкажеш на старото си татенце как я караш. Можеш да ми пратиш и снимка.“ Писмото завършваше по следния начин: „С любов, Клейтън Блейздел“.

Блейз нямаше снимка, която да изпрати на баща си, но можеше да му напише писмо — бе сигурен, че учителката по музика, която идваше всеки вторник, щеше да му помогне. На мръсния и омачкан плик обаче нямаше обратен адрес; пишеше само: „Клейтън Блейздел младши, сиропиталището във ФРИЙПОРТ, МЕЙН“.

Друга вест Блейз не получи от баща си.

По време на пребиваването си в „Хетън Хаус“ няколко пъти попада при приемни родители, и то винаги през есента. Задържаха го колкото да им помогне при прибирането на реколтата и почистването от сняг на покривите и алеите. При настъпването на пролетта обаче неизменно решаваха, че Блейз не е за тях, и го изпращаха обратно в приюта. Повечето приемни родители се държаха добре с него, ала времето, прекарано при някои, например Бауи — собственици на развъдник за кучета, си беше истинско мъчение.

След като каза „сбогом“ на приюта, Блейз започна да скита сам из Нова Англия в търсене на препитание. От време на време се чувстваше щастлив, макар и не като другите хора. Най-накрая се установи в Бостън (условно казано, понеже никъде не пускаше корени), защото в селските райони се чувстваше безкрайно самотен — например, когато ношуваше в някой хамбар и се събудеше посред нощ.

Тогава излизаше навън и се взираше в звездите. Бяха толкова много и той знаеше, че са били там, преди да се роди, и ще продължат да съществуват дълго след като вече го няма. Тези мисли го изпълваха едновременно с възторг и с ужас. Случваше се, докато чакаше на стоп и бръснещият есенен вятър развяваше панталона му, да го обземе тъга за нещо изгубено... като онова писмо, което пристигна без обратен адрес. Друг път вдигаше глава да се полюбува на пролетното небе и зърваше птица. Понякога гледката го изпълваше с щастие, ала най-често му се струваше, че нещо в него се سماлява и ще се скърши.

„Става ми кофти — мислеше си той. — Май трябва да престана да зяпам птиците.“ Все пак от време на време неволно вдигаше очи към небето.

Като цяло Бостън му допадна, но често го обземаше тягостен страх. В града живееха много хора, един милион, може би повече, и на никого не му пукаше за Клей Блейздел. Ако случайно го забележеха, то бе заради внушителните му габарити и вдлъбнатината на челото. Понякога си намираще занимание, друг път само се страхуваше. Един ден се запозна с Джордж Ракли и оттогава животът му стана по-хубав.

[1] Детска закуска на компанията „Келог“, приготвена от брашно, сушени ябълки и канела. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Малкото семейно магазинче се наричаше „Тим и Джанет — не мисли, а купи“. Задните рафтове се огъваха под тежестта на кашоните с бутилки вино и бира, в дъното се мъдреше огромен хладилник. На стелажите бяха подредени пликосе с различни видове солени бисквити и чипс. До касата стоеше буркан с мариновани яйца, висок колкото малко дете. В „Тим и Джанет“ се продаваха и предмети от първа необходимост — цигари, дамски превръзки, сандвичи, еротични списания.

Вечер в магазина работеше един пъпчив младеж, който денем ходеше на лекции в портландския филиал на Мейнския университет. Казваше се Хари Нейсън и беше последен курс на специалност животновъдство. В един без десет в „Тим и Джанет“ влезе едър мъж с вдлъбнатина на челото. Нейсън тъкмо преглеждаше книжка от щанда с „любовните“ романи. Заглавието ѝ беше „Големи и напращели“. Вечерният наплив от клиенти бе отминал и Нейсън си каза, че след като обслужи здравеняка, който е дошъл я за вино, я за бира, ще затвори магазина и ще се прибере вкъщи. Смяташе да вземе книгата и да се позабавлява насаме. Най-му харесваше епизодът със странстващия проповедник и двете похотливи вдовици. Вече предвкушаваше удоволствието, но изведнъж непознатият насочи към него пистолет и изломоти:

— Давай всичко от касата.

Нейсън изпусна книжката и начаса забрави и проповедника, и вдовиците. Втренчи се в оръжието и понечи да каже нещо хитро като лафовете, които пускаха героите в телевизионните сериали. От гърлото му обаче излезе само едно задавено „Ъъъъ!“

— Давай всичко — повтори мъжката. Вдлъбнатината на челото му беше страшничка. Изглеждаше дълбока колкото малък вир.

Въпреки че мозъкът му работеше на забавени обороти, Хари Нейсън си спомни инструкциите на шефа в случай на обир: „Не се съпротивлявай и дай на крадеца всичко, което иска, застраховани сме.“

Бъдещият животновъд осъзна, че тялото му е изключително нежно и уязвимо, пълно с всевъзможни кухини и течности. Пикочният му мехур се изпразни, приходи му се по голяма нужда.

— Ти глух ли си, бе?

— Ъъъъ — изхъхри Нейсън и натисна клавиша за отваряне на чекмеджето.

— Сложи парите в плик.

— Добре. Да. Разбира се. — Той зарови под щанда, пликовете паднаха и се разпиляха на пода. С треперещи ръце взе един, разтвори го и започна да го пълни с банкноти.

В този момент вратата се отвори и в магазина влязоха младеж и девойка, най-вероятно студенти. Щом зърнаха пистолета, те спряха.

— Какво става? — попита младежът и машинално дръпна от тънката си цигара. На ревера му се мъдреше значка с надпис „ТРЕВАТА Е СУПЕР.“

— Обир — отвърна Нейсън. — Моля ви... ъъ... не ядосвайте господина.

— Не думай! — Младежът се ухили и вдигна пръст, увенчан с мръсен нокът. — Значи този тип те ограбва, готин!

Мъжагата се обърна към него:

— Давай портфейла!

— Виж сега, пич — усмихнато подхвана младежът със значката, — аз съм на *твоя* страна. Не стига, че цените са надути, ами Тим и Джанет Куорълс са най-големите изроди след Хитлер...

— Давай портфейла, че ще ти пръсна тиквата.

„ТРЕВАТА Е СУПЕР“ внезапно си даде сметка, че не гледа криминален филм и че опасността е съвсем реална. Усмивката му предаде Богу дух и той млъкна. Пребледня като платно, по страните му избиха алени петна. Неохотно извади от джоба на джинсите скъпия си черен портфейл марка „Лорд Бакстън“.

— Когато ти трябват ченгетата, никакви ги няма — отбеляза спътничката му. Носеше дълго кафяво палто и черни кожени ботуши. Цветът на косата ѝ съответстваше на ботушите ѝ... поне през тази седмица.

— Пусни портфейла в плика — нареди нападателят. По-късно Хари Нейсън щеше да съжали, че не е станал герой, като халоса

крадеца с грамадния буркан с мариновани яйца. Само че главата на непознатия явно беше корава. Много корава.

Портфейлът тупна в плика.

Въоръженият заобиколи младежа и девойката и тръгна към вратата. Движеше се с лекота, нетипична за толкова едър човек.

— Свиня! — процеди девойката.

Нападателят се вкамени. За миг момичето си помисли (така каза на полицията), че здравенякът ще се обърне и ще ги застреля. По-късно, докато ги разпитваха в участъка, тримата дадоха доста противоречиви показания за цвета на косата му (кестенява, рижа, русолява), за тена на лицето му (светъл, мургав, блед) и за дрехите му (късо моряшко палто, анорак, дебела фланелена риза), ала всички бяха единодушни по отношение на ръста му — гигантски! — и последните му думи. Очевидно бяха адресирани към вратата на магазина и прозвучаха почти като стон:

— Господи, Джордж, забравих чорапа!

Той изтича навън. За миг силуетът му бе осветен от неоновата реклама на бира „Шлиц“ над входа на магазина, после наблизко изръмжа автомобилен двигател и колата се изгуби в нощта. Автомобилът беше седан, но и тримата свидетели не бяха видели модела или марката заради обилния снеговалеж.

— Явно ще мина без бира — измърмори „ТРЕВАТА Е СУПЕР“.

— Вземи си от хладилника — измънка Хари Нейсън. — За сметка на магазина.

— Сериозно? Сигурен ли си?

— Разбира се. И малката да си вземе. Голям праз, всичко е застраховано! — Той избухна в смях.

На разпита заяви, че никога не е виждал исполина. Едва по-късно му хрумна, че май през есента го беше зърнал в компанията на кльощав тарикат с лице на плъх, който бе дошъл да си купи вино и не спираше да дърдори.

ШЕСТА ГЛАВА

На другата сутрин Блейз се събуди и видя, че снегът е натрупал почти до покрива на хижата, а огънят е изгаснал. Щом стъпи на ледения под, мехурът му се сви. Намръщи се и тръгна на пръсти към тоалетната, при всяко издишване от устата му излизаха облачета белезникава пара. Облекчи се, доволно въздъхна, изтръска последните капки и пусна мощна пръдня.

По-мощен обаче бе вятърът, който фучеше около къщата с такава ярост, че боровете отвън се привеждаха като мършави оплаквачки на погребение.

Блейз се облече, отвори задната врата и си запробива път към купчината дърва под навеса. Алеята беше заличена, снегът премрежваше погледа му. Беше прекрасно. Прекрасен бе и зърнестият сняг, с които вятърът го зашлепяваше при всяка крачка.

Отопляваха хижата с масивни дъбови цепеници. Блейз нарами няколко, спря пред вратата, колкото да изступа снега от обувките си, и влезе обратно в хижата. Разпали огъня, без да сваля шубата си, наля вода в кафеничето и сложи две чашки на масата.

Спря и се навъси. Нещо беше пропуснал.

Парите! Така и не ги беше преброил.

Понечи да отиде в другата стая, но се сепна, като чу гласа на Джордж, който беше в тоалетната.

— Тъпак!

— Джордж, аз...

— Джордж, аз съм тъпак. Можеш ли да го кажеш?

— Аз...

— Не. Кажи: „Джордж, аз съм тъпак, който забрави да нахлузи чорап на главата си.“

— Взех па...

— *Кажи го.*

— Джордж, аз съм тъпак. Забравих.

— Какво забрави?

— Забравих да си сложа чорап на главата.

— Сега го кажи цялото.

— Джордж, аз съм тъпак, който забрави да си сложи чорап на главата.

— А сега кажи: „Джордж, аз съм тъпак, който иска да го хванат.“

— Не! Не е вярно! Лъжа е, Джордж!

— Според мен пък си е точно тъй. Искаш да те пипнат, да те пратят в „Шоушенк“ и да бачкаш в пералнята. Това е истината, цялата истина и само истината. Голата истина. Тъп си като галош. *Това е истината.*

— Не, бе, Джордж. Честно.

— Тръгвам си.

— Не! — Паниката го задуши. Беше като ръкава на старата фланелена риза, която баща му веднъж натика в устата му, за да заглуши виковете му. — Недей, забравих, аз съм тъпак, ако не си ти, забравям какво трябва да купя...

— Бъди щастлив, Блейзър! — каза Джордж и макар още да беше в тоалетната, гласът му постепенно стихваше. — Бъди щастлив, като те гепят и те пратят да гладиш шибаните чаршафи.

— Ще правя всичко, което ми казваш! Няма пак да се издъня!

Мълчание. Блейз си помисли, че Джордж си е отишъл, но отново чу гласа му:

— Може и да се върна. Ама не ми се вярва.

— Джордж! Джордж?

Кафето завря. Блейз напълни едната чашка и отиде в спалнята. Кафявият плик с парите беше под матрака откъм страната на Джордж. Той изсипа съдържанието му върху чаршафа, който все забравяше да смени през трите месеца, откакто Джордж бе умрял.

Плячката от семейното магазинче беше двеста и шейсет долара. В портфейла на студента имаше още осемдесет. Предостатъчно, за да купи...

Какво? Какво трябваше да купи?

Пеленки. Точно така. Щом ще отвличаш пеленаче, трябва да се запасиш с пеленки. И с други неща естествено. Обаче не можеше да се сети какви точно бяха тези „други неща“...

— Какво друго трябваше да купя, Джордж? — подхвърли, надявайки се да изненада партньора си и той да му отговори. Джордж

обаче не се хвана на въдицата, а смотолев:

— Може и да се върна. Ама не ми се вярва.

Блейз върна парите в кафявия плик и реши да замени портфейла на колежанчето със своя, който беше овехтял и одраскан. Вътре имаше две омазнени еднодоларови банкноти, избеляла фотография на прегърнатите му родители и снимка, която си беше направил с единствения си приятел от „Хетън Хаус“ Джон Челцмън. Там пазеше и късметлийската монета от петдесет цента с изображението на Кенеди, касова бележка за автомобилно гърне (от времето, когато двамата с Джордж имаха раздрънкан понтиак „Боунвил“) и сгъната моментална фотография.

От нея го гледаше Джордж и се усмихваше. Беше примижал, защото слънцето го заслепяваше. Носеше дънки и работни ботуши. Както винаги шапката му беше килната наляво — твърдеше, че така повече му върви.

* * *

Бяха правили доста удари и повечето — най-доходните — не им костваха почти никакви усилия. Понякога залагаха на измамата, друг път — на алчността или на страха. Джордж ги наричаше „бързи далавери“. А онези, при които използваша сплашване, бяха „бързи бъз-далавери“.

— Обичам простичките неща — казваше Джордж. — Защо обичам простичките неща, Блейз?

— Защото са им малко подвижните чаркове.

— Именно! Малко са им подвижните чаркове.

При най-успешните бързи бъз-далавери Джордж се обличаше „бая крещящо“, както сам казваше, и обикаляше определени бостънски барове. Не бяха заведения за хомосексуалисти, нито за хетеросексуални. Джордж ги наричаше „сиви“. И неизменно набелязаната жертва сама попадеше в капана, без Джордж да я примамва. Веднъж-дваж Блейз се бе замислял по този въпрос (доколкото бе способен да мисли), но така и не разбра каква е причината.

Джордж имаше нюх за прикритите педали и бисексуалните типове, които един-два пъти месечно търсеха сексуални приключения, като предварително пъхаха в портфейлите си венчалните си халки. Търговци на едро, застрахователни агенти, училищни администратори, млади банкови чиновници... Джордж твърдеше, че ги надушва. Неизменно успяваше да ги предразположи, помагаше им да преодолеят срамежливостта и да намерят точните думи. После подхвърляше, че е отседнал в приличен хотел. Не шикозен, а приличен. Дискретен и безопасен.

Ставаше дума за „Импириъл“, намиращ се недалеч от Китайския квартал. Джордж и Блейз имаха уговорка с портиера от втората смяна и шефа на пиколата. Винаги вземаха стая в дъното на коридора, а съседните помещения трябваше да са празни.

От три следобед до единайсет вечерта Блейз киснеше във фойето на хотела. Носеше дрехи, каквито иначе не би облякъл за нищо на света. Косата му беше зализана с брилянтин. Докато чакаше, разглеждаше комикси и времето минаваше неусетно.

Доказателство за гениалността на Джордж бе фактът, че жертвата му никога не нервничеше. Изгаряше от нетърпение, обаче не проявяваше нервност. Блейз изчакваше петнайсет минути, после се качваше в стаята.

— Не мисли, че влизаш в хотелска стая — напътстваше го Джордж. — Представяй си, че излизаш на сцената. Баламурникът е единственият, който не знае, че това е представление.

Блейз отваряше вратата със собствения си ключ и излизаше на сцената с репликата:

— Ханк, скъпи, толкова се радвам, че съм при теб! — После „побесняваше от гняв“, което му се удаваше доста добре, макар не и според холивудските стандарти: — Господи, не! Ще го убия! Ще го убия!

Хвърляше се към леглото, на което баламурникът трепереше от ужас (обикновено жертвите вече бяха само по чорапи). Джордж се хвърляше между лапнишарана и разяреното си „гадже“. „Спукана ми е работата“ — мислеше си жертвата, ако все още можеше да мисли. И сапунената опера започваше.

Джордж: — Дейна, чуи ме... не е, каквото си мислиш...

Блейз: — Ще го убия! Махай се, ще го убия! Ще го хвърля през прозореца!

(Баламата запищяваше от ужас при мисълта, че ще полети от десетия етаж.)

Джордж: — Моля те, чакай да ти обясня.

Блейз: — Ще му откъсна топките!

(Лапнишаранът започваше да моли да пощадят живота и мъжествеността му, невинаги в този ред.)

Джордж: — Не, няма. Слизаш във фойето и ме чакаш там.

Блейз отново се хвърляше към жертвата. Джордж успяваше да го удържи — естествено на косъм. Междувременно Блейз изваждаше портфейла от панталона на балъка.

Блейз: — Знам ти името и адреса, кучко! Ще се обадя на жена ти!

В този момент повечето жертви забравяха заплахата, надвиснала над живота и сексуалното им оборудване, вълнуваха ги само святата семейна чест и мнението на съседите. Според Блейз подобна реакция бе доста странна, но винаги ставаше така. Портфейлът осигуряваше допълнителна информация. Балъкът беше казал на Джордж, че е Бил Смит от Ню Рошел, а всъщност беше Дан Донахю от Бруклин.

Междувременно представлението се подновяваше — шоуто трябваше да продължи.

Джордж: — Чакай ме във фойето, Дейна, не ми прави въртели.

Блейз: — Не!

Джордж: — Чакай ме долу, иначе няма да ти проговоря. Писна ми от истериите ти, не съм ти собственост!

Блейз злобно поглеждаше лапнишарана и си тръгваше, притиснал портфейла към гърдите си, мърморейки страховити заплахи.

Щом вратата се затвореше, балъкът едва не целуваше краката на Джордж. Искаше на всяка цена да си получи портфейла си и бе готов на всичко. Парите нямали никакво значение, но документите... „Ако Сали разбере... или синът ми! О, Господи, само детето да не научи...“

Джордж го успокояваше, и то много умело. Казваше му, че двамата с Дейна може да се разберат. По дяволите, със *сигурност* ще се разберат. Ще го изчака да се успокои, после ще си поговори с него

насаме. Ще му обясни как стоят нещата. И ще гушне голямото ревниво момче.

Блейз, разбира се, не чакаше във фойето, а в стая на втория етаж. Дватамата с Джордж преброяваха парите. Най-ниският им резултат бе четирийсет и три долара. Най-добрият — петстотин и петдесет, открити в портфейла на изпълнителния директор на верига магазини за хранителни стоки.

Даваха на баламурника достатъчно време да започне да се зарича, че никога вече няма да помисли за сексуална забегка. Джордж му даваше достатъчно време. Знаеше с точност до секундата колко да изчака, сякаш в главата му имаше часовник, настроен индивидуално за всяка жертва. Накрая се връщаше при него, подаваше му портфейла и казваше, че ревнивото момче се вслушало в гласа на разума, но категорично отказало да върне парите. Едва го убедил да не взема кредитните карти. Много съжалявал.

Ала на лапнишарана изобщо не му беше до парите. Набързо преглеждаше съдържанието на портфейла, за да се увери, че шофьорската му книжка, картите за здравна и социална осигуровка и снимките са си там. Слава богу, там бяха. По-беден, но доста помъдър, той се обличаше и излиза на пръсти от стаята, съжалявайки с цялата си душа, заедно се е родил с топки.

Цели четири години двамата действаха съгласно този сценарий и не се издъниха нито веднъж. Нямаха и проблеми с полицията. Макар да не блестеше с интелект, Блейз се оказа доста добър актьор. Стигаше му да си представи, че балъкът убеждава Джордж (втория истински приятел, когото бе имал през живота си) колко тъп и безполезен е Блейз и че с него Джордж само си хаби времето и таланта. И не само че е загубен, ами носи и нещастие. Представеше ли си го, наистина го обземаше ярост и ако не беше Джордж, той би строшил ръцете на баламата. Дори би го убил.

* * *

Докато въртеше между пръстите си моменталната снимка, Блейз се почувства някак изпразнен. Също като в онези моменти, когато съзерцаваше небето и погледът му се спираше или на звездите, или на

птица, кацнала върху телефонните жици. Джордж вече го нямаше, а самият той си оставаше глупак. Бе нагазил с двата крака и измъкване нямаше.

Освен ако... ако не докажеше на Джордж, че има достатъчно ум да довърши започнатото. И че не иска да го хванат. Което означаваше какво?

Означаваше пелени. Пелени и още нещо. Господи, какво още?

Блейз се опита да си спомни, от напрежението съзнанието му се замъгли. Мисли през цялата сутрин, задавяна от неспирно валящия сняг.

СЕДМА ГЛАВА

Чувстваше се не на място в отдела „Всичко за бебето“ на универсалния магазин „Хейгър“, сякаш беше огромна канара в нечий хол. Носеше дънки, работни ботуши с кожени връзки, фланелена риза и черен кожен колан с катарамата, завъртяна наляво — за късмет. Този път не бе забравил шапката си — онази с наушниците, но я беше свалил и я държеше в ръка. Стоеше в средата на боядисана в розово зала, обляна от ярка светлина. Погледна наляво и видя масички за повиване. Погледна надясно — бебешки колички. Все едно беше на планетата на пеленачетата.

Помещението беше пълно с жени. Някои бяха с големи кореми, други — с малки дечица. Повечето мъничета плачеха, майките изпод око наблюдаваха Блейз, все едно се бояха, че той внезапно ще озверее и ще започне да сее разруха из планетата на пеленачетата, хвърляйки разкъсани възглавници и изкормени плюшени мечета. Към него се приближи продавачка и той се поуспокои. Боеше се да каже какво търси. Интуитивно долавяше страха на жените и знаеше кога присъствието му е нежелано. Беше тъп, но не чак толкова.

Продавачката го попита има ли нужда от помощ. Блейз отвърна, че има. Колкото и да се стараеше, не запомни всичко, което искаше да купи, затова се възползва от единственото средство, което му беше познато — измамата.

— Нямахте ме известно време... — подхвана, устните му се разтегнаха в усмивка, която би изплашила и пума. Продавачката прояви храброст и също се усмихна. Беше толкова дребничка, че му стигаше едва до средата на гърдите. — Току-що узнах, че жената на брат ми... е родила... докато ме е нямало, разбирате ли, затова искам да купя на бебето всичко необходимо. Всичко, което му трябва, де.

Продавачката засия.

— Разбирам. Колко сте щедър. И грижовен. А какво точно искате да купите?

— Не знам. Нищо не знам за... за бебетата.

— Колко е голям вашият племенник?
— Кой?
— Синът на жената на брат ви.
— Аха! Разбрах! На шест месеца.
— Чудесно! — На устните ѝ цъфна заучена усмивка. — Как се казва?

За миг Блейз изгуби дар слово, после избоботи:

— Джордж.

— Прекрасно име! Гръцко. Означава „обработващ земята“.

— Така ли? Е, още е малък.

Продавачката продължаваше да се усмихва.

— Разбира се. Какво е купила жената на брат ви?

Блейз бе подготвен за този въпрос.

— Абе, общо взето, нищо. Парите все не им достигат.

— Ясно. Тоест вие искате... да купите всичко необходимо за едно бебе.

— Да. Точно така.

— Колко сте щедър. Ами да започнем от авеню „Мечо Пух“ и кътчето на креватчетата. Предлагаме отлични дървени креватчета...

* * *

Блейз бе изумен от колко много неща се нуждаеше едно мъничко и крехко създание. Мислеше, че се е сдобил с тлъста плячка при обира на магазинчето, ала напусна планетата на пеленачетата с почти празен портфейл.

Купи креватче марка „Страната на сънищата“, люлка „Сет Харни“, високо столче „Щастливото хипопотамче“, сгъваема масичка за повиване, пластмасова ваничка, осем пижамки, осем чифта гумирани гащички, осем камизолки с непонятни за него закопчалки, три чаршафа, напомнящи салфетки за хранене, три одеяла, цилиндрични възглавнички, които да предпазят бебето, ако си удари главичката в дървените пречки на креватчето, пуловерче, шапка, ботушки, червени обувчици с камбанки на езичетата, два чифта панталонки в тон с ризките, четири чифта чорапки, в които той не можеше да пъхне дори пръста си, комплект шишета за хранене,

биберони, кутия с някаква смес, наречена „Симилак“, бурканчета с плодово пюре, както и комплект чинни, изрисувани със смърфчета.

Бебешката храна беше отвратителна. Опита я веднага щом се прибра.

Докато купчината с пакети растеше, млади майки озадачено зяпаха непознатия. Случващото се беше паметно събитие в тяхното ежедневие — по-прегърбен исполин с дрехи на дървосекач върви от щанд на щанд след миниатюрната продавачка, слуша я внимателно и купува всичко, което тя му предлага. Продавачката се казваше Нанси Молдоу. Получаваше процент от продажбата и с всяка следваща покупка очите ѝ заблестяваха още по-радостно. Маркира стоките и докато непознатият броеше парите, тя добави като подарък четири пакета памперси:

— Задължена съм ви. Явно ще направя кариера като продавачка на бебешки стоки.

— Аз ви благодаря, мадам. — Памперсите много го зарадваха, тях ги беше забравил.

Натовари покупките на две колички (момчето от магазина му помогна за кашоните с креватчето и столчето) и понечи да си тръгне, но Нанси Молдоу извика:

— И непременно доведете младежа, за да го снимаме!

— Дадено, мадам — измърмори Блейз. Изведнъж се сети за първия път, когато го фотографираха в полицията, и ченгето нареждаше: *„А сега се обърни настрани и пак приклепни, Крадльо. Господи, откъде се пръкна толкова висок?“*

— Снимката ще бъде подарък от „Хейгър“!

— Добре, мадам!

— Много покупки, човече — отбеляза момчето. Беше на около двайсет, младежките му пъпки тепърва щяха да изчезнат. Носеше малка червена папийонка. — Къде ти е колата?

— В дъното на паркинга — отвърна Блейз.

Последва младежа, който настоя да бута едната количка, а после започна да мрънка колко трудно било да я движиш по утъпкания сняг.

— Тук не посипват със сол и снегът задръства колелата. Тия загубени колички стават като шейни. Като нищо ще те фраснат по глезена, ако не внимаваш. Не че се оплаквам, ама...

„Тогава що не напуснеш, Отворко? — Блейз сякаш чу гласа на Джордж. — *Мрънкаш, ама ти е гот.*“

— Ето я — посочи той. — Моята кола.

— Добре. Какво да сложим в багажника? Столчето, креватчето или и двете?

Блейз изведнъж се сети, че няма ключ за багажника.

— Сложи всичко на задната седалка.

Младежът се ококори.

— Абе, готин, няма да се побере. Бас държа, че...

— Ще сложим кашона с креватчето отпред, а седалката ще избутам назад...

— Защо не в багажника? Там е най-лесно.

На Блейз му хрумна да каже, че багажникът е пълен, ала не му се искаше да лъже — една лъжа неминуемо води към друга и изведнъж се озоваваш на непознат път, където лесно можеш да се загубиш. „*По възможност гледам да не ментосвам* — често казваше Джордж. — *По-сигурно е.*“

Блейз му показва дубликата:

— Изгубих си ключовете. Докато не си извадя нови, багажникът е аут.

— Ясно — кимна младежът и го изгледа така, сякаш Блейз беше пълен глупак, но това изобщо не притесни исполина; отдавна беше свикнал с този поглед. — Кофти работа.

В края на краищата успяха да сместят всичко в купето. Естествено, наложи се доста да импровизират и накрая не остана никакво свободно място, ала важното бе, че се справиха. Когато Блейз седна зад волана и погледна в огледалото за обратно виждане, дори видя частица от света през прозореца. Останалото бе закрито от кашона с високото столче.

— Добра кола — отбеляза момчето за всичко. — Стара, но добра.

— Тъй си е — кимна исполинът и добави една от любимите фрази на Джордж: — Изчезна от класациите, но не и от сърцата ни. — Зачуди се дали младежът очаква нещо... Май очакваше.

Джордж се обади от задната седалка на форда, където нямаше никакво място, но той някак си се беше сместил:

— Ако не искаш да виси тук до края на века, дай му бакшиш и го разкарай.

Бакшиш. Да. Разбира се.

Блейз извади портфейла си, погледна останалите банкноти и с неохота извади една петачка. Даде я на пъпчивия младеж и тя моментално изчезна в джоба му.

— На добър час, човече, върви си с мир.

— Естествено — отвърна Блейз и запали двигателя. Пъпчивият задърпа празните колички към магазина. На половината път се спря, обърна се и погледна форда. Блейз се начумери — онзи сякаш се опитваше да го *запомни*.

— Трябваше да се сетя по-рано за бакшиша. Нали така, Джордж? Ала Джордж не му отговори.

Вкъщи той паркира форда в бараката и пренесе всички покупки в хижата. В спалнята сглоби креватчето и сложи до него масичката за повиване. Нямахше нужда да чете инструкциите — стигаше му само да погледне картинките на кутиите и ръцете му свършиха останалото. Люлката отиде в кухнята близо до печката с дърва... но не *твърде* близо. Другите неща той прибра в килера, за да не се набиват на очи.

Когато приключи, спалнята вече изглеждаше доста по-различно отпреди и промяната не се изчерпваше само с добавянето на нови мебели. Самата атмосфера бе друга. Сякаш някакъв призрак бе започнал да се разхожда свободно из помещението — не беше духът на човека, който бе напуснал тази стая и си бе отишъл завинаги, а по-скоро на някой, който тепърва щеше да дойде.

Мисълта накара Блейз да се почувства доста странно.

ОСМА ГЛАВА

На следващата вечер реши, че му трябват нови номера за крадения форд, ето защо си задигна от един фолксваген, паркиран пред магазина „Джולי Джимс Джайънт“ в Портланд. В замяна остави регистрационните табелки на форда. Можеха да минат седмици или месеци, преди собственикът на немската кола да разбере, че пътува с чужди номера, понеже на стикера се виждаше цифрата „7“, което означаваше, че трябва да се пререгистрира чак през юли. „Винаги проверявай регистрационния стикер“ — каза си Блейз. Джордж все му го повтаряше и той го беше запомнил.

Подкара към магазина за преоценени стоки, чувствайки се в безопасност с новите номера, но в същото време си даваше сметка, че щеше да се чувства още по-спокоен, ако фордът имаше друг цвят. Щом пристигна, си купи четири кутии автомобилна боя „Небесна синева“ и бояджийски пистолет. Прибра се къщи без пукната пара, но доволен и щастлив.

Похапна край печката, като си тактуваше с крака в ритъм с песента на Мърл Хагард^[1] „Оки от Маскоги“. Старият Мърл наистина знаеше как да удари в земята загубените хипари.

След като изми съдовете, Блейз прокара до бараката омотан с изолирбанд кабел и закачи крушка на една от таванските греди. Обожаваше да боядисва, а „Небесна синева“ бе сред любимите му цветове. Названието също бе красиво. Синьо като небето. Като небето, в което се рее чучулига.

Върна се в къщата и взе пакет стари вестници. Джордж четеше вестник всеки ден, и то не само забавните страници. Понякога четеше на глас уводните статии и ругаеше селяндурите републиканци. Казваше, че те мразят бедните, и наричаше президента „тоя проклет пикльо в Белия дом“. Беше заклет демократ и преди две години дори залепи агитационни стикери в полза на демократите върху броните на три откраднати коли.

Всички вестници бяха стари и обикновено Блейз се натъжаваше от спомена за Джордж, ала тази вечер предвкушаваше удоволствието от пребоядисване на колата. Покри с вестници прозорците и гумите, след което облепи със скоч никелираните части.

Към девет вечерта бараката се изпълни с лек бананов аромат, а към единайсет работата вече бе свършена. Той събра вестниците, докосна тук-там каросерията и се възхити от резултата.

Отиде да си легне, леко замаян от миризмата на боята, а на другата сутрин се събуди с главоболие.

— Джордж? — попита с надежда.

Никакъв отговор.

— Нямам нито цент, Джордж. Разбит съм.

Тишина.

Блейз прекара целия ден в хижата, питайки се какво да прави.

* * *

Продавачът от нощната смяна четеше дебела книга с меки корици, наречена „Глъсти балерини“, когато допряха колт до челото му. Познатият колт. И глас, който бе чувал, избоботи мрачно:

— Давай всичко от касата.

— О, не! — въздъхна Хари Нейсън. — Господи, не.

Вдигна глава и видя някакво страшилище с дамски найлонов чорап на главата, който висеше на гърба му като пискюл на скиорска шапка.

— Само не и ти. Не и отново.

— Давай всичко от касата. Сложи го в плик.

Този път никой не влезе в магазина и понеже беше почивен ден, плячката се оказа по-малка.

Точно преди да излезе, исполинът внезапно спря и се обърна.

„*Сега ще ме убие*“ — помисли си Нейсън. Вместо да го застреля обаче, грабителят каза:

— Този път не забравих чорапа.

И сякаш се усмихна.

После се изгуби в мрака.

[1] Мърл Хагард (роден 1937) — известен американски певец и автор на песни. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Когато Клейтън Блейздел младши попадна в „Хетън Хаус“, сиропиталището бе оглавявано от директорка. Не си спомняше името ѝ — само прошарените ѝ коси, големите сиви очи зад очилата и това, че им четеше от Библията, а в края на всеки сутрешен сбор им казваше:

— Бъдете добри деца и ще преуспеете.

Един ден не дойде на работа, защото бе получила удар. Отначало Блейз си каза, че някой я е ударил, но впоследствие разбра: *мозъчен удар*. Нещо като главоболие, което така и не минава. Замести я човек на име Мартин Козлоу. Блейз нито за миг не забрави *неговото* име, и то не защото децата нарекоха новия директор Козльоето. Не, запомни името му, защото Козльоето им преподаваше по аритметика.

Часовете по аритметика протичаха в стая номер седем на третия етаж, където зиме беше толкова студено, че дори топките на бронзова маймуна биха се вкочанили. На стените висяха портретите на Джордж Вашингтон, Ейбрахам Линкълн и сестра Мери Хетън. Лицето ѝ беше бледо, черната ѝ коса, беше прибрана на кок, напомнящ валчеста дръжка. Дори след като вечер изключеха осветлението, тъмните ѝ очи преследваха Блейз и сякаш го обвиняваха. Най-вече задето е тъп. Прекалено тъп, за да учи в гимназия, както казваше Козльоето.

В стая номер седем винаги миришеше на лак за паркет и от миризмата на Блейз му се приспиваше дори когато влизаше бодър и отпочинал. От тавана висяха девет лампи с наплюти от мухите матови глобуси, от които в дъждовните дни се процеждаше потискаща печална светлина. На едната стена висеше стара черна дъска, на която бяха прикрепени зелени учебни плакати с буквите от азбуката — както главни, така и малки, изобразени по метода на английския педагог Палмър.

След азбуката идваше ред на цифрите от нула до девет, изрисувани толкова изящно и красиво, че при вида им човек започваше да се чувства още по-голям глупак и нескопосник. Върху чиновете бяха издълбани лозунги и инициали, повечето донякъде изтрити след

поредното пребоядисване, ала нищо не можеше да заличи напълно следите от ученическото творчество. Чиновете бяха закрепени за пода с болтове, върху всеки плот имаше мастилница, пълна с мастило „Картърс Инк“. Наказанието за разливане на мастило беше бой с каиш в умивалнята. Наказанието за оставяне на черни стъпки по жълтия паркет беше бой с каиш. Бой с каиш бе наказанието за нарушаване на дисциплината в час, което се наричаше „лошо поведение“. Имаше наказания за какво ли не — Мартин Козлоу вярваше в ефективността на каиша и пръчката. Пръчката (всъщност дървена шпатула) на Козлото всяваше най-голям ужас в „Хетън Хаус“ и бе по-страшна дори от чудовището, което нощем се криеше под леглата на малките деца. Беше от брезово дърво, отгоре на всичко Козлото бе пробил в нея четири дупки, за да намали съпротивлението на въздуха. Той играеше боулинг за отбора на „фолмутските рокери“ и в петък често идваше в приюта с риза за боулинг. Беше тъмносиня и над джобчето на гърдите се кипреше името му — Мартин, — избродирано със златни букви. На Блейз тези букви му изглеждаха почти като онези от Палмъровите плакати. Козлото казваше, че в боулинга, както и в живота, трябва да се стремиш упорито към някаква цел и резултатите няма да закъснеят. От играта дясната му ръка беше станала още по-силна и когато той наложеше някого с шпатулата, болката наистина бе ужасна. Всички знаеха, че директорът прехапва езика си, когато наказва някой питомец с особено лошо поведение. Понякога го прехапваше толкова силно, че езикът му започваше да кърви, и по едно време в сиропиталището имаше момче, което го наричаше не само „Козлото“, но и „Дракула“. После обаче това хлапе изчезна и така и не го видяха отново. „Измъкна се“ — както казваха за онези, които биваха осиновени.

Мартин Козлоу всяваше страх и омраза у всички възпитаници на „Хетън Хаус“, но никой не го мразеше и не се боеше толкова от него като Блейз. Аритметиката никак, ама никак не му се удаваше. Да, можеше да прибави две ябълки към три, но с цената на големи усилия, а събирането на четвърт ябълка с половинка вече беше извън пределите на разсъдъка му. Доколкото знаеше, ябълките се делиха само на хапки, които влизаха в устата.

Именно по време на уроците по аритметика Блейз извърши първата си измама. Помогна му неговият приятел Джон Челцмън —

кльоцаво, грозновато и нервно момче, преливащо от омраза, която то рядко проявяваше. През повечето време успешно я прикриваше зад дебелия стъкло на очилата си, обвити с лейкопласт, и идиотския си хриплив проташки смях. Беше вечната жертва на по-големите и силни хлапета, които го пердасеха доста често. Навираха главата му в калта (през есента) и в снега (през зимата). Редовно съдираха ризите му и той често излизаше от банята със задник, зачервен от удари с мокри кърпи. Джон само изтриваше снега или калта от лицето си, запасваше съдраната си риза, потриваше зачервените си задни части, смееше се като малоумен и не издаваше омразата си. Както и колко е умен. Учеше се добре — даже много добре, — ала рядко получаваше шестици. Шестиците означаваха, че си зубрач, а побойниците не гледаха с добро око на зубрачите в „Хетън Хаус“.

Някъде по това време Блейз се издължи, сложи някое и друго кило. На единайсет и дванайсет той не се отличаваше по нищо от останалите, ала ето че изведнъж наедрия като големите момчета. В същото време не биеше никого на игрището и не участваше в боевете с мокри кърпи в банята. Един ден, докато стоеше до оградата в далечния край на игрището и съзерцаваше враните, които кацаха на клоните на близките дървета и след малко отлитаха, Джон Челцмън се приближи до него и го заговори:

— През новия срок Козльото пак ще ни преподава по математика. Дробите продължават.

— Мразя дробите — изсумтя Блейз.

— Аз ще ти пиша домашните, ако ме защитаваш от тия изроди. Естествено ще го правим така, че Козльото да не се усети — в домашните ти ще има грешки, но няма да са за двойка. Така онзи няма да те задържа след часовете.

Задържането не беше наказание, тежко като боя с каиш, но все пак си беше наказание. Задържаният трябваше да застане в ъгъла на стая номер седем с лице към стената и нямаше право да погледне часовника.

Блейз обмисли предложението на Джон Челцмън и поклати глава:

— Козльото ще разбере. Ще ме изкара на дъската и ще разбере.

— От теб искам да се оглеждаш, сякаш мислиш — отвърна Джон. — За другото не бери грижа.

Така и стана. Той решаваше всичките задачи от домашните му, а Блейз преписваше решенията в своята тетрадка, опитвайки се да копира цифрите от плаката на Палмър. Понякога Козльото го изпитваше и Блейз започваше да върти глава, като гледаше къде ли не, само не и в Мартин Козлоу, ала това не учудваше никого — все пак всички се държаха по този начин, когато директорът ги извикаше пред дъската. Докато се оглеждаше, той хвърляше поглед и на Джони Челцмън, който седеше до шкафа с учебниците, положил ръце върху чина си. Ако числото, което искаше да чуе Козльото, бе десет или по-малко, броят изпънати пръсти показваше отговора. В случай че ставаше дума за дроб, дланите на Челцмън първо се свиваха в юмруци, а после се разтваряха. Лявата ръка даваше числителя, а дясната — знаменателя. Ако знаменателят надвишаваше пет, Джони отново свиваше пръсти и с две ръце обозначаваше нужното число. Блейз разчиташе с лекота тези сигнали, повечето от които бяха по-сложни от самите дробни.

— Е, Клейтън? — казваше Козльото. — Чакаме отговора ти.

— Една шеста — отвръщаше Блейз.

Невинаги даваше правилен отговор. Когато разказа на Джордж за „системата“, приятелят му кимна одобрително:

— Хитър номер. Кога те спипаха?

Спипаха го след три седмици и половина и когато се замисли — *можеше* да мисли, просто му костваше много време и усилия — Блейз осъзна, че Козльото от самото начало е гледал с подозрение на неочаквано пробудилия се математически талант. Просто не го беше показал. Образно казано, през цялото време му бе подавал малко по малко въжетото, с което да се обеси.

Директорът им възложи изненадващо контролно, на което Блейз получи двойка. Всички задачи бяха с дробни. Писмената работа имаше една-единствена цел — да уличи Клейтън Блейздел младши. Под двойката Козльото бе надраскал нещо с яркочервени букви. Блейз не можа да го разчете и го показа Джон.

Челцмън прочете бележката. Помълча и едва тогава погледна закрилника си:

— Тук пише: „Джон Челцмън пак ще яде пердах.“

— Какво? Защо?

— Пише още да се явиш в кабинета му в четири следобед.

— Ама защо?

— Защото забравихме за контролните — въздъхна Джон, отново помълча и добави: — Не, не *ти*. Аз забравих. Защото си мислех само за едно — как изродите да престанат да ме бият. Сега ти ще ме пребиеш, Козльоото ще ме наложи, после и тия отрепки ще ме смелят от бой. Господи, по-добре да умра!

По изражението му си личеше, че наистина го иска.

— Няма да те бия.

— Няма ли? — В погледа на Джон се четеше както отчаяно желание да повярва на думите му, така и съмнение в истинността им.

— Нямах как да решиш задачите вместо мен, нали?

* * *

Кабинетът на Мартин Козлоу представляваше просторно помещение с табелка „ДИРЕКТОР“ на вратата. Срещу прозореца имаше малка черна дъска, изписана с дробни, а самият прозорец гледаше към жалкия двор на сиропиталището. Когато Блейз прекрачи прага, директорът седеше зад бюрото и се мръщеше на стената. Появата на ученика му даде възможност да насочи злобата си към жив човек.

— Почукай — изсумтя Козльоото.

— Ъ?

— Върни се и почукай!

— О, да. — Блейз се обърна, излезе, почука и отново влезе.

— Благодаря.

— Няма защо.

Козлоу го изгледа навъсено. Взе един молив и започна да потропва с него по бюрото. Червен молив... като този, с който проверяваше контролните и пишеше оценките.

— Клейтън Блейздел младши — изрече и направи кратка пауза, преди да продължи: — Колко голямо име за човек с толкова малко ум.

— Момчетата ми викат...

— Изобщо не ме интересува как те наричат другите хлапета, не ме интересува прякорът ти, нито пък онези, които го използват. Аз съм учител по аритметика и моята задача е да подготвя юношите като теб

за средното училище (ако това изобщо е възможно), както и да ви науча кое е добро и кое — лошо. Понякога ми се иска отговорността ми да се изчерпваше само с аритметиката, но аз съм и директор, тоест длъжен съм да ви обясня разликата между доброто и лошото, *quod, erat demonstrandum*. Знаеш ли какво означава „*quod erat demonstrandum*“, господин Блейзел?

— Не — отвърна Блейз. Сърцето му се сви, сълзите напиха в очите му. Беше тъй едър за възрастта си, а се чувстваше толкова малък. И продължаваше да се смаява. Мисълта, че Козльоото искаше да го накара да се почувства точно така, не го утеши.

— Не, и никога няма да узнаеш, защото дори и да стигнеш до втори курс на гимназията, в което силно се съмнявам, шансовете ти да усвоиш геометрията са не по-големи от тези на фонтанчето в края на коридора. — Козлоу склочи пръсти и се залюля на стола си, ризата за боулинг, праметната на облегалката, също се залюля. — Значението на тази латинска фраза е: „Онова, което трябва да бъде доказано“, господин Блейзел, и аз ти доказах с неочакваното контролно, че ти си измамник. Измамникът е човек, който не знае разликата между доброто и лошото. QED, *quod erat demonstrandum*. Следва наказанието.

Блейз бе приковал поглед в пода. Чу как едно от чекмеджетата на бюрото се отваря, шум от изваждане на нещо и от затваряне на чекмеджето. Нямахше нужда да вдига очи, за да разбере какво държи Козльоото.

— Измамниците ме отвращават, но тъй като съзнавам умствените ти недостатъци, предполагам, че в тази история е замесен още някой... някой доста по-лош от теб. Именно той е подхвърлил тази идея в малоумната ти глава и после те е убедил да кривнеш от правилния път. Следиш ли мисълта ми?

— Не.

Директорът си прехапа езика. Стисна още по-здраво шпатулата.

— Кой ти решаваше задачите?

Блейз мълчеше. Нямахше никакво намерение да издава Джон. Всички комикси, телевизионни програми и филми казваха едно и също: „Не бива да портиш, особено ако става дума за единствения ти приятел.“ Имаше и още нещо. Нещо, което трябваше да бъде изречено.

— Нямате право да ме биете — изгърси накрая.

— Нима? — Козльото бе смаян. — Сериозно? Така ли смяташ? И защо, господин Блейздел? Хайде, мотивирай се. Заинтригува ме.

Блейз не знаеше какво означава „мотивирам“, ала добре познаваше този поглед. Откакто се помнеше, хората го гледаха така.

— Пет пари не давате дали ще ме научите на нещо или не. Целите да се почувствам като нещастник, имате зъб на оня, дете ви е попречил. Не е честно. Нямаме право да ме биете, защото вие сте виновен.

Изумлението напусна лицето на Козлоу и бе заменено от безумна ярост. Беше толкова вбесен, че вената на челото му запулсира.

— Кой ти решаваше задачите?

Блейз мълчеше.

— Как така ми отговаряше правилно, когато те изпитвах? Как ставаше?

Никакъв отговор.

— Челцмън ли ти помагаше? Челцмън беше, нали?

Блейз продължаваше да мълчи. Стоеше със свити юмруци и трепереше. От очите му бликаха сълзи, но не защото се чувстваше нищожество.

Козльото замахна с шпатулата и я стовари върху ръката му. Звукът беше като изстрел на малокалибрен пистолет. За първи път учител го удряше на място, различно от задника, макар че когато беше малък, често му дърпаха ухото (и един-два пъти — носа).

— *Отговаряй, безмозъчно говедо!*

— Майната ти! — изкрещя Блейз и онова, което се стремеше да се изтръгне навън, най-накрая се освободи. — Майната ти! Майната ти!

— Приблужи се! — нареди директорът. Очите му се бяха разширили и сякаш всеки момент щяха да изскочат от орбитите си. — Приблужи се, боклук такъв!

И Блейз се подчини, защото яростта, напиреща в гърдите му, вече го бе напуснала, и понеже още бе дете.

* * *

Двайсет минути по-късно излезе от кабинета на Козльото. Носът му кървеше, дишаше на пресекулки, но в очите му нямаше нито сълза, не бе издал приятеля си. В този миг се превърна в една от легендите на „Хетън Хаус“.

* * *

Бе приключил с аритметиката. През октомври и почти до края на ноември посещаваше занятията, провеждани в стая номер деветнайсет, вместо стая номер девет, ала това напълно го устройваше. Едва след две седмици успя да легне по гръб, но и това го устройваше.

В края на ноември отново го извикаха в кабинета на директора. Пред черната дъска седяха мъж и жена на средна възраст. Първото му впечатление беше, че са сухи. Сухи като листата, които вятърът издухва от клоните на дърветата в късната есен.

Козльото заемаше обичайното си място зад бюрото. Ризата му за боулинг не висеше на облегалката на стола. В стаята беше хладно, понеже прозорецът бе отворен и през него надничаше бледото ноемврийско слънце. Освен боулинга Мартин Козлоу обожаваше свежия въздух. Двамата посетители явно не се оплакваха от студа. Сухият мъж носеше сив костюм с подплънки на раменете и тясна вратовръзка, а сухата жена бе с кариран жакет и бяла блузка. И двамата имаха големи, осеяни с изпъкнали вени длани, само че неговите бяха мазолести, а нейните — червеникави и напукани.

— Господин и госпожа Бауи, това е момчето, за което ви говорех. Свали си шапката, млади господине.

Блейз се подчини и свали бейзболната шапка с надпис „Ред Сокс“.

Господин Бауи го огледа критично.

— Едър момък. И казвате, че е само на единайсет, тъй ли?

— Следващия месец ще навърши дванайсет. Ще ви бъде чудесен помощник.

— Няма му нищо, а? — попита госпожа Бауи. Гласът ѝ бе висок и писклив. Изглеждаше странно, че подобен глас извира от необятната гръд, която се издуваше под жакета. — Няма туберкулоза или нещо такова?

— Направени са му пълни изследвания — отвърна Козлоу. — Всичките ни възпитаници редовно минават на медицински прегледи. Така е по закон.

— Мене ме грее дали може да цепи дърва — вметна господин Бауи. Лицето му бе мършаво и изпито като на неуспешен телевизионен проповедник.

— Сигурен съм, че може — потвърди директорът.

— Тежката работа няма да го затрудни. Имам предвид тежката физическа работа. Защото в математиката например е много зле.

Госпожа Бауи се усмихна. Плътните ѝ устни се разтеглиха, но зъбите ѝ останаха скрити.

— Със сметките се занимавам аз. — Тя се обърна към мъжа си. — Хюбърт?

Господин Бауи се замисли, сетне кимна.

— Викам да го вземеме.

— Младежо, излез от кабинета, ако обичаш — каза Козльото. — Ще поговоря с теб по-късно.

И така, без да каже нито дума, Блейз беше поверен на семейство Бауи.

* * *

— Не искам да заминаваш — каза Джон. Седеше на съседното легло и гледаше как Блейз слага в един сак оскъдните си лични вещи, повечето от които, както чантата, му бяха дадени от приюта.

— Съжалявам — въздъхна Блейз, но не беше искрен — просто му се искаше и Джони да дойде с него.

— Ще започнат да ме бият веднага щом си тръгнеш. Всички. — Очите на Челцмън се стрелкаха насам-натам и той зачопли една прясна пъпка на носа си.

— Не, няма.

— Ще започнат и ти го знаеш.

Така си беше. Блейз обаче си даваше сметка, че няма как да промени този факт.

— Няма как да не ида. Малолетен съм. — Той се усмихна на Джони. — Много съжалявам, скъпа моя Клемънтайн^[1]!

Беше опит да се пошегува, ала Джон дори не се усмихна, само силно стисна ръката му, сякаш искаше да запомни каква е на допир.

— Едва ли някога ще се върнеш.

Ала Блейз се върна.

* * *

Господин и госпожа Бауи дойдоха за него със стария си пикап „Форд“, който преди няколко години незнайно защо бяха преобоядисали в бяло. В кабината имаше място и за тримата, но накараха Блейз да седне в каросерията. Нямаше нищо против. С нарастваща радост наблюдаваше как сиропиталището постепенно се смалява и най-накрая изчезва.

Семейство Бауи живееха в огромна, доста стара и занемарена къща в Къмбърланд, който граничи от едната страна с Фолмут, а от другата — с Ярмут. Край постройката минаваше черен селски път и по стените ѝ беше напластен прахът на безброй изминали години. Не бе преобоядисвана от незапомнени времена, на фасадата се мъдреше голяма табела с надпис „КОПИТАТА НА БАУИ“. Вляво имаше голямо оградено пространство, където постоянно тичаха, лаеха и ръмжаха двайсет и осем колита. Някои явно имаха краста, защото козината им падаше на валма, а нежната розова кожа отдолу бъкаше от дребни гадинки. Вдясно се простираше обрасло с бурени пасище, зад него беше големият стар обор, където семейство Бауи държаха кравите. Целият парцел беше около сто и шейсет декара. По-голямата част от площта се заемаше от ливади, които косяха за сено, а трийсетина декара бяха покрити с гори.

Щом пристигнаха, Блейз взе сака си и скочи на земята. Господин Бауи обаче го изтръгна от ръцете му:

— Аз ще го отнеса в къщата, а ти хващай брадвата.

Блейз го изгледа недоумяващо.

Онзи посочи към обора. Няколко бараки, построени хаотично една спрямо друга, го свързваха с къщата и образуваха нещо като вътрешен двор. До стената на едната се издигаше купчина дънери. Някои бяха кленови, други — борови, със засъхнала смола по кората. Пред купчината се мъдреше стар дръвник със забита в него брадва.

— Хващай брадвата — повтори Хюбърт Бауи.

— О! — Това беше първото, което Блейз произнасяше в тяхно присъствие.

Семейство Бауи го наблюдаваха как пристъпва към дръвника и изтръгва брадвата. Той я огледа внимателно и я пусна на земята. Кучетата подскачаха и лаеха. Най-малките джафкаха най-силно.

— Е? — попита Хюбърт.

— Господине, никога не съм цепил дърва.

Онзи захвърли сака, приближи се до дръвника и сложи отгоре му един кленов дънер. Плю си на ръцете, потри ги една в друга и стисна брадвата. Блейз съсредоточено наблюдаваше всяко негово движение.

Бауи замахна с топора и го стовари върху дънера. Двете половинки тупнаха на земята.

— Фасулско, а? Вече влизат в печката. — Той подаде брадвата на Блейз. — Ти си.

Момчето задържа секирата между краката си, плю си на ръцете и ги потърка една в друга. Замахна с топора, обаче се сети, че не е сложил дънер върху дръвника. Взе един, постави го, вдигна отново брадвата и замахна. Дънерът се разцепи на две части, еднакви почти колкото тези на Бауи. Ала преди Блейз да се зарадва на успеха си, вече се търкаляше на земята, а дясното му ухо продължаваше да бучи от силния удар на сухата, тежка ръка на Хюбърт.

— Защо ме ударихте? — попита Блейз.

— Не си цепил дърва, а, момко? — подхвърли онзи. — И хич не ми разправяй, че не си виновен, щото и аз не съм. Хващай брадвата и трай!

* * *

Настаниха го в стаичка на третия етаж на разнебитената къща. Вътре имаше място само за легло и бюро. Стъклата на единствения прозорец бяха толкова мръсни, че всичко навън изглеждаше изкривено и уродливо. Нощем в стаичката ставаше студено, а сутрин беше направо мразовито. Студът не пречеше на Блейз, пречеха му семейство Бауи. Недоволството му към тях се засилваше с всеки изминал ден, неусетно прерасна в антипатия и накрая се превърна в омраза.

Нарастваше бавно, но сигурно, накрая разцъфна с алени цветове. Интелигентните хора не познават такава омраза. Беше ненавист, незамъглена от каквито и да било разсъждения.

През есента и зимата Блейз нацепи много дърва. Хюбърт искаше да го научи да дои кравите, обаче удари на камък. Всеки ден се оплакваше, че момчето има груби ръце. Макар че Блейз се стараеше да хваща вимето възможно най-нежно, животните нервничеха. Млякото им започваше да тече на тънка струйка, после пресъхваше. Хюбърт обаче нито веднъж не му издърпа ухото, нито пък го удари по главата. Отказваше да купи доилни машини, не вярваше в тях, разправяше, че вредели на кравите, и твърдеше, че ръчното доене изисква талант. Ето защо нямало смисъл да наказваш някого, задето не притежава талант. Все едно да го накажеш, защото не може да пише *пуйезия*, както се изразяваше той.

— Затуй пък хубаво цепиш дърва — добавяше, без да се усмихва. — За туй имаш голям талант.

Блейз цепеше дърва и ги пренасяше в къщата, като пълнеше големия сандък в кухнята по четири-пет пъти на ден. Постройката можеше да се отоплява и с течено гориво, но господин Бауи отказваше да го използва преди февруари, защото било много скъпо. В задълженията на момчето влизаше и разчистването на трийсетметровата алея пред къщата след всеки снеговалеж, прехвърлянето на сеното, чистенето на краварника и миенето на подовете в къщата.

През седмицата Блейз ставаше в пет часа, за да нахрани кравите (ако валеше сняг, трябваше да е на крака в четири) и да закуси преди идването на жълтия училищен автобус. Ако можеха, Бауи щяха да го спрат от училище, ала за съжаление това не бе в тяхна власт.

В „Хетън Хаус“ Блейз бе чувал най-различни истории за другите училища. По-големите момчета, които посещаваха гимназията във Фрийпорт, разказваха предимно лоши неща. Блейз обаче бе още малък за гимназия. Докато живееше при семейство Бауи, той ходеше в местното начално училище и там му харесваше. Харесваше му учителката. Харесваше му да учи наизуст стихотворения, да се изправя пред съучениците си и да декламира: „Извива се във арка мост...“^[2].

Винаги носеше едно и също — яке на черни и червени карета (не го сваляше, откакто веднъж едва не го забрави при учебна евакуация в

случай на пожар), зелени фланелени панталони и зелени гумени ботуши. В сравнение с този „исполин“, висок метър и осемдесет, другите шестокласници приличаха на джуджета. Докато рецитираше, лицето му сияеше и въпреки вдлъбнатото чело ставаше почти красиво. Никому и през ум не минаваше да се присмее на Блейз, когато декламираше научените наизуст стихотворения.

Макар че идваше от сиропиталище, той се сдоби с много приятели, защото нито се заяждаше с другите деца, нито ги биеше. И никога не се надуваше. Беше всеобщ любимец на игрището. Понякога носеше по трима първокласници на раменете си. Никога не се възползваше от превъзходството, което му даваха ръстът и силата му. Често по време на мач петима, шестима или седмина играчи се опитваха да го повалят, ала той само се поклащаше, усмихваше се, обърнал към небето белязаното си лице, накрая се сгромолясваше на земята, съпроводен от радостните възгласи на всички. По време на едно от дежурствата си на игрището госпожа Валевски, която беше католичка, го видя да носи първокласници на раменете си и започна да го нарича „Свети Франциск на малчуганите“.

Госпожа Чийни поощряваше интереса му към четенето, писането и историята. Тя веднага разбра, че математиката (Блейз винаги я наричаше аритметика) е тъмна Индия за него. Веднъж се опита да му обясни някои неща за дробите, но той пребледня и на нея ѝ се стори, че момчето ще припадне.

Блейз мислеше бавно, но не беше умствено изостанал. През декември премина от приключенията на Дик и Джейн, които четяха първокласниците, към „Пътища за навсякъде“, истории за трети клас. Госпожа Чийни му даде цял куп класически комикси, подвързани с твърди корици, и му разреши да ги вземе вкъщи (придружени с бележка, че те са му за домашна работа). Естествено най-любим герой му стана Оливър Туист — той препрочиташе отново и отново романа, докато не научи наизуст всяка дума.

Новият му живот можеше да продължи до пролетта, ако през януари не се случиха две събития. Блейз уби куче и се влюби.

* * *

Мразеше колитата, обаче сред задълженията му беше и това да ги храни. Животните бяха чистокръвни, но лошата храна и постоянното пребиваване в кучкарника ги бяха направили уродливи и нервни. Повечето бяха плашливи и при всеки опит да бъдат погалени, мигом се отдръпваха. С лай и ръмжене се спускаха към всекиго, после отскачаха и се опитваха да приближат от друга посока. Понякога нападаха в гръб и можеха ухапят човека я по прасеца, я по задника, преди да ги отблъсне. По време на хранене вдигаха шум до небесата. Хюбърт Бауи изобщо не се занимаваше с тях — колитата бяха любимци на съпругата му. Тя им трепереше, като че ли й бяха родни деца, и когато ги викаше, в пискливия й глас се долавяха гальовни нотки. При посещенията си в кучкарника неизменно носеше червен жакет, по дрехата бяха полепнали жълтеникави косми.

Семейство Бауи рядко продаваха възрастни животни, но през пролетта вземаха по двеста долара за кученце. Госпожа Бауи бе обяснила на Блейз огромното значение на добрата кучешка храна или както се изразяваше — на „добрата кучешка смес“. В същото време тя самата *никога* не ги хранеше, а момчето пълнеше хранилките им със смес, купена на разпродажба от фолмутски зоомагазин. Въпросната смес се наричаше „Кучешка радост“. Хюби Бауи я наричаше „евтина кльопачка“ или „кучешка гадост“, но само когато жена му не беше наблизо.

Колитата знаеха, че Блейз не ги обича и че се бои от тях, и с всеки изминал ден ставаха по-агресивни. Когато времето сериозно застудя, те започнаха да се нахвърлят върху него, мъчейки се да го ухапят. Нощем той често се будеше от кошмари, в които кучетата му се нахвърляха от всички страни, събаряха го на земята и започваха да го ръфат. След подобни сънища момчето лежеше на кревата, издишвайки облачета бяла пара в нощния въздух, и започваше да се щипе, за да провери дали е цяло и невредимо. Знаеше, че всичко е наред, знаеше разликата между съня и реалността, ала в тъмното тази разлика ужасно се смаляваше.

Няколко пъти заради злобния им лай и опитите им да го ухапят той разсипа храната. В подобни случаи се навеждаше и да започваше да я събира от утъпкания сняг, докато колитата ръмжаха и беснееха около него.

С течение на времето един от мъжкарите се превърна в нещо като техен вожд в необявената война срещу Блейз. Казваше се Ранди и беше на единайсет години. Едното му око беше млечнобяло поради напредналия стадий на катаракт, главата му бе прорязана от бяла ивица, зъбите му приличаха на огромни жълти бивни. Блейз изпитваше панически страх от него. Ранди винаги го атакуваше фронтално, ускорявайки темпото с всяка следваща крачка и мускулите под проскубаната му козина пулсираха. Здравото му око сякаш пламтеше, докато второто си оставаше безразлично към всичко наоколо — просто една угаснала лампичка. Изпод лапите му се вдигаха облачета жълто-бял сняг, сякаш всеки миг щеше да се оттласне от земята и да ухапе Блейз за гърлото. После и другите кучета щяха да се нахвърлят отгоре му, разпалени от тази атака. В последния момент обаче ноктите на Ранди заораваха в земята, пращайки буци сняг към зелените панталони на Блейз, и мъжкарят се отдалечаваше само за да повтори маневрата си. С всеки следващ ден той спираше все по-близо до момчето и то усещаше излъчваната от звяра горещина и даже дъха му.

Една вечер в края на януари Блейз внезапно разбра, че този път Ранди няма да спре. Не знаеше с какво точно тази атака се различаваше от другите, но беше различна. Този път Ранди нямаше само да блъфира. Този път бе решил да скочи и да го ухапе за гърлото. Секунда по-късно другите колита щяха да сторят същото. Също както в кошмара му.

Кучето се приближаваше, набирайки скорост, но без да ръмжи. Този път нямаше да забие ноктите си в снега. Нямаше да спре и да отстъпи. Приведе се и се изстреля напред.

Блейз носеше две метални кофи, пълни с „Кучешка радост“. Щом видя, че мъжкарят е настроен сериозно, страхът му внезапно се изпари. Той пусна кофите в мига, в който псето скочи. Ръцете му бяха защитени от дебели кожени ръкавици с дупки за пръстите. С десния си юмрук удари звяра право в муцуната. От силния удар рамото му потрепери, а ръката му изтръпна. Нещо изхрущя, Ранди се завъртя на сто и осемдесет градуса и тупна върху снега.

Блейз си даде сметка, че другите колита са утихнали, едва когато залаяха отново. Пак нарами кофите, отиде до хранилката и изсипа вътре сместа. Както и преди кучетата се струпаха около нея и взеха да ръмжат и да се бутат, борейки се за най-добрите места, преди още да е

добавил вода. Нищо не можеше да се направи по въпроса — никакви усилия не помагаша. Някакво малко коли с изплезен език се помъчи да се намести между събратята си. Момчето замагна към него и кучето отскочи встрани с такава бързина, че залитна и падна по хълбок. Другите овчарки също отстъпиха.

Блейз изля в хранилката две кофи вода.

— Хайде. Готово е. Отивайте да ядете.

Докато кучетата ръмжаха и се блъскаха пред хранилката, той се приближи до безжизнения Ранди.

Бълхите вече напуснаха изстиващото му тяло, за да умрат на опикания от овчарките сняг. Здравото око на колито бе станало мътно и изцъклено като сляпото. Момчето се натъжи и неочаквано почувства жалост. Може би Ранди само си е играел... само се е опитвал да го изплаши...

И изведнъж се *изплаши*. Ами да. Можеше да отнесе солиден пердах за случилото се.

Наведе глава, грабна кофите и закрачи към къщата. Намери госпожа Бауи в кухнята. Бе сложила в мивката голяма дъска и търкаше завесите. В същото време пискливо си тананикаше някакъв псалм.

— Ей, не ми цапай пода! — извика, щом зърна момчето. Подът беше неин, ала го миеше той. На колене. В гърдите му се надигна тъга.

— Ранди е мъртъв. Нахвърли ми се. Аз го ударих. Убих го.

Ръцете ѝ излетяха от сапунената вода и тя изпищя:

— Ранди? Ранди! *Ранди!* — Замята се като обезумяла из кухнята, грабна жилетката си от закачалката до печката и хукна към вратата. — Хюбърт! — извика на съпруга си. — Хюбърт, о, Хюбърт! Онова гадно момче! — И взе да вие, сякаш продължаваше да пее любимия си псалм: — О-о-о-о-о-о-о-О-О-О-О-О-О...

Изблъска Блейз и изтича навън. Господин Бауи изникна от една от многобройните бараки, на лицето му бе изписано изумление. Той пристъпи към Блейз, сграбчи го за рамото и го завъртя към себе си.

— Какво стана?

— Ранди е мъртъв — равнодушно изрече момчето. — Нахвърли ми се и аз го ударих.

— Стой тук — нареди му Хюбърт и се втурна след жена си.

Блейз свали червено-черната си куртка и приседна на табуретката в ъгъла. Снегът по ботушите му се топеше и образуваше

локвичка. Не му пукаше. Топлината от печката обливаше лицето му. Не му пукаше.

По обратния път Бауи трябваше да води жена си, защото тя притискаше престилката към лицето си и безутешно ридаеше. Високият ѝ пронизителен глас напомняше цвърченето на шевна машина.

— Отиди в бараката — просъска Хюбърт.

Блейз отвори вратата и Бауи му помогна с ритник да излезе побързо. Момчето прелетя над двете стъпала, просна се на земята, надигна се и закрачи към бараката. Там държаха всевъзможни инструменти — брадви, чукове, струг, шмиргел, ренде, сърп и много други, чиито названия той не знаеше. По земята се въргаляха автомобилни части, наблизко бяха струпани кашони със стари списания, до стената бе подпряна голяма лопата за ринене на сняг. Неговата лопата. Блейз я погледна и почувства как омразата му към двамата Бауи достигна апогея си. Те получаваха сто и шейсет долара всеки месец, задето го държаха в дома си, и той им вършеше всичката тежка и мръсна работа. Хранеха го лошо — дори в сиропиталището храната бе къде-къде по-добра. Не беше честно.

Хюбърт Бауи влезе в бараката и кресна:

— Ще те смеля от бой!

— Това куче ми се нахвърли. Искаше да ме ухапе за гърлото.

— Я трай, че ще стане още по-лошо.

Всяка пролет Бауи водеше една от кравите си при Фреди, бика на Франклин Марстелар. На стената висеше масивен кожен повод, известен като „кайша на любовта“, който завършваше с намордник. Хюбърт го взе и прокара пръсти през отворите на намордника. Кожените ремъци се люшнаха надолу.

— Наведи се над тезгяха.

— Ранди искаше да ме ухапе за гърлото. Беше на живот и смърт...

— Наведи се над тезгяха.

Момчето се поколеба, но не защото се замисли. Мисленето му отнемаше твърде много време. Вместо това се вслуша в интуицията си.

Моментът още не бе дошъл.

Наведе се над тезгяха. Бауи го налага дълго и с всичка сила, но Блейз не заплака. Даде воля на сълзите си по-късно, когато отиде в

стоята си.

* * *

Девојката, в която се влюби, учеше в седми клас на същото къмбърландско училище. Наричаше се Марджъри Търлоу. Беше руса, синеока и почти нямаше гърди. Когато се усмихваше, очите ѝ заприличваха на запетайки. На игрището Блейз винаги я следеше с поглед. Когато я зърнеше, в стомаха му сякаш зейваше празнота, ала усещането бе приятно. Често си представяше как носи учебниците ѝ и я защитава от хулигани. Подобни мисли всеки път го караха да се изчервява.

Скоро след инцидента с Ранди и пердаха в училището дойде медицинска сестра, за да им направи ваксинации. Седмица по-рано на всички ученици бяха раздадени формуляри, на които родителите трябваше да се разпишат, ако искаха децата им да бъдат имунизирани. Хлапетата, чиито родители бяха дали съгласието си, се бяха наредили на опашка пред вратата на съблекалнята. Сред тях беше и Блейз. Господин Бауи се бе обадил на Джордж Хендерсън, член на училищното настоятелство, за да пита безплатни ли са ваксинациите. Щом се увери, че няма да му искат пари, подписа формуляра.

Марджи Търлоу също стоеше на опашката. Беше пребледняла и на Блейз му домъчня за нея. Искаше му се да застане до нея и да я хване за ръката. От тази мисъл на страните му изби руменина. Наведе глава и нервно запристъпва от крак на крак.

Той беше първият на опашката. Когато медицинската сестра го покани в съблекалнята, той съблече карираната си червено-черна куртка и разкопча единия ръкав на ризата си. Сестрата извади игла от някакъв уред, напомнящ печка, и погледна медицинския му картон.

— Запретни и другия си ръкав, великанчо. Трябва да ти направим две инжекции.

— Ще боли ли? — попита момчето, докато навиваше и другия си ръкав.

— Само за секунда.

— Добре — кимна Блейз и се загледа как иглата потъна в лявата му ръка.

— Готово. Дай сега и другата ръка и после си свободен.

„Великанчото“ послушно се обърна и изчака сестрата да инжектира и втората ваксина. После каза довиждане на жената, върна се на чина си и се зачете в някакъв разказ от учебника си.

Когато Марджъри излезе от съблекалнята, очите и страните ѝ бяха мокри от сълзи, но тя не плачеше. Блейз се почувства горд от мъжеството ѝ. Докато минаваше покрай чина му (седмокласниците учеха в друга стая), момчето ѝ се усмихна и тя отвърна на усмивката му. Блейз скъта дълбоко в сърцето спомена за тази усмивка и го пази грижливо там в продължение на много години.

Ала ето че по-късно през същия ден, по време на голямото междучасие, когато излезе на игрището, покрай него изтича Марджи. Този път плачеше. Той се обърна и се загледа подире ѝ, после с бавни крачки пое към игрището — със склучени вежди и тъга, изписана на лицето му. Приближи се до Питър Лавой, който, надянал бейзболна ръкавица, хвърляше и ловеше завързана за стойка топка, и го попита дали случайно не знае какво се е случило с Марджи.

— Глен я удари по ръката — отвърна Питър Лавой и нагледно показва върху едно минаващо момче какво бе станало: сви пръсти в юмрук и му нанесе три бързи удара — бух-бух-бух. Блейз намръщено го наблюдаваше. Медицинската сестра бе излъгала. След ваксинацията и двете ръце го боляха от инжекциите. Имаше чувството, че мускулите му са натъртени и схванати. Болеше го дори когато сгъваше ръцете си. А Марджи бе момиче. Той се огледа за Глен.

Глен Харди беше много едър осмокласник от онези, които отначало играят футбол, а после напълняват. Рижавата му чуплива коса бе сресана назад. Живееше във ферма край западната административна граница на Къмбърланд, ръцете му бяха като мускулести диреци.

Някой подхвърли топка на Блейз, ала той я остави да тупне на земята и закрачи към Глен Харди.

— Олеле, майчице! — възкликна Питър. — Блейз отива да се разправя с Глен!

Новината се разпространи мълниеносно. Учениците хукнаха към онази част на игрището, където Глен и още неколцина от по-големите момчета се забавляваха с някаква версия на кикбол. Глен подаваше. Хвърляше топката рязко и силно, за да отскача от замръзналата земя.

Госпожа Фостър, която този ден дежуреше на игрището, се намираше от другата страна на сградата. В момента наблюдаваше малчуганите на люлките и нямаше как да се намеси... поне отначало.

Глен вдигна глава и видя приближаващия се Блейз. Хвърли топката и сложи ръце на кръста си. В същото време и двата отбора се строиха в полукръг зад гърба му. Всички играчи бяха от седми и осми клас. Никой не можеше да се мери по ръст с Блейз. Само Глен беше по-едър от него.

Зад Блейз се струпяха ученици от четвърти, пети и шести клас. Те пристъпваха от крак на крак, подръпваха коланите си и ръкавиците си и си шепнеха. И двете групи се преструваха, че нищо особено не се случва. И наистина битката още не беше обявена.

— Какво искаш, бе, гъзоглавец? — попита Глен Харди. Гласът му беше гъгнив. Гласът на млад бог с лека настинка.

— Защо удари Марджи Търлоу?

— Прииска ми се.

— Аха. — Блейз пристъпи към него.

Глен го зашлеви два пъти — *фрас-прас*, — преди Блейз да се приближи до него. От носа на шестокласника бликна кръв. По-голямото момче отстъпи, стремейки се да запази дистанцията и превъзходството, което му даваха дългите ръце. Тълпата започна да надава възгласи.

Глен се ухили:

— Сирашко лайно. Безмозъчно сирашко лайно. — Удари Блейз по вдлъбнатото чело, обаче усмивката му тутакси бе заменена от гримаса на болка. Въпреки дълбокия белег челото на Блейз бе твърдо като камък.

Глен се шашардиса, не отстъпи назад и противникът му нанесе ответния си удар. Тялото му остана неподвижно — само ръката му се изстреля напред като бутало. Кокалчетата му се врязаха в устата на по-голямото момче. Глен изпищя — зъбите разкъсаха устната му, рукна кръв. Зяпачите закрепяха по-силно.

Осмокласникът почувства вкуса на собствената си кръв и забрави, че трябва да поддържа дистанция. Забрави желанието си да унизи уродливото хлапе с белега на челото. Хвърли се отгоре му, нанасяйки безразборни удари с двете си ръце.

Блейз стоеше като истукан. Сякаш отдалеч чуваше възгласите и напътствията на зяпачите. Напомняха му за лая на кучетата в деня, когато разбра, че този път Ранди няма да отстъпи.

Глен бе успял да му нанесе поне три силни удара и сега главата му пулсираше. Блейз си пое дълбоко дъх и усети как вдишва и кръв. Ушите му бучаха. Юмрукът му отново се изстреля напред, болката от удара прониза ръката му чак до рамото. Кръвта от устата на Глен опръска брадичката и бузите му. Той изплю избития зъб и в този миг „гъзоглавецът“ го удари отново, и то на същото място. Осмокласникът зави от болка. Ревеше като малко дете, чиито пръсти са били премазани от вратата. Вече не размахваше ръце. Устата му представляваше окаяна гледка. Към тях вече тичаше госпожа Фостър. Полата ѝ се развяваше, тя надуваше малката си свирка.

Дясната ръка на Блейз ужасно го болеше на мястото, където беше ваксиниран, и беше станала почти безчувствена, юмрукът и главата също го боляха, ала той нанесе още един удар. Със същата ръка, която бе спряла Ранди, и със същата сила, с която уби на място единайсетгодишното коли. Юмрукът му попадна в брадичката на Глен и силното изхрущяване накара всички зяпачи да замлъкнат. Осмокласникът се олюля и забели очи. Краката му се подкосиха, той се просна на снега и застина.

„Убих го — помисли си Блейз. — О, Господи, убих го като Ранди.“

Обаче Глен се размърда и замърмори нещо неразбираемо, сякаш бълнуваше насън. Госпожа Фостър крещеше на Блейз да се прибере в училището. Докато крачеше нагам, той чу как тя нарежда на Питър Лавой да отиде в учителската стая и да донесе аптечката за първа помощ — *да тича, преди да се е случило нещо страшно.*

* * *

Изпратиха го вкъщи. Временно бе отстранен от учебни занятия. С торбичка лед спряха кръвотечението от носа му, залепиха лейкопласт на разраненото му ухо. Училищният автобус нямаше да го отведе вкъщи, налагаше се да измине пеш шестте километра до развъдника за колита. Докато вървеше по шосето, изведнъж си спомни

за пакета с обяда — всеки ден госпожа Бауи му даваше две филии хляб, намазани с фъстъчено масло, и една ябълка. Не беше кой знае какво, но му предстоеше дълъг път и както казваше Джон Челцмън, по-добре да имаш нещо, отколкото нищо.

Не го пуснаха да влезе в училището, но Марджъри Търлоу му донесе пакета с обяда. Очите ѝ все още бяха зачервени от сълзите. Изражението ѝ подсказваше, че иска да каже нещо, ала не знае как. Блейз прекрасно разбираше чувствата ѝ, затова ѝ се усмихна, за да покаже, че всичко е наред. Тя също му се усмихна. Едното му око бе насинено и толкова подпухнало, че се беше затворило.

Блейз прекоси училищния двор и се обърна, за да я зърне отново, но тя се бе прибрала в сградата.

* * *

— Отивай в бараката — нареди господин Бауи.

— Няма.

Очите на Хюбърт се разшириха от изумление. Той поклати глава, сякаш искаше да я избистри.

— Какво каза?

— Не е хубаво да ме биете.

— Това го решавам аз. Марш в бараката.

— Няма.

Бауи пристъпи към него. Момчето направи две крачки назад и вдигна подутия си юмрук. Разкрачи се и застина в очакване. Хюбърт се спря. Сети се за Ранди и как вратът му беше прекършен като кедров клон след силен вятър.

— Качвай се в стаята си, безмозъчен кучи син — изсъска накрая.

Блейз се подчини. Седна на ръба на леглото. Чу как Бауи крещи в телефонната слушалка. Подозираше кой е от другата страна на линията и слуша виковете на Хюбърт.

Не му пукаше. Изобщо не го вълнуваше. Ала щом се замисли за Марджи Търлоу, се оказа, че му пука. Когато си мислеше за нея, му се искаше да плаче, както понякога плачеше при вида на самотната птица, кацнала върху телефонна жица. Обаче не заплака. Вместо това разгърна „Оливър Туист“ и зачете. Вече знаеше наизуст цялата книга.

Бе запомнил даже думите, чиито значения не знаеше. Навън кучетата лаеха. Бяха гладни. Винаги ги хранеха по това време, само че този път никой не го повика, за да ги нахрани... макар че щеше да им занесе „Кучешката гадост“, ако господин или госпожа Бауи го бяха помолили.

Продължи да чете „Оливър Туист“, докато дойде да го вземе голямото комби от „Хетън Хаус“. Зад волана беше Козльото. Очите му бяха кървясали от едва сдържаната ярост, устата му приличаше на цепнатина между брадичката и носа. Двамата Бауи стояха един до друг сред издължените сенки на януарския здрач и тъпо се взираха в отдалечаващата се кола.

В сиропиталището Блейз бе завладян от ужасното чувство, че всичко тук му е до болка познато — всичко, до последната дреболия. Усещането го обгърна като мокра риза, той прехапа езика си, за да не заплаче. Бяха минали три месеца и нищо не се беше променило. „Хетън Хаус“ си оставаше все същата грамада от очевидно вечни тухли. Същата потискащо жълтеникава светлина проникваше през същите прозорци и обливаше земята, само дето сега земята бе покрита със сняг. През пролетта снегът щеше да изчезне, но унилото жълтеникаво сияние нямаше да се промени.

В кабинета си Козльото извади шпатулата. Блейз можеше да му я отнеме, ала се бе уморил да се бори. Освен това вече се досещаше, че винаги можеше да се появи някой по-силен, с по-голяма пръчка.

След като директорът приключи с тренировката за ръката си, Блейз бе отпратен в общата спалня в пристройката „Фулър Хол“. Джон Челцмън стоеше пред вратата. Едното му око представляваше тясна цепнатина, обгърната от морав оток.

— Здравсти, Блейз — поздрави го той.

— Здравсти, Джони. Къде са ти очилата?

— Няма ги — отвърна момчето и жално изхлипа: — Те ми счупиха очилата! Сега не мога да чета!

Блейз се замисли. Естествено, беше тъжно да се върне, от друга страна, бе тъй приятно да знае, че Джони го чака.

— Ще ги оправим — заяви и в същия миг бе осенен от идея. — Може да ринем сняг в града и да купим нови очила със спечелените пари.

— Дали ще можем?

— Гаранция-Франция. Трябва да виждаш, за да ми помагаш с домашните, нали така?

— Разбира се, Блейз. Разбира се.

И двамата влязоха заедно в спалното помещение.

[1] Американска народна песен от края на деветнайсети век, разказваща за златната треска в Аляска. — Б.пр. ↑

[2] Първият стих от „Конкордски химн“ на класика на американската поезия Ралф Уолдо Емерсън (1803–1882). — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

В търговския център „Ейпекс“, построен върху голям парцел до самото шосе, се помещаваха бръснарница, видеотека, „Петдесятна църква на Светия дух“, железарски магазин, магазин за алкохолни напитки. Намираше се недалеч от хижата и на сутринта след втория обир на „Тим & Джанет“ Блейз се отправи натам. Влезе в железарския магазин и си купи разтегателна алуминиева стълба за трийсет долара. На стълбата висеше червена табелка с надпис „ПРЕОЦЕНЕНА“.

Той нарами покупката и zakрачи обратно по разчистения от снега банкет. Не гледаше нито наляво, нито надясно. И през ум не му мина, че някой би могъл да го запомни. Джордж със сигурност би му обърнал внимание на този факт, обаче все още отсъстваше.

Стълбата се оказа твърде голяма за багажника и задната седалка на откраднатия форд, но в крайна сметка Блейз успя да я натика в купето. След като се прибра, влезе в къщурката, включи радиото на станция WJAB и слуша музика чак до залез-слънце. Тогава пак реши да пробва:

— Джордж?

Никакъв отговор. Стана, направи си кафе, изпи една чаша и си легна. Заспа на включено радио под звуците на „Фантом 409“. Когато се събуди, вече беше тъмно, а музиката бе заменена от прашене. Часовникът показваше осем без десет.

Блейз стана и си приготви вечеря — сандвич с пушена наденица и консерва ананас на компанията „Доул“. Обожаваше късчетата ананас в сладък сироп. Можеше да си ги хапва по три пъти на ден и пак нямаше да му омръзнат. Опустоши всички парченца, изпи сиропа на три големи глътки и се огледа.

— Джордж?

Тишина.

Сновеше из стаята, неспособен да си намери място. Липсваше му телевизорът. Вечер радиото не можеше да го замени. Ако Джордж беше тук, можеха да поиграят на крибидж. Джордж винаги го

побеждаваше, защото Блейз забравяше някои ръце и се затрудняваше с пресмятането (какво да се прави — аритметика), но му харесваше самият процес на играта. Сякаш присъстваше на конни надбягвания. Ако ли пък Джордж не искаше да играят на крибидж, винаги можеха да разбъркат четири колоди и да играят на „война“. Джордж можеше да играе на „война“ до ранни зори — в подобни случаи се наливаше с бира и философстваше как републиканците вечно прецакват бедняците. („Защо ли? Ей сега ще ти кажа защо. Поради същата причина, поради която кучето си ближе топките — защото може.“) Обаче сега беше сам и си нямаше забавление. Джордж му бе показвал как да реди пасианси, но Блейз не бе запомнил нищичко. Отгоре на всичко беше и твърде рано за похищението. Внезапно съжали, задето не му хрумна да задигне от онзи магазин няколко комикса и списания с голи жени...

Най-накрая се тръсна стола и разгърна вехто издание на „Екс-Мен“. Джордж ги наричаше „Дърр-Мен“^[1], сякаш бяха от дърво, но защо, той нямаше представа.

В осем без четвърт задряма отново. Събуди се в единайсет и беше тъй замаян и объркан, че не можа веднага да разбере къде се намира. Сега вече можеше да потегля — докато стигнеше до Окома Хайтс, щеше да мине полунощ, ала в този миг не знаеше дали наистина го иска. Изведнъж всичко му се стори доста страшничко. И доста сложно. Трябваше добре да обмисли нещата. Да състави план за действие. Навярно първо трябваше да открие начин да проникне в къщата. И добре да я огледа. Ами ако се престори на водопроводчик? Или на служител на „Лектрическата“ компания? Най-важното беше да разбере разположението на помещенията.

Празната люлка до стената сякаш му се подиграваше.

Отново заспа и му се присъни, че гони някого по пусти улици, отвеждащи към океана; над кейовете и складовете се рееха чайки и надаваха тревожни писъци. Не знаеше след кого тича — след Джордж или след Джони Челцмън. Когато започна да скъсява разстоянието, съществото се обърна, усмихна му се подигравателно и той разбра, че се е излъгал. Преследваше Марджъри Търлоу.

Стресна се и се събуди. Още седеше на стола, но поне нощта бе отминала. Радиото отново работеше. Хенсън Каргил^[2] пееше „Скачай на въже“.

* * *

Следващата нощ реши да извърши похищението, но пак се отказа. През деня излезе от хижата и разчисти дълга и никому ненужна пъртина до гората. Работи, докато се задъха и в устата си усети вкус на кръв.

Каза си: „Тази нощ вече ще го направя“, но отиде само до магазина за алкохол, за да провери дали са получили нови комикси, и си купи три. След вечеря заспа, докато прелистваше първия, и се събуди в полунощ. Тъкмо смяташе да отиде до тоалетната, за да пусне една вода, когато Джордж неочаквано проговори.

* * *

— Джордж?

— Шубето ли те хвана, Блейз?

— Не! Аз не...

— Моташ се из тая съборетина като пес с ташащи, заклепени от вратичката на курника...

— Не! Не се мотая! Толкова неща направих. Купих хубава стълба...

— Да, и комикси. Май добре си прекарваш тук — слушаш си дрисливата музичка и четеш простотии за разни суперменчета-хюмненчета, нали, Блейзър?

Блейз смотолеви нещо.

— Какво каза?

— Нищо.

— Ами да, не ти стиска да го изречеш на глас...

— Добре... — въздъхна исполинът — ... казах, че не съм те молил да се връщаш.

— Егати неблагоприятното копеле!

— Виж сега, Джордж, не...

— Грижех за теб, Блейз. Абе, не беше от добро сърце, мамка му, обаче от теб има полза, ако някой ти дърпа конците, а само аз го мога. Забрави ли вече, глупчо? Невинаги имахме кльопачка по три пъти на

ден, ама поне веднъж хапвахме по нещо. Карах те да си сменяш дрехите и да се къпеш. И кой те учеше редовно да си миеш гадните зъби?

— Ти, Джордж.

— Между другото, сега не ги миеш и устата ти пак вони на умрели плъхове...

Блейз се усмихна. Не можа да се въздържи. Никой не се изразяваше така цветисто като Джордж.

— Когато искаше курви, кой ти ги водеше, а?

— Ти... само дето пипнах *флипер* от едната и шест седмици пиках бръснарски ножчета...

— И кой те заведе на лекар тогава?

— Ти, Джордж.

— Длъжник си ми и трябва да свършиш тая работа, умнико.

— Но нали не искаше да се захващам?

— Така беше, но размислих. Това си е мой план, а ти си ми длъжник.

Блейз се замисли. Както обикновено това му костваше доста време и усилия.

— Как може съм длъжник на мъртвец? — извика. — Ако някой мине наблизко, ще ме чуе как си говоря сам, как си задавам въпроси и после си отговарям и ще ме вземе за хахо! Пък и нищо чудно да съм хахо! — Изведнъж му хрумна друга идея. — Какво ще направиш със своя дял? Нали умря!

— А ти жив ли си? Седиш си тук, слушаш селяндурските каубойски песнички, зяпаш комикси и лъскаш бастуна...

Блейз се изчерви и заби поглед в земята.

— Както си я подкарал, що не обереш оня скапан магазин още няколко пъти, че да ти спретнат засада и да ти пъхнат дебелия задник зад решетките? Междувременно си виси тук и зяпай загубената люлка и шибаното креватче!

— Мога да ги нацепя за огрев...

— Виж се, Блейз. — В гласа на Джордж имаше и нещо друго, освен тъга. Съжаление. — От две седмици носиш тия опикани гащи. Вместо да се избръснеш и да се подстрижеш, киснеш в тоя коптор. Така не се прави. Ясно?

— Ти си тръгна — отбеляза Блейз.

— Защото се държеше глупаво. Сега обаче се държиш още по-глупаво. Използвай шанса си, защото ще пропаднеш. Ще изкараш някъде пет години, другаде — шест, накрая ще те затворят в „Шоушенк“ до края на живота ти. Ще бъдеш жалкият олигофрен, дето забравя да си мие зъбите и да си сменя чорапите си. Поредната гнусна хлебарка.

— Какво да правя, Джордж?

— Следвай плана — ето това трябва да правиш.

— Ама, ако ме гепят, ще ми лепнат голяма присъда. До живот. — Това обстоятелство го тревожеше повече, отколкото искаше да признае.

— Като гледам как вървят нещата, точно натам си се запътил... Абе, ти слушаш ли ме изобщо? Ехо? Та ти ще му направиш услуга на богатото копеленце! Даже и да не си го спомня — всъщност, като се замисля, едва ли ще си го спомня — то ще разказва тази история на богатите си аверчета до края на дните си! Отгоре на всичко ония, дето ще платят откупа, също са свили мангизите, само че, както казва твоят любим певец Уди Гътри, с писалка, а не с патлак.

— Ами, ако ме хванат?

— Няма да те хванат. Ако стане издънка с мангизите — да речем, окажат се маркирани, — ще идеш в Бостън и ще намериш Били О'Ший. Най-важното обаче е да се събудиш.

— Кога да го направя, Джордж? Кога?

— Когато се събудиш. Когато се събудиш. Събуди се. *Събуди се!*

* * *

Блейз се събуди. Седеше на стола, комиксите бяха разпилени на пода. „О, Джордж!“

Стана и погледна евтиния часовник върху хладилника. Беше един и петнайсет. На едната стена висеше изцапано със сапун огледало и Блейз се наведе към него. Оттам го погледна човек, видял призрак.

Сложи си шубата и шапката, надяна си ръкавиците и отиде в бараката. Стълбата още си беше на мястото, на което я беше сместил. Колата беше стояла три дни на студено, затова му се наложи да

повърти усърдно манивелата, докато я запали. Седна зад волана и промърмори:

— Виж ме, Джордж. Готов съм да потегля.

Никакъв отговор. Той завъртя козирката на шапката си наляво (за късмет) и включи на задна. Направи завой, излезе на шосето и подкара към Окома Хайтс.

[1] Очевадно Джордж има предвид ДРР (Движението за расово равноправие), понеже героите в „Екс-Мен“ са наистина живописни. — Б.пр. ↑

[2] Хенсън Каргил (1941–2007) — популярен кълтри изпълнител. Записаната през 1968 година „Скачай на въже“ е най-известната му песен. — Б.пр. ↑

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Нямаше никакъв проблем с паркирането в Окома Хайтс, въпреки че в този район постоянно патрулираха ченгета. Джордж бе разработил тази част от плана няколко месеца преди смъртта си. Тя беше в основата на целия му замисъл.

От другата страна на шосето на около четиристотин метра от имението на Джерардови се намираше висока девететажна жилищна сграда, носеща живописното название „Дъбова гора“. В апартаментите живееха богати — всъщност доста богати — хора, които развиваха бизнес в Портланд, Портсмут и Бостън. От едната страна на зданието имаше голям охраняем паркинг за гостите. Когато Блейз се приближи до портала, пазачът излезе от будката и пристъпи към него.

— При кого отивате, господине? — попита, докато закопчаваше шубата си.

— При господин Джоузеф Карлтън.

— Добре, господине — кимна охранителят. Явно не бе учуден от обстоятелството, че този разговор протичаше в два през нощта. — Да му съобщя ли, че сте тук?

Блейз поклати глава и му показва червената пластмасова карта, принадлежала на Джордж. Ако охранителят бе казал, че все пак е длъжен да позвъни на господин Карлтън, дори ако го бе изгледал подозрително, Блейз щеше да разбере, че картата вече е безполезна, че са настъпили някакви промени, от администрацията са сменили я цвета ѝ, я нещо друго, и щеше да се изпари колкото се може по-бързо.

Обаче пазачът само кимна и се върна в будката. След секунда бариерата се вдигна и фордът влезе в паркинга за посетители.

Нямаше никакъв Джоузеф Карлтън... поне Блейз не знаеше за съществуването му. Джордж му бе казал, че апартаментът на осмия етаж е нает от няколко души от Бостън, които той наричаше ирландските тарикати. Понякога ирландските тарикати провеждаха тук деловите си срещи, друг път се забавляваха с проститутки, но най-често играеха покер. Пет-шест пъти и Джордж бе взел участие в

своеобразните комарджийски турнири. Беше израснал с един от „тарикатите“ — бандит на име Били О’Ший с преждевременно побеляла коса, изпъкнали жабешки очи и синкави устни. Били О’Ший му викаше Хриплъто (заради гласа му) или само Хрип. От време на време двамата си говореха за монахини и за свещи, каквото и да означаваше това.

На два пъти Блейз присъства на тези игри с много високи залози и не можа да повярва на очите си, като зърна на масата толкова много пари. Първия път Джордж спечели пет хиляди долара, а втория загуби две хиляди. Именно обстоятелството, че „Дъбова гора“ се намираше толкова близо до имението на Джерардови, му подсказа идеята чрез невръстния им наследник да се докопа до богатството им.

Паркингът за гости бе пуст и притихнал. Купчините сняг до мрежестата ограда проблясваха под светлината на единствената лампа. Отвъд се простираха шестнайсет декара пустеещи земи.

Блейз слезе от форда, отвори задната врата и извади стълбата. Когато действаше, се чувстваше далеч по-уверен, съмненията и тревогите му начаса се изпаряваха.

Прехвърли стълбата от другата страна на оградата. Тя тупна в дълбока пряспа, вдигна се облаче снежен прах. Блейз се покатери на оградата, закачи панталона си в някаква стърчаща тел и полетя с главата надолу в дълбокия близо метър сняг от другата страна. Толкова му хареса, че едва не се разсмя. Заразмахва ръце и се надигна, целият в бяло досущ като ангел.

Пъхна стълбата под мишница и бавно закрачи към шосето. Искеше му се да излезе на парцела срещу този на Джерардови и се бе съсредоточил върху тази мисъл. Изобщо не се сети за следите, които оставя — за характерните отпечатъци от армейските ботуши. Навярно Джордж щеше да се сети, но Джордж го нямаше.

Щом стигна до шосето, се спря и огледа двете посоки. Не се задаваха никакви автомобили. От другата страна на пътя имаше жив плет, покрит със снежна глазура, отвъд него се издигаше тъмната грамада на имението.

Блейз тичешком прекоси шосето, привел рамене, сякаш така щеше да стане невидим. Хвърли стълбата отвъд плета и тъкмо се канеше да се провере през гъсталака, под бледата светлина — дали от най-близката улична лампа, или от мъждукащите звезди — зърна

сребриста нишка между голите клонки. Вгледа се по-внимателно и сърцето му се разтуптя.

Беше жица, опъната върху ниски метални колчета и преминаваща през порцеланови изолатори. Електрически проводник като онзи ограждаше пасището за крави във фермата на семейство Бауи. При допир с нея човек получаваше толкова силен токов удар, че се изпускаше в гащите, същевременно се задействаше и аларма. Шофьорът, икономът или някой друг веднага щеше да извика ченгетата и така щеше да сложи край на цялата операция. Преди още да е започнала.

— Джордж? — прошепна Блейз.

Отнякъде — май беше по-нагоре по пътя? — тих глас му подшушна:

— Прескочи тая шибания.

Блейз отстъпи назад — за щастие шосето бе все така пусто — и се затича към плета. В последния момент се оттласна с все сила и скочи. Тежкото му тяло прелетя над електрическата жица и тупна в снега до стълбата. От крака, който бе одраскал, докато прескачаше оградата на паркинга, капнаха няколко капки кръв (група АВ, отрицателен резус-фактор) върху снега и живия плет.

Той се изправи и се огледа. Черната грамада се издигаше на по-малко от стотина метра, пред нея имаше по-малка постройка. Беше или гараж, или къщичка за гости. А може би там живееше прислугата... Между двете сгради се простираше заснежена поляна. Ако някой от обитателите не спеше, веднага щеше да го забележи. Блейз вдигна рамене — да става каквото ще!

Нарами стълбата и закрачи към сградата. Щом я достигнеше, нямаше как да го видят от прозорците. Когато се озова там, затаи дъх и приклепна, опитвайки се да долови някакви признаци на вдигната тревога. Тишина. Масивното здание спеше.

Над него имаше десетки прозорци. Кой му трябваше? Дори Джордж да му беше казал, вече беше забравил. Притисна длан до тухлената стена, сякаш очакваше, че тя ще започне да диша. Сетне надзърна през най-близкия прозорец и видя просторна, модерно обзаведена кухня. Изглеждаше досущ като контролната зала на звездолета „Ентърпрайз“ от „Стар Трек“. Лампичката над фурната обливаше с меко сияние блестящите от чистота плотове и плочки.

Блейз избърса с длан устните си. Започваше да се колебае, което беше опасно, затова се върна да вземе стълбата. От опит знаеше, че в подобни моменти най-важното е да прави нещо.

Трепереше като лист.

„Доживотна присъда! — изкрещя вътрешният му глас. — *Този път ти е в кърпа вързана! Има време, още можеш да се отка...*“

— Блейз.

Намесата на Джордж беше тъй неочаквана, че едва не изкрещя.

— Който ще да е прозорец, глупчо! Щом си забравил, влез през този.

— Няма да мога, Джордж. Ще съборя нещо... ще ме чуят, ще дойдат и ще ме застрелят... или...

— Действай! Няма връщане назад.

— Страх ме е, Джордж. Искам вкъщи.

Никакъв отговор. В известен смисъл обаче именно *това* бе отговорът.

Дишаше на пресекулки, от устата му излизаха облачета от белезникава пара. Отмести резетата, които придържаха стълбата в сгънато положение, и я разтегли до максималната ѝ дължина. Ръкавиците му пречеха и успя отново да застопори резетата едва на втория опит. От въргалинето в снега беше побелял от главата до петите и приличаше на Йети. Даже върху козирката на шапката му, завъртяна наляво, се беше образувала снежна преспичка. Явно никой не бе чул изтракването на резетата, наоколо цареше тишина; нарушавана само от дишането му. Снегът заглушаваше всеки шум.

Алуминиевата стълба беше доста лека. Блейз я изправи и видя, че почти се опира на перваза на прозореца. Май влизането нямаше да е толкова трудно.

Закатери се, като изтръскваше снега от дрехите си. Стълбата се олюля, той се вцепени и затаи дъх, но не падна. Заизкачва се отново. Наблюдаваше как тухлите остават под него — ред подир ред — и след малко достигна бленуваната цел. Хвана се за перваза и надникна през прозореца.

Спалня. Голямо легло, на което спяха двама души. Не можеше да различи лицата им — виждаше само бели окръжности. По-точно — бели петна.

Взираше се в тях като омагьосан. Забрави страха си. По някаква необяснима причина — не изпитваше сексуална възбуда или най-малкото не мислеше, че изпитва — получи ерекция. Не се съмняваше, че гледа Джоузеф Джерард Трети и жена му. Наблюдаваше ги, докато спяха, а те дори не подозираха. Виждаше техния свят — масивните им писалища, нощните им шкафчета, брачното им ложе. Виждаше отражението си в голямото огледало на отсрещната стена — бледо лице, надничачо отвън, от студа. Гледаше ги, а те не знаеха. Потрепери от възбуда.

Откъсна очи от леглото и разгледа прозореца. Заклучваше се с резе и отварянето му надали щеше да го затрудни, ако разполагаше с подходящ инструмент (Джордж го наричаше „ловкия Джим“). Разбира се, сега той не беше у него, но пък и не му трябваше. Резето не беше спуснато.

„Наивни глупаци — помисли си. — Наивни, загубени, празноглави републиканци. Аз може и да съм тъп, ама те са глупаци.“

Разкрачи се (доколкото позволяваше стълбата), за да се закрепи по-стабилно, и започна да вдига прозореца, като постепенно увеличаваше натиска. По едно време спящият мъж се обърна на другата си страна и Блейз го изчака да се унесе отново. Едва тогава възобнови усилията си.

Тъкмо си помисли, че прозорецът е залостен отвътре (и поради тази причина резето не беше спуснато), дървената рамка помръдна и тихичко изстена. Блейз отново замря.

И се замисли.

Стигна до извода, че трябва да действа много бързо — да отвори прозореца, да влезе в стаята и да го затвори. В противен случай мразовитият януарски въздух щеше да събуди спящите. Но ако плъзгащият се прозорец изскърцаше малко по-силно, резултатът щеше да е същият.

— Хайде — прошепна му Джордж от подножието на стълбата. — Не се мотай, а пробвай пак.

Блейз пхна пръсти в цепнатината между долната част на прозореца и рамката и плавно го задвижи. Успя да го вдигне почти целия, без да се чуе и звук. Прехвърли първо единия си крак, стъпи на пода, обърна се и започна бавно да спуска прозореца. Изведнъж дървената рамка *проскърца*, сетне *тупна* в жлеба. Блейз застина,

приклепнал до стената. Боеше се да се обърне и да погледне леглото, слухът му се бе изострил до краен предел, готов да улови и най-тихия шум.

Тишина.

Естествено, чуваше някои звуци, които я нарушаваха. Дишането например. Мъжът и жената в леглото дишаха в унисон, сякаш караха велосипед за двама. Матракът едва доловимо проскърцваше. Часовникът тиктакаше. Въздухът в радиатора свистеше. Самата къща също добавяше своя дял в общата звукова картина. Улягаше, тъй като бе построена преди петдесет или седемдесет и пет години. Може би дори преди сто. Наместваше се по-удобно върху костите си от тухли и дърво.

Блейз се обърна и погледна спящите. Жената бе отвита до кръста. Нощницата ѝ се беше разгърнала, виждаше се едната ѝ гола гърда. Блейз се втренчи в нея, хипнотизиран от равномерното ѝ издигане и спускане, от зърното, което се бе втвърдило от внезапния повей на хладен въздух...

— Действай, Блейз!

Той прекоси спалнята на пръсти като любовник, който се е крил под леглото, и сега бърза да избяга — движеше се със затаен дъх, изпъчил гърди като полковник от анимационен филм.

Отнякъде проблесна злато.

На едното писалище имаше малък триптих — три снимки със златни рамки, подредени във формата на триъгълник. Отдолу бяха Джерард Трети и смуглата му жена, над тях — Джерард Четвърти — плешиво бебче, завито до брадичката с одеялце. Широко отворените му тъмни очи наблюдаваха с интерес света, в който неотдавна се бе появило.

Блейз стигна до вратата, завъртя валчестата дръжка, спря, обърна се и отново погледна спящите съпрузи. Жената бе положила ръка върху голата си гърда, сякаш за да я прикрие, а мъжът спеше по гръб с отворена уста — за миг, преди да сбърчи нос и да изсумти, напомни на Блейз за мъртвец. Все едно гледаше как песът Ранди лежи на замръзналата земя и бълхите и кърлежите напускат тялото му.

От другата страна на леглото первазът на прозореца и подът бяха покрити с тънък слой сняг, който вече започваше да се топи.

Блейз предпазливо отвори вратата, готов да спре при първия намек за изскърцване, но пантите не издадоха нито звук. Веднага щом разстоянието между вратата и касата стана достатъчно голямо, той се промъкна навън и се озова в нещо като вътрешна галерия, застлана с дебел мек килим. Затвори вратата, предпазливо пристъпи до парапета, където сенките бяха най-гъсти, и погледна надолу.

Видя широка вита стълба, започваща от просторното преддверие, чиито очертания се губеха в тъмнината. Полираният под лъщеше в полумрака. От отсрещната страна се издигаше статуя на млада жена, срещу нея, близо до Блейз, стоеше скулптура на млад мъж.

— Не зяпай тъпите статуи, ами намери дребосъка. Някой ще види шибаната стълба на прозореца и...

Стълбището, водещо към първия етаж, се намираше отдясно, ето защо Блейз тръгна наляво. Тук до слуха му не достигаха никакви звуци — само приглушеният шепот на стъпките му. Вече не чуваше дори свистенето на въздуха в тръбите на парното. Изведнъж го побиха тръпки.

Отвори следващата врата и видя стая с писалище по средата и множество полици с книги покрай стените — рафт след рафт с най-различни томове. На масата се виждаха пишеща машина и куп бели листове, притиснати от черен камък, който приличаше на стъклен. На стената висеше портрет. Нарисуваният мъж с прошарена коса и намръщено лице сякаш процеди: „*Tu si крадец.*“ Блейз затвори вратата и продължи нататък.

Поредната стая се оказа празна спалня, където имаше легло с балдахин, който бе толкова опънат, че приличаше на трамплин.

Блейз вървеше по коридора и чувстваше как по тялото му се плъзгат струйки пот. Обикновено не забелязваше хода на времето, но сега беше различно. Откога ли бродеше из този богат и спящ дом? От петнайсет минути? Или двайсет?

В третото помещение откри още една спяща двойка. Жената стенеше насън и Блейз побърза да затвори вратата.

Свърна зад ъгъла. Ами ако се наложеше да се качва по стълбите до третия етаж? Тази мисъл го изпълни с ужас, какъвто не бе изпитвал в редките си кошмари (обикновено в тях се връщаше или в сиропиталището, или във фермата на Бауи). Какво да каже, ако осветлението внезапно се включи и го спипат на

местопрестъплението? Че смята да открадне сребърните прибори ли? На втория етаж нямаше никакви сребърни прибори и това го знаеше дори най-големият глупак.

В тази къса чупка на коридора имаше само една врата. Отвори я и се озова в детската стая.

Остана дълго време на мястото си, неспособен да повярва, че е стигнал дотук. Значи всичко не беше само мечта, която никога няма да се сбъдне. Можеше да го стори. Можеше да осъществи плана. От тази мисъл му се прииска да си плюе на петите и никога да не се върне.

Креватчето по нищо не се различаваше от онова, което бе купил. По стените бяха нарисувани герои от анимационните филмчета на Уолт Дисни. Видя масичка за повиване, полица с множество бурканчета и тубички с кремове, масла и лосиони, както и малък скрин, боядисан в някакъв ярък цвят. Син или червен — в тъмното не можеше да се определи със сигурност. Бебето лежеше в креватчето.

Това бе последната му възможност да избяга и той го знаеше. В този момент все още можеше да напусне къщата също тъй незабелязано, както бе проникнал вътре. Джерардови никога нямаше да разберат какво е станало. Можеше да се приближи до креватчето, да погали с голямата си длан челцето на мъничето и бързо да се измете оттук. Изведнъж си представи как след два̀сет години чете дописка за Джоузеф Джерард Четвърти в светската хроника на вестника, която Джордж наричаше „новини за богатите кучки и цвилещите жребци“. Там щеше да има снимка на млад мъж в смокинг, застанал до красива девойка в бяла рокля. Момичето щеше да държи разкошен букет. В статията щеше да пише, че са се оженили, и сега се отправят на пътешествие за медения си месец. Блейз щеше да погледне фотографията и мислено да възкликне: „*Ех, приятелче! Ех, приятелче, ако знаеше какво можеше да се случи!*“

Ала в мига, в който влезе в детската, вече знаеше, че работата няма да приключи с едно погалване. Щеше да доведе нещата докрай.

„Нали така правим ние, Джордж.“

Пеленачето лежеше по корем, обърнало настрани главицата си. Бе мушнало малката си ръчичка под бузата си. Одејлото равномерно се надигаше и спадаше от дишането му. Косицата му приличаше на вълнист пух. На възглавницата до него лежеше червено гумено пръстенче, с което най-вероятно мъничето чешеше венците си.

Блейз се пресегна към него и тутакси отдръпна ръце.

Ами ако заплаче?

Внезапно зърна някакво устройство и сърцето му заби до пръсване. Миниатюрен апарат, който хората наричаха „бейбифон“. Другият апарат сигурно беше в спалнята на майката или в стаята на бавачката. Ако мъничето заплачеше...

Той предпазливо се пресегна и натисна бутона за изключване от мрежата. Червената лампичка над копчето изгасна. Ами ако бяха инсталирали звънец или нещо друго, което се задействаше при евентуално спиране на тока? Нещо като аларма?

„Внимание, майко. Внимание, бавачке. Бейбифонът не работи, защото загубеният похитител го изключи. Този загубен похитител сега е в къщата. Идете да го видите, но непременно си вземете оръжие.“

„Хайде, Блейз. Използвай шанса си.“

Той си пое дълбоко дъх и бавно издиша. Отметна одеялцето, вдигна пеленачето и го уви в него като вързоп. Полюля го нежно в ръцете си. Мъничето тихичко изписука и се протегна. Очичките му се ококориха, то издаде някакъв звук, наподобяващ мяукане на котенце. Клепките му отново се затвориха и телцето му се отпусна.

От гърдите на Блейз се отрони въздишка на облекчение.

Той се обърна и пристъпи в коридора, съзнавайки, че не само излиза от стаята на бебето. Бе преминал границата. Вече не можеше да заяви, че е обикновен кокошкар. Престъплението беше в ръцете му.

Невъзможно беше да слезе по алуминиевата стълба със спящо пеленаче в обятията и той дори не се замисли за този вариант. Вместо това тръгна към стълбището към първия етаж. Тези стълби не бяха покрити с килим и още първата стъпка върху полираното дърво отекна в ушите му. Той замря и напрегнато се вслуша, опитвайки се да долови всеки нов звук, ала къщата продължаваше да спи.

Нервите му започваха да се обаждат. Стори му се, че бебето е станало по-тежко, паниката го парализираше. С периферното си зрение долови някакво движение първо от едната страна, после от другата. При всяка крачка очакваше мъничето да се събуди и да заплаче. А започнеше ли веднъж, ревът щеше да вдигне на крак цялата къща.

— Джордж... — промълви.

— Върви — обади се Джордж някъде отдолу. — Също като в онзи стар виц. Върви, но не тичай. Към мястото, откъдето ме чуваш,

Блейзър.

Блейз отново заслиза по стълбите. Нямаше как да се движи безшумно, но за щастие вече не се чуваше ужасният шум като при първата стъпка. Пеленачето се размърда в обятията му. Колкото и да се стараеше, не успяваше да го държи неподвижно. Засега детенцето спеше, ала всяка минута или секунда можеше да...

Започна да брои стъпалата. Пет. Шест. Седем. Осем... Десет. Сякаш нямаха край. Стълбище за красиви кучки с бални рокли, които ще слизат по него за танцови забави като в „Отнесени от вихъра“. Седемнайсет. Осемнайсет. Девет...

Това бе последното стъпало и следващата му стъпка (кракът му не бе подготвен за края на стълбите) прозвуча доста гръмко: „*Так!*“ Главницата на бебето потрепна и то проплака. Проплака за миг, но звукът се разнесе надалеч в притихналата къща.

Лампите на горния етаж светнаха.

Очите на Блейз се разшириха от страх. Притокът на адреналин го накара да се вцепени и да притисне по-силно нежния си товар. С огромни усилия на волята се застави да се поотпусне — донякъде — и се притаи в сянката на стълбището. Там отново застина неподвижно, с изкривено от ужас и тревога лице.

— Майк? — извика сънен глас.

Някой затътри чехли към парапета на горния етаж.

— Майки, Майк, ти ли си? Ти ли си, непослушко? — Човекът стоеше точно над Блейз и шепнеше театрално, сякаш казваше: „Всички спят, да не ги събудим.“ Гласът беше свадлив и старчески. — Иди в кухнята, мама ти е напълнила с мляко чинийката. — Помълча и добави. — Внимавай — събориш ли вазата, мама ще те напляска.

Ако мъничето заплачеше сега...

Човекът продължи да нарежда още известно време — Блейз вече не различаваше думите, защото непознатият или по-скоро непознатата явно имаше силна хрема, — после стъпките се отдалечиха. След цяла вечност (или поне сто години, както му се стори) се чу затваряне на врата и светлината угасна.

Блейз се насили да не затрепери, иначе бебето в прегръдките му щеше да се събуди. Къде ли беше кухнята? Как щеше да носи пеленачето и алуминиевата стълба? А какво щеше да прави с жицата, по която течеше ток? *Къде... как... какво...*

Продължи напред, за да не отговаря на тези въпроси, прокрадвайки се по коридора. Беше се изгърбил над увитото в одеялцето мъниче като стара вещица, страдаща от болки в кръста. Пред него имаше двойна стъклена врата... при това отворена. Зад нея блестеше идеално поддържан паркет. Блейз прекрачи прага и се озова в трапезарията.

Всичко тук говореше за богатство и разкош, масивната махагонова маса бе предназначена за десеткилограмови пуйки в Деня на благодарността и апетитни стекове в неделните обеда. Зад остъклените вратички на бюфета, украсен с дърворезба, проблясваха скъпи порцеланови сервизи. Блейз прекоси столовата, без да забавя ход, но огромната маса и столовете с високи облегалки, напомнящи войници с изпънати гърбове, пробудиха в гърдите му негодувание. Навремето той самият беше мил кухненски подове, пълзейки на колене, и Джордж му казваше, че има, имало е и ще има безброй такива като него. И не само в Африка. Богаташите като Джерардови само се престрували, че тези хора не съществуват, защото така им отървало. „Ами тогава да сложат кукла в креватчето и да се залъгват, че е истинско дете. Нали са толкова добри в преструвките...“ — помисли си Блейз.

Той мина през летящата врата в другия край на трапезарията и попадна в кухнята. Приблужи се до заскрежения прозорец, погледна навън и видя долната част на алуминиевата стълба.

Огледа се за място, на което да сложи мъничето, докато отвори прозореца. Кухненските плотове бяха широки, но не чак толкова. Не му се искаше да остави бебето върху печката, въпреки че беше изключена.

Накрая погледът му се спря на кошница, окачена на вратата към килера. Беше голяма и със здрава дръжка, при това доста дълбока. Откачи я, постави я върху количката за сервиране и положи вътре пеленачето. То само леко помръдна.

Беше ред на прозореца. Блейз го вдигна и видя втори, явно против бури. Странно — на втория етаж нямаше такива. Опита да го отвори, но този беше завинтен за рамката.

Панически заотваря шкафовете. В шкафа под мивката намери купчина кърпи за подсушаване на съдове. Грабна една, върху която бе избродиран американският герб с орела, уви я около ръката си и удари

прозореца. Стъклото се строши без много шум, образува се голяма назъбена дупка. Блейз заизважда остриите парчета, които сочеха към центъра на отвора като големи стъклени стрелки.

— Майк? — Същият глас. Викаше тихичко. Блейз се вцепени.

Не идваше от горния етаж, а...

— Майки, каква беля направи този път?

... се чуваше от коридора на първия етаж и...

— Ще разбудиш всички, лошо момче такава.

... се приближаваше.

— Ще те затворя в мазето, преди да си обърнал всичко с краката нагоре.

Летящата врата се отвори, в кухнята влезе жена, понесла фенерче във формата на свещ. Блейз зърна възрастна жена, която вървеше бавно, сякаш жонглираше с яйца, и се стараеше да не нарушава тишината. Косата ѝ беше навита на ролки и в сумрака тя приличаше на пришълец от научнофантастичен филм. Тя видя Блейз.

— Кой... — Произнесе само тази дума. После онази част от мозъка ѝ, която се задействаше в спешни случаи, явно реши, че говоренето не е най-ефективното средство за справяне с възникналата ситуация. Тя си пое въздух, за да изкрещи.

Блейз я удари. Удари я със същата сила, с която бе ударил Ранди и Глен Харди. Направи го машинално, нямаше време да мисли. Старицата падна на пода и затисна фенерчето, крушката изпраця и се счупи.

Разнесе се тихо и жално мяукане. Блейз изсумтя и вдигна поглед. От горната част на хладилника го фиксираха зеленикави очи.

Той се върна до прозореца, за да извади останалите парчета стъкло. После се провря през отвора и се заслуша.

Нито звук.

Засега.

Парченцата стъкло блещукаха върху снега като затворнически блян.

Блейз отмести стълбата, освободи резетата и я сгъна. Металът застърга, а на него му се прииска да закрепци. Нараме стълбата и хукна към шосето. Вече бе излязъл от сянката на къщата и почти бе прекосил заснежената поляна, когато се сети, че е забравил бебето. Още си

лежеше в кошницата върху количката за сервиране. Ръката му изтръпна, той изпусна стълбата. Обърна се и погледна сградата.

Прозорците на една от стаите на втория етаж светеха.

За миг той сякаш се раздвои. Единият Блейз искаше да побегне към шосето („*Спасявай си топките!*“ — би казал Джордж), а другият — да се върне в къщата. За миг се поколеба, после закрачи обратно към сградата — толкова бързо, че изпод краката му изригваха фонтани от сняг.

Докато се провираше през отвора, поряза дланта си на едно от парчетата, които продължаваха да стърчат от рамката, ала не обърна внимание на болката. Грабна кошницата и се завъртя толкова рязко, че бебето едва не излетя от нея.

В тоалетната на горния етаж пуснаха водата.

Блейз провря кошницата през прозореца, положи я на снега и се измъкна навън, без да погледне старицата, просната на пода. Вдигна безценния си товар и *отпраши*.

Спря се само за да вземе стълбата и продължи нататък. Щом достигна живия плет, се надвеси над кошницата, за да провери как е мъничето. Джо Четвърти спеше спокойно, без да подозира, че са го похитили. Блейз пак погледна къщата. Светлината на втория етаж бе изгаснала.

Остави кошницата в снега и прехвърли стълбата над живия плет. Секунда по-късно на шосето блеснаха фарове.

Ами ако бяха полицаи? Господи, какво щеше да прави?

Легна на земята, давайки си сметка, че следите от стъпките му се открояват върху белия сняг. Други нямаше.

Светлината на фаровете ставаше все по-ослепителна, но след миг започна да помръква. Автомобилът профуча по пътя, без да намали скоростта.

Блейз се изправи, вдигна кошницата — сега беше *неговата* кошница — и закрачи към живия плет. Раздели клонките и провря товара си от другата страна, но нямаше как да го сложи на земята, затова я пусна и тя се приземи в пухкавия сняг. Пеленачето засмука мъничкия си палец. Под светлината от най-близката улична лампа Блейз виждаше как се движат устничките му. Същинска рибка. Студът още не ги беше вцепенил. От одеялцето се подаваха само главицата и миниатюрната ръчичка.

Блейз прескочи плета, вдигна стълбата и отново взе кошницата. Върна се по същия път, по който бе дошъл — на прибежки, привел широките си рамене. Щом стигна до телената ограда, опасваща паркинга на „Дъбова гора“, отново изправи стълбата (този път не се наложи да я разтяга) и се изкатери догоре, без да изпуска кошницата.

Придържайки товара върху бедрата си, прехвърли крак от другата страна на оградата, съзнавайки, че ако се подхлъзне, топките му ще бъдат неприятно изненадани. Дръпна рязко стълбата и ахна от усилието. Стълбата се залюля за момент, после се стабилизира. Блейз се запита се дали някой не го наблюдава, но тъкмо сега беше глупаво да си задава подобен въпрос. Дори и да го наблюдаваха, не можеше да направи нищо. Порязаната ръка пулсираше от болка.

Постави кошницата на най-горното стъпало и като я придържаше с ръка, стъпи на една от по-долните пречки. В този момент стълбата се размърда и той спря за миг, но се оказа, че няма повод за притеснение. Спусна се бързо с кошницата в ръка, грабна стълбата под мишница и закрачи към форда.

Остави бебето на седалката до шофьора, отвори задната врата, натика стълбата в купето и седна зад волана.

Ключът го нямаше. Нямаше го нито в джобовете на панталоните му, нито в шубата. Реши, че го е изгубил и ще се наложи отново да прескочи оградата и да го търси в снега, но изведнъж го видя на таблото. Беше забравил да го извади, когато бе изключил двигателя. Надяваше се Джордж да не е забелязал пропуска му. Ако не беше, нямаше намерение да признае грешката си. За нищо на света.

Включи двигателя, премести кошницата на пода и потегли към бариерата. Охранителят излезе от будката:

— Май си тръгвате рано, господине.

— Кофти карти.

— Случва се и на най-опитните. Лека нощ, господине. Дано ви провърви следващия път.

— Благодаря — смотолеви Блейз.

Спря на шосето, огледа се в двете посоки и зави към търговския център „Ейпекс“. Съблюдаваше стриктно всички ограничения за скоростта, но не видя нито една полицейска кола.

Колата вече се движеше по алеята пред хижата, когато мъничкият Джо се събуди и заплака.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

След завръщането си в „Хетън Хаус“ Блейз не създаваше никакви проблеми. Не се перчеше, учеше се съвестно и държеше устата си затворена. Момчетата, които бяха „батковци“, когато той и Джони бяха „фъстъци“, бяха напуснали приюта. Бяха си намерили работа, бяха постъпили в професионално-технически училища или в армията. Блейз пък беше прибавил още осем сантиметра към ръста си. Под мишниците и около слабините му вече имаше косми, които предизвикаха завистта на другите хлапета. Посещаваеше гимназията във Фрийпорт и там му харесваше, защото не го караха да учи аритметика.

Договорът на Мартин Козлоу бе продължен. Той често наблюдаваше как Блейз напуска сградата и се прибира, изражението му беше мрачно, недоверчиво. Повече не го извика в кабинета си, макар че винаги можеше да намери поводи. Ако Козльоото пожелаеше пак да го бие, Блейз нямаше да се съпротивлява, понеже алтернативата беше да го изпратят във възпитателния център в Северен Уиндъм. Беше чувал, че там момчетата ги бичуват като роби гребци, а понякога ги затварят в тесен карцер с метални стени, известен като „Консервата“. Не знаеше доколко тези разкази отговарят на действителността и не изгаряше от желание да разбере. Едно знаеше със сигурност — изпитваше ужас от исправителните заведения.

Така или иначе Козльоото не го извика нито веднъж при себе си, за да се поупражнява с шпатулата, и Блейз полагаше усилия да не му дава поводи. Ходеше на училище всеки делничен ден и контактът му с Козльоото се ограничаваше с гласа на директора, звучащ по уредбата преди утринните сборове и изключването на осветлението вечер. В „Хетън Хаус“ денят неизменно започваше с църковни поучения (с „помъчения“, както обичаше да казва Джони, когато бе в майтапчийско настроение) и завършваше с цитати от Библията.

Животът си течеше. Блейз можеше да стане предводител на момчетата, стига да поискаше, но това не го блазнеше. Не беше лидер.

Беше пълната противоположност на лидер. От друга страна, винаги се стараеше да бъде любезен с всички. Отнасяше се добре с хората дори и когато ги предупреждаваше, че ще разбие главите им, ако не оставят на мира Джони. И скоро след като се върна от фермата на Бауи, вече никой не смееше да пипне неговия приятел.

После, през една лятна вечер, когато Блейз вече беше на четиринайсет (на приглушена светлина изглеждаше с цели шест години по-голям), се случи нещо.

Всеки петък откарваха момчетата в града с раздрънкания жълт автобус на приюта — предполагаше се, че като са закуп, няма да допуснат много НД — нарушения на дисциплината. Някои се разхождаха по главната улица, други седяха на пейките на градския площад, трети се скриваха в тъмните улички, за да изпуснат по цигара. В града имаше билиардна зала, ала не ги пускаха там; имаше и архивно кино, наречено „Нордика“, и онези, които имаха пари за билет, можеха да видят как са изглеждали в младостта си Джек Никълсън, Уорън Бийти или Клинт Истууд. Някои възпитаници на приюта изкарваха пари с разнасяне на вестници, други косяха морави през лятото и ринеха сняг през зимата. Трети работеха в самото сиропиталище.

Сред тях беше и Блейз. Беше едър като зрял мъж, затова отговорникът по стопанската част му възлагаше най-различни задачи, свързани с по-тежка физическа работа. Мартин Козлоу би възразил, но Франк Терио отговаряше пред друга инстанция. Ценеше не само силата на Блейз, но и навикът му да отговаря само с „да“ или „не“ (самият той бе мълчаливец и ценеше това качество у другите). Освен това едрият тийнейджър не се оплакваше от тежката работа и без да му мигне окото влачеше по стълбите наръчи с дъски, пакети с плочки или петдесеткилограмови чували с цимент. Носеше от етаж на етаж масивни мебели и шкафчета за документи, сякаш бяха кибритени кутийки, изпълняваше всяко нареждане. Не се скатаваше и никога не оставяше работата недовършена. А най-хубавото му качество (според Терио) беше, че долар и шейсет цента на час напълно го устройваха; в резултат всяка седмица отговорникът по стопанската дейност прибираще по шейсет долара допълнително. Купи на жена си шикозен кашмирен пуловер с голямо деколте и тя беше очарована.

Блейз също бе доволен. Получаваше трийсет долара на седмица, което бе повече от достатъчно за кино, пуканки, шоколад и кока-кола.

Плащаше и билета на Джон, при това с радост. Би му купил и лакомствата, които взимаше за себе си, но приятелят му винаги отказваше — киното му беше предостатъчно. По време на прожекциите седеше със зяпнала уста и не откъсваше поглед от екрана.

Върнеха ли се в „Хетън Хаус“, Джон сядаше да пише разкази. Бяха несклопосани повествования, вдъхновени от филмите, които беше гледал, но по-големите момчета ги харесваха и той започна да става известен. Умниците не бяха на почит в приюта, обаче интелектът се ценеше... донякъде. Хлапаците харесваха разказите и с нетърпение чакаха нови.

Веднъж гледаха вампирския филм „Второто пришествие“^[1].

Разказът на Джон Челцмън завършваше с това, че граф Игор Йорга откъсваше главата на млада полугола красавица с „тресящи се гърди, големи колкото дини“ и се хвърляше в река Йорба, пъхнала под мишница откъснатата глава. Разказът носеше патриотичното название „Очите на Йорга са вперени във вас“^[2].

Този петък обаче Джон отказа да отиде в града, въпреки че в „Нордика“ прожектираха друг филм на ужасите. Имаше разстройство. Сутринта и следобеда ходи пет пъти в тоалетната, и то след като в лечебницата (килер на втория етаж) му дадоха половин бутилка пептобисмол. Твърдеше, че стомахът му продължава да се бунтува.

— Ела, де — убеждаваше го Блейз. — В сутерена на киното има супердрискалик! Веднъж го пробвах. Ще седнем близо до изхода и...

Този довод свърши работа и Джон се съгласи да го придружи въпреки къркорещите си черва. В автобуса седнаха най-отпред, зад шофьора. Никой не им каза копче — в края на краищата вече бяха батковци.

Докато вървяха рекламите преди филма, Джон се държеше, ала стана, щом на екрана се появи емблемата на „Уорнър Брадърс“, мина покрай приятеля си и закрачи към изхода с рачешка походка. Блейз му съчувстваше, обаче такъв беше животът. Загледа се в екрана, където страховитата пясъчна буря вилнееше на място, подобно на пустиня, само дето имаше пирамиди. Случващото се го завладя и той, смръщил чело, съсредоточено продължи да следи събитията върху бялото платно.

Джон се завърна, но Блейз бе дотолкова погълнат от филма, че го забеляза едва когато приятелят му го задърпа за ръкава и започна да

шепне настойчиво:

— Блейз! *Блейз!* Майко мила!

Блейз неохотно се върна към действителността, както изтощен човек се отърсва от дълбок сън.

— Какво има? Зле ли ти е? Да не си се насрал?

— Не... не. Виж!

Блейз погледна предмета, който приятелят му държеше.

Портфейл.

— Ей! Къде го на...

— Ш-ш-ш-шт! — изсъска някой от седящите пред тях.

— Откъде го набара? — попита шепнешком Блейз.

— Беше в мъжката тоалетна — също шепнешком отвърна Джон, който трепереше от вълнение. — Сигурно е паднал от джоба на някой тип, като е седнал на кенефа. Вътре има пари! Много пари!

Блейз взе портфейла, като се стараяше никой да не го види. Надзърна в отделението за банкнотите и почувства как стомахът му пада в петите. А после изведнъж подскочи едва ли не до гърлото му. Портфейлът бе фрашкан с пари. Една, две, три петдесетачки. Четири двайсетачки. Две-три петачки. Няколко еднодоларови банкноти...

— Не мога да ги преброя — промълви. — Колко са?

Джон повиши глас от възторг, но не и дотолкова, че да им изшъткат отново. За щастие точно в този момент чудовището преследваше девойка с кафяви панталонки и зрителите пищяха и подвикваха.

— Двеста четирийсет и осем кинта!

— Господи! — въздъхна Блейз. — Хастарът на палтото ти още ли е скъсан?

— Да.

— Пъхни го в дупката. Може да ни претърсят на излизане.

Но никой не ги претърси, а разстройството на Джон изведнъж премина. Навярно от намирането на такава голяма сума му се беше „дръпнало лайното“.

* * *

В понеделник сутринта Джон купи портландския „Прес Хералд“ от Стиви Рос, който разнасяше вестниците. Двамата с Блейз се скриха зад склада с инструментите и отвориха вестника на страницата за частни обяви. Джон беше казал, че трябва да търсят именно там. Обявления за изгубени и намерени вещи намериха на страница трийсет и осма. И точно там, между съобщенията за ИЗГУБЕН френски пудел и НАМЕРЕНИ дамски ръкавици, прочетоха:

ИЗГУБЕН мъжки черен кожен портфейл с инициали РКФ до преградката за снимки.

Ако го намерите, позвънете на 555-0928 или изпратете писмо „До поискване“ до пощенска кутия 595 на адреса на вестника. ГАРАНТИРАНО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.

— Възнаграждение! — възкликна Блейз и тупна приятеля си по рамото.

— Да — кимна Джон и потърка удареното място.

— Ще се обадим на този тип, той ще ни даде десет долара и ще ни погали по главите. ГШР, няма що! — Това означаваше „Голяма шибана работа“.

— Ясно — въздъхна Блейз. Думата „ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ“ бе засияла в съзнанието му със златни букви, високи половин метър, които изведнъж се превърнаха в купчина ръждясали отломки. — Тогава какво ще правим?

За пръв път очакваше съвет от Джони. Тези двеста четирийсет и осем долара бяха създали неразрешим проблем. Ако имаш две десетцентови монети, си купуваш кока-кола. С два кинта си купуваш билет за кино. Блейз се понапъна и се сети за начин да изхарчиш по-голяма сума — качваш се на автобуса и отиваш на кино в Портланд. Двеста четирийсет и осем долара обаче си бяха двеста четирийсет и осем долара. Въображението му не можеше да обхване подобна сума. Дойде му наум само, че може да се издокара като баровец, обаче дрехите не го интересуваха.

— Хайде да избягаме. — Тясното лице на Джони засия от възбуда.

Блейз се замисли.

— Искаш да кажеш... завинаги ли?

— Не, само докато изхарчим кинтите. Можем да отидем в Бостън... да ядем в хубави ресторанти, а не в „Макдоналдс“... да си вземем стая в хотел... да отидем на мач на „Ред Сокс“... и... и...

Задъха се от радост, прегърна Блейз, като се смееше и го удряше по гърба. Под широките дрехи мършавото му тяло бе изпънато като струна. От страната му, притисната до лицето на Блейз, лъхаше топлина като от фурна.

— Добре — кимна Блейз. — Ще бъде готино. — Позамисли се и възкликна: — Господи, Джони, Бостън? Бостън!

— Ще си изкараме царски!

Двамата се засмяха. Блейз го вдигна и обиколи с него целия склад; смееха се и се тупаха по гърбовете. Накрая Джон му каза да престане.

— Някой ще ни чуе. Или ще ни види. Пусни ме.

Блейз събра страниците от вестника, разпилени из двора, сгъна ги и ги пхна в джоба си.

— Какво ще правим, Джони?

— Засега нищо. Най-добре да изчакаме два-три дни. Трябва да измислим план и да сме нащрек през цялото време. Иначе ще ни хванат, преди да сме изминали и трийсет километра. И ще ни върнат в кафеза. Разбираш ли?

— Да, обаче хич ме няма по мисленето.

— Спокойно — вече имам нещо наум. Най-важното е да ги накараме да си мислят, че сме се чупили от сиропиталището. Тъкмо така би постъпил всеки, когато му писне, нали?

— Да.

— Само че ние имаме пари, нали така?

— Да!

Блейз толкова се въодушеви, че отново заудря Джони по гърба и едва не го събори на земята.

* * *

Изчакаха до сряда вечерта. Междувременно Джон се обади на автогарата в Портланд и научи, че всяка сутрин в седем има автобус за

Бостън. Напуснаха „Хетън Хаус“ малко след полунощ. Джон реши, че е по-безопасно да изминат пеша двайсетте километра до града, вместо да привличат излишно внимание, като чакат на автостоп. Две хлапета на шосето след полунощ можеше да означава само едно — че са бегълци.

Докато слизаха по аварийната стълба, сърцата им се свиваха при всяко по-силно издрънчаване на металните плоскости под краката им. Тичешком прекосиха игрището, където преди години бяха пребили Блейз след постъпването му в приюта. Той помогна на приятеля да прескочи оградата и двамата пресякоха шосето, озарено от ярката августовска луна. Закрачиха по банкета, като лягаха в канавката всеки път, когато пред или зад тях проблясваха автомобилни фарове.

Около шест сутринта вече вървяха по Конгрес Стрийт. Блейз преливаше от радост и не проявяваше признаци на умора, Джон имаше тъмни кръгове под очите си. Парите бяха на пачка в джоба на Блейз. Бяха изхвърлили портфейла в гората.

Влязоха в чакалнята на автогарата и Джон веднага се тръсна на една пейка. Блейз седна до него. Страните на слабичкото момче отново пламтяха, но не от възбуда. И май имаше проблеми с дишането.

— Иди на касата и вземи два билета „отиване и връщане“ за рейса в седем часа — нареди на Блейз. — Дай петдесет долара. Едва ли ще ти поискат повече, но за всеки случай си приготви още двайсет. Дръж ги в ръката си и в никакъв случай не показвай на касиерката всичките пари.

Към тях се приближи полицаи, барабанейки с пръсти по палката си. Блейз се разтрепери. Приключението щеше да свърши, преди да е започнало. Ченгето щеше да им конфискува парите и да ги предаде в участъка или да ги задържи за себе си. Щяха да ги върнат в „Хетън Хаус“ с белезници. Причерня му, като си представи възпитателния център в Северен Уиндъм. И „Консервата“.

— Добрутро, момчета. Подранили сте, а?

Часовникът на стената показваше 6:22.

— Ами да — кимна Джон и посочи касата. — Там ли се продават билетите?

— Да, хлапе — усмихна се леко полицаят. — Закъде ще пътувате?

— Към Бостън.

— Сериозно? А къде са родителите ви?

— Не сме братя — обясни Джон. — Този е умствено изостанал. Казва се Мартин Грифин. Освен това е глухоням.

— Нима? — Пазителят на закона седна на пейката и огледа Блейз. Не бе настроен враждебно — явно никога досега не бе виждал човек, който е глух, ням и умствено изостанал.

— Майка му умря миналата седмица — продължи Джон. — Сега живее у нас. Нашите са на работа и понеже сега е лятната ваканция, ме помолиха да го наглеждам.

— Голяма отговорност за фъстък като теб — отбеляза ченгето.

— Малко ме е страх — въздъхна кльощавото момче и Блейз можеше да се закълне, че това е самата истина. Той също се боеше. И то много.

Мъжът се обърна към „глухонемия Мартин“:

— Той знае ли...

— Какво се е случило с майка му ли? Май не.

Полицаят сякаш се натъжи.

— Сега го вода при леля му. Ще ѝ погостува няколко дни. — Джон се оживи. — Ще взема да ида на мач на „Ред Сокс“. Ще бъде нещо като награда за мен... нали разбирате...

— Надявам се да идеш, синко. Кофти вятър е оня, дето не помага на никого.

Двамата замълчаха, сякаш се замислиха над тази премъдрост. Новоизпеченият „глухоням“ Блейз също мълчеше.

— Доста якичък е — пак подхвана полицаят. — Да не ти прави въртели?

— А, не, много е послушен. Искате ли да видите?

— Ами...

— Сега ще го накарам да стане. Гледайте. — И Джон размърда пръсти пред очите на спътника си. Когато престана да ги движи, Блейз се изправи.

— Гледай ти! — възкликна пазителят на реда. — Винаги ли те слуша? Защото ако юначага като той реши да ти прави въртели в претъпкан...

— Не, винаги ме слуша. Кротък е като агънце.

— Добре. Вярвам ти. — Полицаят стана от скамейката. Пооправи колана си, сложи длан на рамото на „Мартин Грифин“ и го

натисна надолу. Момчето седна на пейката. — Умната, младежо — рече униформеният и пак се обърна към Джони: — Знаеш ли телефона на леля му, ако стане някоя беля?

— Да, господине, естествено, че го знам.

— Ами тогава действай, сержант. — Униформеният им отдаде чест и излезе от чакалнята.

Щом се скри зад вратата, двамата приятели се спогледаха, напуши ги смях. Касиерката обаче ги наблюдаваше, затова наведоха глави и впериха очи в пода. Блейз прехапа устни, за да не прихне.

— Къде е тоалетната? — обърна се Джон към касиерката.

— Ей там — посочи му тя.

— Ела, Марти. — Слабичкото момче дръпна за ръкава „глухонемия“ си спътник. Щом се озоваха пред мивките, най-накрая дадоха воля на смеха си, запрегръщаха се и се затупаха по гърбовете.

— Беше велик! — възкликна Блейз, след като си възвърна способността да говори. — Откъде ти скимна това име?

— Щом видях ченгето, си мислех само как Козльото ще ни разкаже играта. А Грифин идва от *грифон*, оная митична птица... нали се сещаш, от разказа, за който ти помагах по английски...

— А-а, да — кимна Блейз, макар че не помнеше разни там грифони.

— Те обаче ще разберат, че сме били ние, когато чуят за двете момчета, избягали от „Хел Хаус“^[3]. — Джон внезапно стана сериозен. — Ченгето веднага ще се сети как сме го преметнали и ще побеснее от яд. И още как!

— Смяташ ли, че ще ни хванат?

— Не. — Той още изглеждаше изтощен, ала след сценката пред полицая се беше пооживил. — Доберем ли се до Бостън, ще се изгубим в тамошната лудница. Никой няма да си дава зор да издирва две безпризорни хлапета.

— А! Хубаво.

— Аз ще купя билетите, а ти се преструвай на глухоням, докато стигнем до Бостън. Така ще е най-безопасно.

— Както кажеш.

Джони отиде на касата, взе билети и двамата се качиха в автобуса — повечето пътници бяха униформени мъже и млади майки с малки деца. Шофьорът имаше голямо шкембе и тлъст задник, но

сивият му униформен панталон беше идеално изгладен и шишкото изглеждаше шик — поне така се стори на Блейз. Той си каза, че когато порасне, непременно ще стане шофьор на компанията за междуградски превози „Грейхаунд“.

Вратите се затвориха със съскане, мощният двигател заръмжа. Автобусът излезе от паркинга на автогарата и зави по Конгрес Стрийт. Движеха се. Отиваха някъде. Блейз се взираше жадно през прозореца и попиваше всичко, което попадеше пред очите му.

Прекосиха реката по един мост и излязоха на шосе № 1. Тогава водачът на превозното средство увеличи скоростта и покрай тях се занизаха нефтени резервоари и пъстри билбордове, рекламиращи този или онзи мотел или „ПРАУТИС — най-добрият ресторант за омари в щата Мейн“. Имаше и къщи — Блейз видя пред една от тях мъж, който поливаше ливадата си. Беше с бермуди, не отиваше никъде и Блейз изпита съжаление към него. Минаха и покрай крайбрежни плитчини, появяващи се след отлив, над които се рееха чайки. „Хел Хаус“, както го беше нарекъл Джон, бе останал далеч назад. Лятото беше в разгара си и денят ставаше все по-ярък и красив.

Най-накрая Блейз се обърна към спътника си. Направи го, понеже знаеше, че ще се пръсне, ако не каже на някого колко щастлив се чувства. Джон обаче спеше, положил глава на рамото му. Дори в съня си изглеждаше стар и уморен.

За момент Блейз се замисли над това (определено не знаеше как да реагира), а после се залепи отново за стъклото, което го привличаше като магнит. Гледката го омагьоса и той забрави за Джон, докато пиеше с очи крайбрежната ивица между Портланд и Китъри. В Ню Хампшир излязоха на платена магистрала и скоро навлязоха в Масачузетс. Не след дълго прекосиха голям мост и той се досети, че вече са в Бостън.

Пред него имаше километри неон, по улиците се движеха хиляди превозни средства, а сградите, издигащи се от всички страни, бяха неизброими. Въпреки това автобусът продължаваше по пътя си. Минаха покрай оранжев динозавър, охраняващ паркинг. Минаха покрай гигантски ветроходен кораб. Минаха покрай стадо пластмасови крави пред някакъв ресторант. И навред имаше хора. Те плашеха Блейз, ала в същото време той ги обичаше, понеже не познаваше никого. Умореният му приятел продължаваше да спи, издавайки тихи хъркащи звуци от дълбините на гърлото си.

Тогава автобусът се изкачи на билото на висок хълм и Блейз зърна мост, по-голям от предишния, а зад него — гигантски сгради, каквито никога не беше виждал, истински небостъргачи, устремени към небесната синева като сребърни и златни стрели. Той побърза да отмести очи, сякаш бе станал свидетел на атомен взрив.

— Джони — не говореше, а направо *стенеше*. — Джони, събуди се. Трябва да видиш нещо.

— А? Какво? — Приятелят му се пробуждаше бавно, търкайки очите си. Накрая зърна онова, което бе впечатлило другаря му, и се облещи от изненада. — Мили Боже!

— Знаеше ли къде отиваме? — прошепна Блейз.

— Да, мисля, че да. Господи, дали ще минем по онзи мост? Ох, дано минем, дано!

Приблжиха се до река Мистик и я прекосиха. Отначало се издигнаха до самото небе, а после се озоваха под земята, сякаш бяха попаднали в исполинско копие на атракциона „Дивата мишка“ на Топшъмския панаир. Когато зърнаха отново слънцето, то блестеше между толкова високи здания, че не можаха да видят върховете им от прозорците на „Голямото куче“^[4].

Първата им работа, докато слизаха от автобуса на Тремънт Стрийт, беше да се огледат за ченгета. Нямаха никакво желание да се срещат с други пазители на реда. Бостънската автогара ги поразиха с размерите си. От високоговорителите над главите им, подобно на глас господен, ехтяха най-различни съобщения за пътниците. Хората сновяха насам-натам като ята подплашени рибки. Двамата приятели гледаха да се държат плътно един до друг, сякаш се бояха, че човешкият поток ще ги отнесе в различни посоки и повече никога няма да се срещнат.

— Натам сме — посочи Джони. — Да вървим.

Стигнаха до дълга редица телефонни автомати. Всички бяха заети. Момчетата изчакаха пред един и най-накрая тъмнокожият мъж приключи с разговора си и потъна в тълпата.

— Какво беше това нещо на главата му? — попита Блейз, загледан след чернокожия.

— А, това придържа косата му и не ѝ дава да пада пред лицето му. Като тюрбан. Мисля, че се казва ду-раг^[5].

Недей да зяпаш така, ще те вземат за селяндур. Ела заедно с мен.

Двамата се напъхаха в телефонната клетка.

— Сега ми дай десет... мамка му, този телефон иска двайсет и пет цента! — Слабичкото момче поклати глава. — Не знам как живеят хората тук. Дай ми четвърт долар, Блейз.

Спътникът му се подчини.

На полицата под апарата лежеше телефонен указател в твърда пластмасова подвързия. Джон намери нужния номер, пусна монетата в процепа и набра. Когато от отсрещната страна отговориха на обаждането му, заговори с удебелен глас. После остави слушалката и се усмихна широко.

— Току-що ни уредих две нощувки в АМХ^[6]. Двайсет кинта за две нощи! Вече ще ме наричаш Християнин! — и вдигна длан.

Едрият му спътник плесна дланта му със своята.

— Но ще можем ли да изхарчим близо двеста долара за два дни? — попита разтревожено той.

— В град, където едно телефонно обаждане струва четвърт долар? Не ме размивай. — Джон се огледа наоколо с блеснали очи. Имаше чувството, че автогарата и всичко, което се намираше вътре в нея, му принадлежеше. После Блейз забрави за този поглед... докато не срещна Джордж. — Слушай, искаш ли да отидем на мач още днес?

Приятелят му се почеса по тила. Всичко се случваше прекалено бързо за него.

— Как? Дори не знаем как да стигнем до стадиона...

— Всеки таксиджия в Бостън знае как да стигне до „Фенуей“.

— Таксито струва пари. А ние ня...

Той видя, че Джони се усмихва, и устните му също започнаха да се разтягат в усмивка. Внезапно бе връхлетян от сладостната истина. *Имаха*. Имаха пари. А когато имаш пари, можеш да забравиш за повечето грижи и тревоги.

— Ами... ако днес няма мач?

— Блейз, защо според теб избрах именно този ден?

Едрото момче се засмя, а после двамата отново се запрегръщаха, също както в Портланд. Тупаха се по гърбовете и се заливаха от смях, притиснати един в друг. Блейз никога не забрави този миг. Той вдигна Джони във въздуха и започна да го върти. Хората се обръщаха да ги гледат и мнозина се усмихваха при вида на здравеняка и мършавото му приятелче.

Излязоха от автогарата, хванаха си такси и когато шофьорът ги откара до Лансдаун Стрийт, Джон му даде един долар бакшиш. Часът беше един без четвърт и зрителите тъкмо започваха да се стичат. Мачът се оказа доста интересен. Бостън победи „Птиците“^[7] в десет ининга, с резултат 3:2^[8].

Напоследък „Ред Сокс“ имаха слаб отбор, ала през този августовски ден играха като шампиони.

След като напуснаха стадиона, момчетата се разходиха из центъра на града, като зяпаха витрините и гледаха да избягват срещите с ченгетата. Сенките вече се бяха издължили, а коремът на Блейз недоволно къркореше. Джон бе излапал два хотдога, докато седяха на скамейките, но приятелят му бе твърде развълнуван от случващото се на полето (истински хора с капки пот на шията), за да се храни. Видът на тълпата също го впечатли и го изпълни с благоговеен трепет. Хиляди хора, събрани на едно място. Сега обаче умираше от глад.

Влязоха в сумрачната зала на някакъв ресторант, наречен „Пържолите на Линди“, където миришеше на бира и печено месо. Няколко двойки седяха в закътани сепарета, тапицирани с червена кожа. Барът се намираше в лявата част на помещението — беше целият изподраскан и лекъосан, но въпреки това блестеше, сякаш дървесината светеше отвътре. На всеки метър имаше купа с осолени ядки и претцели^[9].

На стената зад бара висяха снимки на бейзболисти (повечето с автографи) и картина, на която бе нарисувана гола жена. Що се отнася до бармана, той бе истински великан.

— Какво ще поръчате, момчета? — попита той, накланяйки се към двамата приятели.

— Ами... — за първи път през този ден Джон не знаеше какво да каже.

— Пържола! — заяви Блейз. — Две големи пържоли и мляко.

Великанът се усмихна, демонстрирайки здравите си зъби. Навярно можеше без проблеми да сдъвче телефонния указател и да го изплюе на топка.

— Парички имате ли?

Блейз сложи една двайсетачка на бара.

Великанът я взе и се загледа изучаващо в лика на Андрю Джаксън на светлината на най-близката лампа. После я потърка между

пръстите си^[10] и банкнотата изведнъж изчезна.

— Добре — кимна той.

— Ресто няма ли? — попита Джон.

— Няма — отвърна барманът, — но ви гарантирам, че няма да съжалите.

Той се обърна, отвори хладилната камера и извади две толкова големи и червени пържолки, каквито Блейз виждаше за първи път през живота си. В далечния край на помещението имаше голяма скара и когато великанът плъсна пържолите отгоре ѝ, момчетата видяха как от нея изригнаха ярки пламъци.

— Специална поръчка, готви се пред очите ви — обяви мъжът.

Той наля няколко бири, сложи нови купи с ядки, пригответи някакви салати и ги прибра в хладилника. После отиде при скарата, обърна пържолите и се върна при хлапетата. Огромните му, почервенели от горещата вода юмруци тупнаха върху бара.

— Момчета, виждате ли онзи господин в другия край на бара, който си седи сам и недостижим?

Блейз и Джон погледнаха в указаната посока и видяха джентълмен със синя риза, който пиеше бира.

— Това е Даниъл Дж. Монахан. *Детектив* Даниъл Дж. Монахан от полицейското управление на Бостън. Мисля, че не изгаряте от желание да си поговорите с него за това как две селяндурчета като вас могат да си позволят да похарчат двайсет долара за първокачествено телешко...

Лицето на Джон Челцмън внезапно посивя, сякаш му бе прилошало. Той се олюля и за малко да падне от високия си стол. Блейз се пресегна и го хвана за лакътя, а мислено вече се готвеше за бой.

— Сдобихме се с парите по честен начин — заяви той.

— Нима? — барманът повдигна вежди. — И какъв е този честен начин? Някакъв честен грабеж?

— Сдобихме се с тях по честен начин. Намерихме ги. И ако ни развалиш ваканцията, ще ти фрасна един.

В очите на великана проблеснаха едновременно изумление, възхищение и презрение.

— Може да си едър, ама си глупак, момчето ми. Само свий пръстите си в юмрук и ще те пратя на луната.

— Развалиш ли ни ваканцията, ще те фрасна, господине.

— Откъде сте? От Изправителното в Ню Хампшир? Или от Възпитателния център в Северен Уиндъм? Със сигурност не сте от Бостън. Имате слама в косите си.

— От „Хетън Хаус“ сме — отвърна Блейз. — Не сме престъпници.

Бостънският детектив, който седеше в края на бара, допи бирата си. Барманът забеляза това и се усмихна.

— Мирувайте. Няма нужда да правим панаири.

Той занесе на детектива халба бира и му каза нещо. Монахан се засмя, но в смеха му не се усещаше веселост.

Великанът се върна при бегълците.

— И къде се намира този „Хетън Хаус“? — обърна се той към Джони.

— В Къмбърланд, Мейн — гласеше отговорът. — В петък ни разрешават да ходим на кино във Фрийпорт. Там намерих портфейл в мъжката тоалетна. С пари. Затова и избягахме — за да си направим малка ваканция, както каза Блейз.

— Значи си намерил портфейла съвсем случайно, така ли?

— Да, господине.

— И колко имаше вътре?

— Почти двеста и петдесет долара.

— Плешиви Исусе, бас държа, че сега тия мангизи са в джобовете ви!

— Че къде другаде? — възкликна недоумяващо Джон.

— Плешиви Ису-у-усе! — повтори барманът. Очите му се подбелиха и той се вторачи в тавана. — И вие разказвате всичко това на един непознат. Все едно казвате „добър ден“...

Той се наведе към тях, опирайки се на разперените пръсти на ръцете си. Гедините се бяха отнесли жестоко към лицето му, но в него самия нямаше жестокост.

— Вярвам ви. В косите ви има твърде много сено, за да сте добри лъжци. Но това ченге на бара... момчета, само да му кажа една думичка и той ще ви се нахвърли като пес подир плъх. Ще ви хвърлят в дранголника, а двамата с него ще си поделим паричките ви.

— Направете го и ще ви фрасна — заплаши го Блейз. — Това са си нашите пари. Двамата с Джони ги намерихме. Вижте, ние живяхме

на това място и не можете да си представите какъв ужас е там. Сигурно си мислите, че много знаете, но „Хетън Хаус“ е просто... няма значение. *Заслужили* сме си тази ваканция!

— Когато пораснеш, ще станеш истинска грамада — каза барманът, сякаш говореше на себе си. После погледна към Джон. — На твоя приятел му липсват няколко инструмента от пълния комплект. Знаеш го, нали?

Слабичкото момче вече бе дошло на себе си, ала не каза нищо — само гледаше мълчаливо великана зад бара.

— Грижи се за него. — На лицето на мъжа неочаквано изплува усмивка. — И пак го доведи тук, когато вече напълно порасне. Искам да го видя какъв ще стане.

Джон не се усмихна — напротив, даже стана още по-мрачен, — но Блейз засия. Бе разбрал смисъла на казаното.

В ръката на великана изникна двайсетачката (сякаш се бе материализирала от въздуха) и той я сложи пред Джон.

— Пържолите са за сметка на заведението, момчета. Вземете си парите и утре отидете на бейзбол, ако не са ви предложбили дотогава.

— Отидохме днес — сподели Джони.

— И как беше?

Слабичкото момче най-накрая се усмихна.

— Най-невероятното нещо, което съм виждал.

— Да — кимна барманът. — Точно така си е. Грижи се за приятеля си.

— Ще се грижа.

— Приятелите трябва да се държат един за друг.

— Знам.

Великанът им донесе пържолите. Освен тях им поднесе салатата „Цезар“, зелен грах, планини от пържени картофи и две огромни чаши мляко. За десерт получиха по парче черешов пай, гарниран с ванилов сладолед. Отначало ядоха бавно. После детектив Монахан от бостънското полицейско управление си тръгна (Блейз дори не забеляза кога се е разплатил) и хлапетата се нахвърлиха на храната като обезумели. Блейз изяде две парчета пай и изпи три чаши мляко. Когато му напълни чашата за трети път, барманът гръмка се разсмя.

Когато стана време да тръгват, неоновите реклами навън вече сияеха.

— Можете да идете в АМХ — им каза великанът, преди да надигнат уморените си, но заситени тела от столовете. — И най-добре тръгвайте веднага. Нощем големият град не е място за разходка за две хлапета.

— Добре, господине — кимна Джон. — Вече им се обадох и уговорих всичко.

Барманът се усмихна.

— Браво на теб, момче. Свестен момък си. Дръж се по-близо до мечока, а ако някой се опита да ти навреди, се крий зад гърба му. Бъди нащрек за хулиганчета с цветни якета. Нали разбираш, якетата на различните младежки банди.

— Да, господине.

— Грижете се един за друг.

С тези думи се разделиха.

* * *

На следващия ден се повозиха в метрото, докато не им омръзна, а после отидоха на кино и отново на бейзбол. Мачът завърши късно, почти в единайсет, и някой пребърка джоба на Блейз, ала той бе сложил своя дял от парите в гащите си, както го посъветва Джони, и джебчията остана с пръст в устата. Блейз така и не го видя — мярна само тесен гръб, изчезващ сред тълпата хора, отпразвили се към изхода.

Останаха в Бостън още два дни и изгледаха няколко филма и една пиеса, от която Блейз нищо не разбра, но пък на Джони му хареса. Седяха в нещо, наречено „ложа“, което бе пет пъти по-високо от балкона на „Нордика“. Влязоха в будката за моментални снимки в един търговски център и си направиха няколко фотографии — първо само Блейз, после само Джони и накрая — общи. На снимките, където бяха заедно, и двамата се смееха. После се повозиха още малко в метрото, докато на Джони му прилоша и той повърна. Някакъв негър се приближи и взе да им опява за края на света. Май намекваше, че ще настъпи по тяхна вина, но не бе изключено Блейз да не го е разбрал. Джони каза, че негърът е чалнат. Добави, че в големите градове е пълно с чалнати хора. „Размножават се като мухи“ — заяви.

Още имаха някакви пари и Джони измисли ефектен завършек на ваканцията им. Върнаха се в Портланд с автобус и с последните долари си взеха такси. Слабичкото момче размаха пред смаяния шофьор пачка банкноти, които „ухаеха“ на гащите на Клейтън Блейзел младши, и му заяви, че искат да ги откара в „Хетън Хаус“ в Къмбърланд.

Таксиджията веднага изключи брояча и точно в два часа и пет минути спряха пред портата на приюта. Беше приятен и слънчев летен следобед. Джон Челцмън направи няколко крачки по алеята, водеща към мрачното тухлено здание, и внезапно се строполи на земята, изгубвайки съзнание. Беше получил пристъп на ревматична треска. След две години почина.

[1] „Второто пришествие“ или „Завръщането на граф Йорга“ — треторазреден филм на ужасите от 1971 година. — Б.пр. ↑

[2] Алюзия с фразата на генерал Робърт Е. Лий (1807–1870), главнокомандващ армията на Конфедерацията през Гражданската война: „Очите на Юга са вперени във вас“. — Б.пр. ↑

[3] Буквално „Адската къща“. Така се нарича и една от книгите на покойния хорър класик Ричард Матисън, комуто Стивън Кинг посвещава романа си „Клетка“. — Б.пр. ↑

[4] Друго название на автобусите на компанията „Грейхаунд“. — Б.пр. ↑

[5] Ду-раг — шапчица или мрежичка с шнур чета, които се завързват отзад на главата, доста популярна сред афроамериканците. — Б.пр. ↑

[6] АМХ (Асоциация на младите християни) — международна организация, разполагаща с евтини общежития в множество страни. — Б.пр. ↑

[7] „Птиците“ или „Балтиморските авлиги“ — професионален бейзбол отбор от Източната дивизия на Американската бейзболна лига. — Б.пр. ↑

[8] Бейзболният мач се състои от девет ининга, но ако завърши наравно, се отпускат допълнителни. — Б.пр. ↑

[9] Сухи, солени краваи, популярно мезе за бира. — Б.пр. ↑

[10] Двайсетдоларовата банкнота е най-често фалшифицираната банкнота в САЩ. — Б.пр. ↑

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Малкият Джо зарева като заклан, докато Блейз влизаше в хижата. Исполинът недоумяващо го зяпна. Наследникът на Джерардови кипеше от ярост! Челото, бузките, брадичката и дори малкото му носле бяха зачервени. Очичките му бяха затворени, но то бясно размахваше юмручета.

Внезапно Блейз бе обхванат от паника. Ами ако детенцето беше болно? Ако бе пипнало грип или нещо друго? Децата постоянно боледуваха от грип, някои даже умираха. Не можеше да го заведе на лекар. Изобщо знаеше ли нещо за бебетата? Беше един нищо и никакъв тъпчо. Не можеше да се грижи дори за себе си.

Ненадейно му се прииска да върне пеленачето в колата. Да го откара в Портланд и да го остави на нечий праг.

— Джордж! — извика. — Джордж, какво да правя?

Боеше се, че Джордж пак го е изоставил, но той се обади от тоалетната:

— Нахрани го. Дай му нещо от идиотските бурканчета.

Блейз влетя в спалнята, извади изпод леглото едно кашонче, отвори го и грабна първото бурканче, което му попадна под ръка. Изтича обратно в кухнята, сложи го на масата до плетената кошница и отвинти капачето. Съдържанието изглеждаше ужасно — абсолютен бълвоч. Нищо чудно да беше развалено. Той предпазливо го подуши. Миришеше си нормално. На грах. Значи ставаше за ядене.

Въпреки това се колебаеше. Самата мисъл да сложи нещо в тази широко отворена, вреццяща уста му се струваше някак си... страшничка. Ами ако малкото копеленце се задавеше? Ако се заинатеше и откажеше да яде? Ако тази храна изобщо не бе подходяща за него? И... И ако е...

Съзнанието му се опита да му подсказе думата ОТРОВНА, но Блейз отказа да го послуша. Загреба с чаена лъжичка от студеното грахово пюре и я пъкна в устата на гласовития дребосък.

Плачът секна изведнъж. Очичките на мъничето се отвориха — бяха сини. То изплю храната, Блейз машинално я върна в устата му. Този път бебето я изгълта.

Той му даде втора лъжичка, после трета. За седем минути бурканчето с грахово пюре на фирма „Гърбър“ бе ометено до шушка. Блейз почувства болки в кръста — през цялото време бе стоял наведен над плетената кошница. Мъничкият Джо се оригна, по брадичката му се стече зеленикава пяна и Блейз я избърса с ризата си.

— Издрайфай се пак и ще гласуваме за теб — подхвърли една от любимите фрази на Джордж, чието значение не разбираше.

Щом чу гласа му, Джо примигна. Блейз като омагьосан се загледа в него. Кожата му беше чиста, без нито една пъпчица, главицата му бе покрита с русоляв мъх, но най-впечатляващи бяха очите му. Изглеждаха стари и мъдри. Цветът им беше като на измитото синьо небе над пустинята в уестърните. Бяха коси като на китайче и бебето изглеждаше някак свирепо, като безмилостен воин.

— Ти боец ли си? — попита Блейз. — Боец ли си, малко човече?

Пеленачето пъкна палец в устичката си и го засмука. Отначало Блейз реши, че бебето иска шише с биберон (мисълта го ужаси, защото още не се беше научил да борави с този „сложен“ уред), но засега палецът явно го устройваше. Бузките му още бяха зачервени, вече не от плач, а от студения нощен въздух.

Клепачите му натежаха и войнственото изражение изчезна. Дребосъчето обаче продължаваше се взира в брадясалия двуметров великан с щръкнала коса, надвесен над него. После очичките се затвориха, палецът изскочи от устата и мъничето заспа.

Блейз се изправи, гръбнакът му изпука. Обърна се и тръгна към спалнята.

— Ей, умнико! — обади се Джордж от тоалетната. — Накъде тръгна?

— Да си легна.

— Как не. Научи се да пълниш шишетата и приготви четири-пет, че докато се усетиш, дребосъкът ще се събуди и пак ще вресне.

— Млякото може да вкисне...

— Няма, ако го сложиш в хладилника. Ще затоплиш шишето, когато ти потрябва.

— Аха.

Блейз взе книжката с указанията и ги прочете. Два пъти. Това му отне половин час. Първия път не разбра почти нищо, втория — още по-малко.

— Не мога, Джордж — въздъхна накрая.

— Естествено, че можеш. Изхвърли листовката и си напъни мозъчето.

Блейз хвърли книжката в печката и заумува над приспособлението. Най-накрая се сети как да прикрепи гуменото биберонче към шишето и да завинти отгоре му онова, което приличаше на пластмасова шайба. Бинго! Пригответи четири шишета, напълни ги с пастьоризирано мляко и ги пъхна в хладилника.

— Вече може ли да поспя, Джордж? — попита.

Никакъв отговор.

* * *

Блейз отиде да си легне.

* * *

Джо го събуди на размъване. Блейз стана и отиде в кухнята. Беше оставил бебето в кошницата и тя се люлееше от яростните ритници на дребосъка.

Той го взе, притисна го към себе си и веднага разбра причината за негодуванието на мъничето. Пеленките бяха подгизнали.

Занесе го в спалнята и го сложи на леглото си. Джо, който изглеждаше миниатюрен във вдлъбнатината, оставена от тялото на Блейз, негодуващо зарита.

Исполинът свали долницето на синята пижамка и гумираните гащички, като го придържаше, за да престане да се мята. Наведе се по-надолу, за да види как са прикрепени пеленките, махна ги и хвърли на пода.

Като видя пишлето на пеленачето, неволно се ухили. Беше мъничко, не по-дълго от нокът, но вече стърчеше. Забавна гледка.

— Абе, ти си бил полов атлет, малкият!

Джо престана да плаче и учудено се ококори.

— Голяма патка имаш.

Дребосъчето загука.

— Гуугуу — повтори Блейз, устните му се разтегнаха в идиотска усмивка.

Мъничето се закикоти.

— Гуугуу, бебчо.

Джо се засмя.

— Гууугууу, бееебооочеее — повтори Блейз, въодушевен от реакцията на мъника.

Джо се изпишка в лицето му.

* * *

С памперсите също се озори. Слава богу, поне нямаха закопчалки, само лепенки, и вътре имаше допълнителни гащички, но той опропасти два, докато разбере как се слагат, макар че на опаковката имаше картинка с указания. Междувременно Джо се беше събудил и смучеше пръстите си. Блейз си помисли, че детенцето е гладно, и реши да му даде мляко.

Пусна горещата вода и понечи да сложи шишето под струята да го затопли, в този момент Джордж попита:

— Разреди ли млякото, както ти каза онази фръцла от магазина?

Блейз се втренчи в шишето:

— Какво?

— Млякото е кондензирано, нали така?

— Естествено, излях го от кутията. Смяташ, че е развалено ли?

— Не, едва ли. Но ако не го разредиш с вода, малкият ще го повърне.

Блейз отвинти капачето, махна биберона, изля малко мляко в мивката, добави вода, с лъжичка разбърка сместа, върна биберона на мястото му и завинти капачето.

— Блейз. — В гласа на Джордж не се долавяше злост, само безкрайна умора.

— Какво?

— Купи си книга за отглеждане за бебета. Там пише как да се грижиш за тях и така нататък. Нещо като автомобилен наръчник. Защото все забравяш по нещо.

— Добре, Джордж.

— Купи и вестник. Само гледай да не е от дрогерия в района. Отиди в града или в някой супермаркет.

— Джордж?

— Какво?

— А кой ще наглежда дребосъчето, докато ме няма?

Дълга пауза — толкова дълга, че Блейз си помисли: „Джордж пак си е тръгнал.“ После обаче чу:

— Аз ще имам грижата.

Исполинът се намръщи:

— Не можеш, Джордж. Ти си...

— Казах, че ще имам грижата. А ти си размърдай задника и го нахрани!

— Но... ако нещо се случи с него... задави се или... а мене ме няма...

— *Нахрани го, мамка му!*

— Добре, Джордж, добре.

Върна се в спалнята. Джо се мятеше и риташе, но още смучеше пръстите си. Блейз обърна шишенцето, както му беше показала жената от магазина, и натисна гумения биберон. От миниатюрното отворче капна мляко. Той седна до пеленачето и внимателно извади пръстенцата от устата му. Джо тутакси заплака, но Блейз му даде биберона. Бебчето започна да суче. Бузките му ту се издуваха, ту хлътваха.

— Браво! Браво, малкия.

Джо пресуши бутилчицата. Блейз го вдигна, за да го оригне, и пеленачето повърна малко на термофланелката му. „Голяма работа“ — каза си той. Изведнъж му се прииска да облече на детенцето някоя от новите дрешки. Каза си, че само ще провери дали му става.

Ставаше му. Блейз съблече долната си фланелка и подуши повърнатото. Миришеше на сирене. Май беше прибавил твърде много вода към млякото. А може би трябваше да вземе шишенцето още когато Джо го преполови. Да, Джордж без съмнение беше прав. Нямаше да мине без бебешка книга.

Загледа се в дребосъчето. То стискаше края на одеялцето си и го наблюдаваше с интерес. Такова миличко посерковче... Сигурно Джо Джерард Трети и жена му се тревожеха за рожбата си. Вероятно си мислеха, че бебето им е тикнато в някое чекмедже, където се скъсва от рев. Или още по-зле — лежи в плитка яма, издълбана в замръзналата земя, и предава Богу дух. После го пъхат в едно зелено чувалче и...

Откъде му хрумваха такива щуротии?

Джордж. Джордж му ги бе разказвал. Когато му обясняваше за отвличането на сина на Линдбърг^[1].

Името на похитителя бе Хоупмън или Хопмън, нещо такова.

— Джордж? Джордж, няма да му направиш нещо лошо, докато ме няма, нали?

Никакъв отговор.

Докато си приготвяше закуска, пусна новините по радиото. Джо си играеше на пода върху едно одеялце. Разгръщаше един от вестниците на Джордж, слагаше си го на главата и весело подритваше.

Говорителят съобщи за някакъв сенатор републиканец, уличен във вземане на подкуп. Блейз се надяваше, че Джордж е чул тази вест. Определено щеше да го зарадва.

— А сега водещата местна новина — предполагаемо отвличане на дете от Окома Хайтс — продължи говорителят. — Блейз престана да разбърква картофките в тигана и се заслуша. — Джоузеф Джерард Четвърти, неотдавна роденият наследник на търговската империя, е бил похитен от имението на фамилията Джерард в Окома Хайтс късно миналата нощ или рано тази сутрин. Сестрата на Джоузеф Джерард, прадядото на детето — известен навремето като „детето-чудо на американската морска търговия“ — е била намерена от семейния готвач рано тази сутрин да лежи в кухнята в безсъзнание. Норма Джерард, която е на около осемдесет, бе откарана в Медицинския център на щата Мейн, където състоянието ѝ бе оценено като критично. Засега шерифът на окръг Касъл Джон Д. Келъхър отказва да отговори дали се е обърнал за помощ към ФБР. Не съобщи и дали в имението е намерена бележка с искане за откуп...

„Вярно, бе — помисли си Блейз. — Трябваше да оставя такава бележка.“

— ... но ни увери, че в момента полицията активно работи по няколко версии.

„Сериозно? Какви например?“ — запита се той и се усмихна. Все така казаха. Какви версии можеха да имат, ако старицата е била в безсъзнание? Не бе оставил никакви улики, беше взел дори загубената стълба. Приказките им бяха чисто и просто хвърляне на прах в очите на баламите.

Закуси на пода и си поигра с дребосъчето.

* * *

Преди да излезе, нахрани Джо и го преоблече. Този път май беше улучил съотношението между водата и млякото, и, поучен от горчивия опит, накара бебето се оригне, преди да е преполовило шишенцето. Чудесно! Смени му и памперсите. Изплаши се от зеленикавите изпражнения, после се сети за граховото пюре и се успокои.

— Джордж? Излизам.

— Добре — отвърна Джордж от спалнята.

— Абе, ела тук и го наглеждай. Може да се събуди.

— Ще го наглеждам, не се безпокой.

— Добре — каза Блейз, обаче изобщо не се чувстваше спокоен.

Джордж беше мъртъв. Разговаряше с мъртвец. Молеше един умрял човек да се грижи за детето. — Ей, Джордж! Май трябва да...

— Май туй, май онуй... Хайде, мърдай, пръждосвай се по-бързо.

— Джордж...

— Тръгвай, казах! Веднага!

Блейз се подчини.

* * *

Денят беше ясен, слънчев и много по-топъл. След цяла седмица на кучешки студове температура от минус пет градуса изглеждаше като лятна жегата. Само че Блейз не се зарадва нито на слънчицето, нито на пътуването до Портланд. Не биваше да оставя детето на Джордж. Не знаеше защо не му вярва, но мисълта, че е допуснал фатална грешка, ставаше все по-натрапчива. Работата бе там, че сега Джордж

беше част от него, и където и да отидеше, Джордж неотлъчно беше с него. Нали?

Вероятно беше така.

Замисли се и за печката. Ами ако избухнеше пожар?

В съзнанието му изплува зловеща картина, която отказваше да изчезне. Преди да излезе, бе запалил печката, за да не изстине бебчето, ако случайно се отвие. Внезапно си представи как от комина изскачат искри. Повечето угасват, но една подпалва покрива от дървените покривни плоскости. Пламват и сухите дъски под покрива, огънят обхваща цялата къща. Мъничето започва да плаче, когато първите струйки дим проникват в кухнята, задушливият дим става все по-гъст и...

Изведнъж усети, че откраднатият форд се движи с най-малко сто и пет километра в час, и побърза да отмести крак от педала на газта. Само това оставаше — да го спрат за превишена скорост...

Спря на паркинга на Каско Стрийт, даде на охраняващия два долара и влезе в дрогерията от веригата „Уолгрийнс“. Купи новия брой на „Ивнинг Експрес“ и отиде до стелаж за евтини романчета, който се намираще до автомата за газирани напитки. Полиците бяха претъпкани с уестърни. Готически романи. Криминалета. Фантастика. На най-долната Блейз видя тънка книжка с усмихнато бебче на корицата. Лесно прочете заглавието — нямаше сложни думи, които да го затруднят: „Грижи за бебето и детето“. На задната корица имаше снимка на някакъв старчък, заобиколен от деца. Сигурно беше авторът.

Плати покупките, излезе и разгърна вестника. Спря като ударен от гръм и се облеци.

На първата страница се мъдреше негова снимка.

След миг с облекчение осъзна, че не е снимка, а рисунка — от онези, на които ченгетата викаха фотороботи. Портретът не беше много точен — нямаше го белегът на челото му. Очите му бяха с друга форма. Бяха го нарисували с доста по-плътни устни. Ала въпреки всичко приликата беше забележителна.

„Значи онази дъртофелница все пак се е свестила“ — помисли си. Подзаглавието на дописката обаче веднага опроверга предположението му.

Норма Джерард почина от травмата на черепа

Специално за „Ивнинг Експрес“

Джеймс Т. Миърс

Шофьорът на автомобила, с който са похитили бебето на Джерардови — твърде вероятно е той да няма съучастници — е изобразен на тази страница в ексклузивен материал на „Ивнинг Експрес“. Рисунката на художника от портландското полицейско управление е по описанието на Мортън Уолш, нощен пазач на наскоро построената сграда „Дъбова гора“, намираща се на около петстотин метра от семейното имение на Джерардови.

Тази сутрин Уолш събщи на полицията на окръг Касъл как заподозреният казал, че отива у Джоузеф Карлтън. В „Дъбова гора“ обаче не живее човек с такова име. Вероятният похитител шофира син форд седан, Уолш забелязал, че на задната седалка има сгъваема стълба. Засега охранителят е задържан като свидетел, но възниква въпросът защо не е разпитал по-подробно човека с форда, като се има предвид късният час (около два след полунощ).

Източник, свързан с разследването, предположи, че „загадъчният апартамент“ на Джоузеф Карлтън вероятно е замесен по някакъв начин с организираната престъпност и отвличането на пеленачето — тоест похищението е грижливо подготвена акция на групировка от криминалния контингент. Обаче нито агентите на ФБР (които вече се включиха в разследването), нито местната полиция са склонни да коментират тази възможност.

В момента се работи и по други версии, въпреки че още никой не е поискал откуп. На местопрестъплението е открита кръв, вероятно на един от похитителите, който се е порязал на оградата на паркинга на „Дъбова гора“, докато се е прекачвал през нея. Шериф Джон Д. Келъхър заяви, че

това е „нишка от въжето, на което ще увисне този бандит или цялата банда“.

Междувременно Норма Джерард, сестра на прадядото на отвлеченото дете, почина по време на операцията в мейнския медицински център... (продължава на стр. 2, колонка 5)

Блейз отгърна на втора страница, но не видя нищо интересно. Дори и ченгетата да знаеха нещо, явно криеха информацията. Имаше снимки на „Къщата, от която са отвлели бебето“ и „Мястото, откъдето са проникнали похитителите“. Вниманието му беше привлечено от няколко реда, отделени в каре: „Обръщение на бащата към похитителите, стр. 6“. Той обаче не отвори на шеста страница. Винаги, когато четеше, изгубваше представа за времето, а сега не можеше да си го позволи. И бездруго вече закъсняваше, обратният път щеше да му отнеме не по-малко от четирийсет и пет минути, отгоре на всичко...

Отгоре на всичко издирваха колата му.

Уолш, тоя жалък копелдак... Блейз искрено се надяваше ирландските тарикати хубавичко да подредят кретена, който бе издал тайната им квартира. А междувременно...

Междувременно му оставаше само един вариант — да рискува. Кой знае, може пък да успееш да се прибере благополучно. Зарежеше ли колата, само щеше да влоши положението. Навсякъде по нея имаше негови отпечатащи, или „подписчета“, както ги наричаше Джордж. Ами ако полицията знаеше регистрационния номер? Уолш като нищо можеше да го е записал. Блейз се опита да си спомни какво се бе случило на паркинга и стигна до заключението, че пазачът не е записал номера. Ченгетата знаеха за синия форд... обаче не подозираха, че фабричната боя е била зелена. Може би тази разлика щеше да се окаже съществена. Може би всичко щеше да му се размине. А може би нямаше. На този въпрос нямаше отговор.

Бавно закрачи към паркинга, като се оглеждаше внимателно, но не видя полицаи. Охранителят четеше списание. Чудесно. Блейз седна зад волана, включи двигателя и зачака ченгетата да се нахвърлят отгоре му от десетките си скривалища. Страхове му се оказаха

безпочвени. На излизане от паркинга охранителят измъкна квитанцията прикрепена под чистачките, без дори да погледне колата.

Стори му се, че измина цяла вечност, докато остави зад гърба си Портланд и Уестбрук. Сякаш шофираше с пълна догоре кана вино между краката си. Всеки път, когато го застигаше автомобил, той си втълпяваше, че го преследва полицейска кола без опознавателни знаци. По едно време наистина го изпревари патрулка, която се движеше с включена сирена и осигуряваше безпрепятствено придвижване на една линейка, но той не се изплаши — автомобилът си беше полицейски, не на разни тайни ченгета.

След Уестбрук зави по локалния път, после подкара по двулентово шосе, покрито със замръзнала кал, което минаваше през гората и излизаше зад търговския център „Ейпекс“. Дори тук не се чувстваше в безопасност. Едва когато се озова на дългата алея, водеща към хижата, изпита усещането, че от плещите му се смъква тежък товар.

Вкара форда в бараката и си каза, че автомобилът ще остане там, докато адът се превърне в ледена пързалка. Съзнаваше, че отвлечането е доста сериозно престъпление и че положението може да стане напечено, ала не бе очаквал, че ще се насади на пачи яйца. Портретът, кръвта, тайната квартира на бандата, за която тъпият пазач толкова бързо бе пропял...

Щом слезе от колата, забрави всичко. Джо ревеше като заклан. Плачът му се чуваше даже в бараката. Блейз тичешком прекоси двора и се втурна в къщата. Джордж бе направил нещо на бебето. Джордж беше...

Не. Джордж го нямаше. Джордж беше мъртъв, а той, глупакът, бе оставил дребосъчето сам-самичко.

Люлката се клатеше от яростните ритници на пеленачето и когато Блейз се приближи, веднага разбра каква е причината. Бебето бе повърнало млякото, изпито в десет сутринта, воняща засъхнала течност покриваше личицето му, дори се бе просмукала в пижамата му. От силния рев лицето му беше станало мораво като презряла слива, по бузките му бяха избили капчици пот.

В съзнанието на Блейз внезапно изникна баща му — исполин с кървясали очи и яки юмруци, причиняващи болка. Видението го

изпълни с чувство на вина и ужас. За пръв път от толкова много години се сещаше за баща си.

Той вдигна пеленачето толкова бързо, че главицата му рязко се отметна и вратлето му за малко щеше да се прекърши. Малкият Джо беше толкова изненадан, че престана да плаче.

— Тихо, тихо — зауспокоява го Блейз и заобикаля из кухнята. — Всичко е наред. Да, върнах се. Тихо, тихо. Недей да плачеш. Вече съм тук, при теб. Тук съм.

Детето заспа преди третата обиколка. Той го преоблече, смени пелените му (доста по-бързо от преди) и го сложи в люлката.

После седна да помисли. Този път наистина. Какво следваше? Писмо с искания за откуп, нали така?

— Точно така — отвърна си сам.

Щеше да изреже букви от списания — във филмите винаги правеха така. Взе стари вестници, еротични списания и комикси и започна да изрязва буква след буква.

БЕБЕТО Е ПРИ МЕН.

Ето. Добро начало. Отиде до прозореца и включи радиото, Фърлин Хъски^[2] пееше „Гълъбови криле“. Хубава песен. Стара, но хубава. Зарови из кашоните, докато намери пакета хартия за писма, която Джордж бе купил от „Ренис“, после забърка брашно и вода, за да получи лепило. Докато работеше, припяваше с дрезгав глас, наподобяващ стържене на ръждясали панти.

Върна се на масата и залепи изрязаните букви върху белия лист. Изведнъж му хрумна нещо ужасно: ами ако по хартията остават отпечатъци от пръсти? Предполагаше, че подобно нещо едва ли е възможно, но не искаше да рискува. Смачка на топка листа и потърси кожените ръкавици на Джордж. Бяха му малки, но успя да напъха в тях дланите си. Изрязва същите букви и ги залепи на нов лист:

БЕБЕТО Е ПРИ МЕН.

Музиката бе заменена от емисия новини. Заслуша се и узна, че някой се е обадил в имението на Джерардови и е поискал откуп от две хиляди долара. Намръщи се. Говорителят добави, че изнудването било дело на тийнейджър, който позвънил от уличен телефон в Уиндъм. Полицията проследила обаждането. Когато арестували хлапето, то казало, че искало да се пошегува.

„Даже да им кажеш, че това е била единствената шегичка през целия ти живот, пак ще те опандизят, готин — помисли си Блейз. — Отвлечането на дете е тежко престъпление.“

Намръщи се и продължи да изрязва букви. Съобщиха прогнозата за времето: „Очаква се ясно време, но температурите падат и скоро пак ще вали сняг.“

БЕБЕТО Е ПРИ МЕН. АКО ИСКАТЕ ДА ГО ВИДИТЕ ЖИВО...

„Ако искате да го видите живо, какво? Какво? — В главата му цареше пълна бъркотия. — Стойте до телефона и очаквайте обаждане? Застанете на глава и изсвирете с уста химна на Конфедерацията? Изпратете два кашона с монети?“ Как човек хем да получи парите, хем да не го спипат?

— Джордж? Забравих какво да правя.

Джордж не отговори.

Блейз подпря с длан брадичката си и се замисли. Трябваше да е максимално хладнокръвен. Хладнокръвен като Джордж. Хладнокръвен като Джон Челцмън през онзи паметен ден на автогарата, когато възнамеряваха да заминат за Бостън. „Размърдай си мозъка. Използвай пипето си, целия си акъл.“

Естествено щеше да се представи за член на банда. Така нямаше да го пипнат, когато отидеше за откупа. Ако все пак го хванеха, щеше да им каже, че трябва да го пуснат, иначе съучастниците му ще убият детето. Щеше да блъфира. Да им спретне една бърза *далаверка*.

— Така правим ние — прошепна. — Нали, Джордж?

Смачка и втория лист и отново заизрязва букви.

БЕБЕТО Е ПРИ НАШАТА БАНДА. АКО ИСКАТЕ ДА ГО ВИДИТЕ ЖИВО...

Чудесно. Улучил беше в десетката. Няколко минути се любува на произведението си, после отиде да нагледа дребосъчето. То спеше,

пъхнало мъничкото си юмруче под страната си. Ресниците му бяха много дълги и по-тъмни от косата. Блейз го харесваше. Не предполагаше, че майmunка може да бъде красива, но малкият Джо наистина беше хубавец.

— Юначага си ти, Джоуи — каза и погали мъничето. Дланта му беше по-голяма от главата на детето.

Върна се при купчината списания, вестници и изрезки, натрупани на масата. Позамисли се, машинално бръкна с пръст в брашнената каша и го облиза. После пак се хвана за работа.

БЕБЕТО Е ПРИ НАЩТА БАНДА.
АКО ИСКАТЕ ДА ГО ВИДИТЕ ЖИВО САБЕРЕТЕ 1
МИЛЪОН \$\$ ДОЛАРИ.
СЛОЖЕТЕ ГИ В КУФЪР. МОЖЕ ДА ВИ ГИ
ПУИСКАТ СКОРУ. ИСКРЕНО ВАШИ: ПУХИТИТЕЛИТЕ
НА ДЖО ДЖЕРАРД 4.

Супер. Посланието беше хем заплашително, хем загадъчно. Така щеше да спечели време. За да измисли план.

Намери мръсен измачкан плик и пъхна вътре писмото, после залепи букви и на самия плик:

ДЖЕРАРДОВИ
ОКОМА
ВАЖНО!

Още не знаеше как точно ще изпрати писмото. Не му се искаше пак да оставя дребосъчето с Джордж и се страхуваше да използва крадения форд, но в същото време си даваше сметка, че не бива да пусне писмото в „Ейпекс“. Ако Джордж беше жив, щеше да е по-лесно — той щеше да се занимава с далаверата. Блейз на драго сърце щеше да храни Джо, да го облича и да се грижи за него. Това му харесваше.

Никой обаче не го питаше какво му харесва и какво — не. Реалността беше жестока. Писмото щеше да замине чак утре сутринта,

така че имаше време да измисли план. Или да си спомни замисъла на Джордж.

Отново отиде да нагледа мъничето. Жалко, че телевизорът беше повреден. Понякога човек научаваше от телевизията разни полезни неща. Бебето кротко спеше. Прииска му се малкият да се събуди, за да си поиграе с него. Да го накара да се усмихне. Когато се усмихнеше, приличаше на голямо дете. Пък и сега беше с пеленка и нямаше опасност да му се изпишка в лицето.

Дребосъчето обаче спеше. Блейз изключи радиото и реши да полегне, докато измисли някакъв план, но неусетно задряма.

Преди да се унесе, му хрумна, че му е хубаво. За пръв път след смъртта на Джордж му беше леко на душата.

[1] Чарлз Линдбърг (1902–1974) — летец, осъществил през 1927 година първия полет над Атлантическия океан без междинно кацане. През 1932 отвличането, а после и убийството на едногодишния му син се превръща в национална сензация. — Б.пр. ↑

[2] Фърлин Хъски (роден 1925) — американски кълтри певец. Парчето му „Гълъбови криле“ се задържа в продължение на десет седмици на първо място в класациите. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Беше в някакъв увеселителен парк — може би в Топшъм, където ги водеха веднъж годишно с раздрънкания син автобус на сиропиталището — и носеше Джо на рамото си. Докато крачеше по централната алея, изпитваше ужас, замъгляващ съзнанието му, защото всеки момент можеха да го забележат и всичко щеше да отиде по дяволите. Минаха край едно криво огледало, което изтъняваше и удължаваше отраженията, и той забеляза как мъничето любопитно се блещи. Продължи да върви. Преместваше бебето от едното си рамо на другото, щом му натекеше, и се оглеждаше за ченгета.

Навсякъде около него се ширеше просташко неоново великолепие. Отдясно гърмеше високоговорител:

— Елате при нас, елате! Ще видите шест прелестни куклички, половин дузина сладурани, всичките направо от клуб „Диабло“ в Бостън! Тези ангелчета така ще ви разпалят, че ще се почувствате като в града на любовта Париж!

„Тук не е за деца — каза си Блейз. — Много е опасно.“

Отляво, пред Къщата на забавленията, механичен клоун периодично се разтърсваше от изблици на демоничен смях. Устните му бяха разтеглени в толкова пресилена усмивка, че изглеждаше, сякаш го мъчи нетърпима болка. ИстERICНИЯТ смях, записан на магнетофон, скрит в дълбините му, се повтаряше до безкрай. Исполин със синя котва, татуирана на бицепса му, хвърляше тежки гумени топки към дървени кегли, подредени във формата на пирамида. Занизаната му коса лъщеше под разноцветните светлини като кожа на видра. Вагончетата на влакчето на смъртта се издигаха във висините, после стремглаво се спускаха надолу, съпровождани от писъците на момичета с тесни блузи и къси поли. „Лунната ракета“ описваше бесни кръгове, лицата на хората вътре бяха като маски на гоблини. Отвсякъде се носеха всевъзможни миризми: на пържени картопки, оцет, мексикански питки, пуканки, шоколад, панирани миди, пици, чушки, бира. Централната алея приличаше на дълъг кафяв език, поръсен с

хиляди смачкани опаковки и милиони стъпкани фасове. Под ярките светлини лицата на посетителите изглеждаха плоски и гротескни. Край Блейз мина старец с провиснал сопол, който с наслада отхапваше от захаросана ябълка. После момче с вишнево родилно петно на едната буза. Възрастна негърка с руса тупирана перука. Дебелак с бермуди, разширени вени на краката и фланелка с надпис „СОБСТВЕНОСТ НА «ДРАКОНИТЕ ОТ БРЪНЗУИК»“.

— Джо — изкрещя някой. — Джо... Джо!

Блейз се обърна да види кой вика. Изведнъж я зърна. Беше със същата нощница и гърдите ѝ отново надничаха от голямото деколте. Красивата млада майка на Джо.

Обхвана го ужас. Ей сега щеше да го види. Нямаше начин да не го забележи. А видеше ли го, веднага щеше да му отнеме дребосъчето. Той притисна по-силно Джо към себе си, сякаш така декларираше собствеността си над него. Топлото тяло на бебчето му вдъхваше увереност, той усещаше как бие сърчицето му.

— Ето го! — изкрещя госпожа Джерард. — Този ми открадна бебето! Дръжте го! Хванете го! Върнете ми детето!

Хората започнаха да се обръщат. Блейз стоеше до въртележката, оглушителната ѝ музика сякаш го хипнотизираше.

— Спрете го! Хванете похитителя!

Мъжът с татуировката и зализаната коса тръгна към Блейз, който се отърси от вцепенението и побягна. Централната алея обаче се беше удължила. Простираше се на цели километри — безкрайна Магистрала на развлеченията. Всички се втурнаха подире му — и момчето с родилното петно на бузата, и негърката с русата перука, и дебелакът с бермудите... Механичният клоун продължаваше да се смее.

Блейз префуча край друг глашатай, застанал до мъж, облечен с нещо като животинска кожа. Надписът над главата му гласеше, че това е Човекът-леопард. Глашатаят вдигна рупора, гласът му затрещя като гръмотевична буря:

— *Насам, насам! Побързайте! Все още можете да видите Клейтън Блейздел младши, прочутия похитител на деца! Сложи бебето на земята, здравеняко! Ето го пред вас, приятели, директно от търговския център „Ейпекс“, защото живее на Паркър Роуд, а в гаража му е паркирана крадена кола! Хей, елате да видите на живо похитителя на деца...*

Блейз се затича още по-бързо, но преследвачите му скъсяваха дистанцията. Обърна се и видя, че майката на Джо ги предвожда. Лицето ѝ се променяше. Ставаше все по-бледо, само устните преминаваха в наситено алено. Зъбите ѝ се удължиха и щръкнаха, пръстите ѝ се превърнаха в закривени яркочервени нокти. Превръщаше се в годеницата на Йорга.

— Дръжте го! Хванете го! Убийте го! *Похитителят на деца!*

Ненадейно Джордж изсъска от сенките:

— Ела тук, Блейз! Бързо! *Размърдай се*, да му се не види!

Блейз свърна в посоката, откъдето идваше гласът, и се озова в Лабиринта на огледалата. Алеята сякаш се разби на хиляди разкривени късчета. Той се затича по тесния коридор, дишаше тежко като пребито куче, блъскаше се в огледалните стени. След миг Джордж изникна пред него (и зад него, и отстрани) и му извика:

— Накарай ги да го хвърлят от самолет! От самолет. Накарай ги да го хвърлят от самолет.

— Не мога да изляза — изстена Блейз. — Джордж, помогни ми да изляза!

— Тъкмо това се опитвам да направя, задник такъв! *Накарай ги да го хвърлят от самолет!*

Преследвачите му вече надничаха в лабиринта, но огледалата създаваха впечатлението, че са го обградили от всички страни.

— *Хванете крадеца на деца!* — изкрещя съпругата на Джерард. Зъбите ѝ бяха станали грамадни.

— Помогни ми, Джордж.

Джордж се усмихна и Блейз изведнъж видя, че и неговите зъби са се удължили.

— Добре. Дай ми детето.

Ала Блейз не се подчини. Отстъпи крачка назад и хиляди Джорджовци надвиснаха над него, протегнали ръце, за да му отнемат дребосъчето. Той се обърна и се втурна по друг блестящ коридор. Отскачаше от стена в стена като топка за билиард, опитвайки се да предпази Джо от ударите. Не, тук изобщо не беше за деца.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Блейз се събуди призори и отначало не разбра къде се намира. После всичко се върна на мястото си и той задъхано се просна на леглото. Завивките и чаршафът бяха подгизнали от пот. Господи, какъв ужасен сън!

Стана и отиде в кухнята да провери как е детето. Джо спеше дълбоко, нацупил устнички, сякаш обмисляше нещо изключително сериозно. Блейз се загледа с умиление в него. Запита се дали дребосъчето сънува шишенцето с биберона или майчината гръд.

Свари си кафе и седна на масата, както си беше по бельо. Вчерашният вестник лежеше сред купчината от изрезки, останали след съставянето на писмото до Джерардови. Блейз прочете отново статията за похищението и погледът му се спря на карето в долната част на втора страница: „Обръщение на бащата към похитителите, стр. 6“. Отгърна там и намери въпросното „обръщение“, напечатано с големи букви и заемащо половин страница, което гласеше:

КЪМ ХОРАТА, ПРИ КОИТО Е ДЕТЕТО НИ!

ЩЕ ИЗПЪЛНИМ ВСИЧКИ ВАШИ
ИСКАНИЯ ПРИ ЕДНО УСЛОВИЕ — ДА НИ
ПРЕДОСТАВИТЕ ДОКАЗАТЕЛСТВА,
ЧЕ ДЖО Е ОЩЕ ЖИВ. ИМАМЕ ГАРАНЦИИ
ОТ ФЕДЕРАЛНОТО БЮРО ЗА РАЗСЛЕДВАНИЯ
(ФБР), ЧЕ СЛУЖИТЕЛИТЕ МУ НЯМА
ДА СЕ НАМЕСВАТ ПРИ ПОЛУЧАВАНЕТО
НА ОТКУПА, *НО НИЕ ТРЯБВА ДА ИМАМЕ*
ДОКАЗАТЕЛСТВО, ЧЕ ДЖО Е ЖИВ!
ТРИ ПЪТИ ДНЕВНО МУ ДАВАМЕ БЕБЕШКИ
ЗЕЛЕНЧУКОВИ КОНСЕРВИ И ПОЛОВИН
БУТИЛКА КОНДЕНЗИРАНО МЛЯКО,

СМЕСЕНО С ПРЕВАРЕНА ВОДА
В СЪОТНОШЕНИЕ 1:1.
МОЛЯ ВИ, НЕ МУ ПРИЧИНЯВАЙТЕ ЗЛО,
ЗАЩОТО МНОГО ГО ОБИЧАМЕ.

ДЖОУЗЕФ ДЖЕРАРД ТРЕТИ

Блейз сгъна вестника. Чувстваше се тъжен почти както след като слушаше песента на Лорета Лин „Твоето добро момиче ще стане уличница“.

— Ку-ку! — провикна се Джордж от спалнята и Блейз стреснато подскочи:

— Шшшт, ще го събудиш!

— Глупости. Той не ме чува.

— Вярно. — Май беше така. — Какво означава „в сношение“, Джордж? Тук пише, че сместа трябва да се приготви в сношение едно към едно.

— Не е важно. Абе, тия наистина се тревожат за него, а? „Три пъти дневно му даваме консервирана бебешка храна и по половин бутилка... не му причинявайте зло, щото много, ама много го обичаме...“ Човече, по-голяма лигня отдавна не бях чувал!

— Гледай сега... — започна Блейз.

— Не, няма да *гледам*! Хич не ми казвай да *гледам*! Той е всичко, което имат, нали така? Тоя фъстък и още четирийсет милиона гущери! Трябва да вземем кинтите, а после да им изпратим фъстъка, накълцан на парчета. Първо кутрето на ръката, после палеца на крака, после...

— Джордж, *млъкни*! — Блейз ужасено притисна длан до устните си. Току-що бе заповядал на Джордж да *млъкне*. За какъв се мислеше? Какво му ставаше?

— Джордж?

Никакъв отговор.

— Джордж, извинявай. Ама и ти не биваше да ги говориш такива. — Той се насили да се усмихне. — Ще им върнем детето живо и здраво, нали? Такъв беше планът. Нали?

Джордж продължаваше да *млъчи*. Блейз почувства как го обзема паника.

— Джордж? Джордж, какво ти е?

Отново тишина, протяжна и напрегната. После — толкова тихо, сякаш му се беше сторило, сякаш това бяха просто мисли в главата му — той чу:

— Рано или късно ще се наложи да го оставиш с мен. Няма друг начин.

Блейз изтри устни с опакото на дланта си.

— Да не си посмял да му сториш нещо! Не го и помисляй. Предупреждавам те.

Джордж не отговори.

* * *

Към девет сутринта Джо вече беше преоблечен и нахранен. Играеше си на пода в кухнята, Блейз седеше до масата и слушаше радио. Беше изхвърлил изрезките и лепилото, пред него беше само писмото му до Джерардови. Блъскаше си главата как да го изпрати.

Вече беше изслушал новините цели три пъти. Научи, че са арестували някакъв мъж на име Чарлз Виктор Притчет от окръг Арустук, уволнен преди месец от дъскорезницата. После обаче го пуснали. Вероятно онзи смотаняк Уолш, плямпацият пазач, не бе разпознал в него шофьора на форда. Лошо. Един заподозрян щеше да облекчи живота му за известно време.

Блейз нервно се въртеше на стола. Трябваше да намери начин да продължи до край. Трябваше да намери начин да изпрати писмото. Вече знаеха как изглежда, каква кола кара... Знаеха даже цвета на колата — и всичко това заради плямпалото Уолш...

Мисленето го изморяваше. Стана, свари си още кафе и отново разгъна вестника. Втренчи се намръщено в полицейската рисунка. Обло лице с квадратни челюсти. Широк сплеснат нос. Гъста коса, плачеща за подстригване (последния път не друг, а Джордж му направи „прическа“ с голямата ножица). Хлътнали очи. Само намек за мощния му врат... вероятно ченгетата не предполагаха колко е едър. Когато седеше, хората почти никога не забелязваха високия му ръст, може би защото краката му бяха много дълги.

Джо заплака и той му стопли поредното шише с мляко, но малкият го отблъсна. Блейз реши да го полюее на скута си. Бебето

веднага се успокои и заразглежда света от „извисеното“ си положение — трите изрязани от списания снимки на красавици в далечния край на стаята, изпръсканото с мазнина азбестово покритие зад печката, мръсните прозорци, изографисани от скрежа...

— Не прилича на твоята къща, а?

Джо се усмихна, после се изкиска и Блейз се засмя. Мъничето вече имаше две зъбчета, надничащи от венците му. Дали не го мъчеха онези, които още не бяха пробили? Джо често дъвчеше пръстчетата си, понякога стенеше насън. От устата му потече слюнка и Блейз я избърса с мърлявата хартиена кърпичка, натикана в джоба му.

Не можеше да повери пеленачето на Джордж. Джордж май ревнуваше. Май искаше да...

Навярно машинално се беше напрегнал, защото Джо се обърна и го погледна, като че ли питаше: „*К'во ти става бе, човече?*“. Блейз обаче не му обърна внимание. Врълхлетя го прозрение — сега беше и Джордж. Кое то означаваше, че самият той иска да...

Отхвърли тази мисъл, обаче напрегнатият му ум се вкопчи в нещо друго.

Ако *той* отиваше някъде, значи и *Джордж* отиваше на същото място. Това бе най-логичният извод. А води към Б, с две думи — фасулска работа, както би казал Джони Челцмън.

Ако *той* излезеше, *Джордж* също излизаше с него.

И какво следваше? Че по време на отсъствието му Джордж не можеше да нарани дребосъчето.

Възелът в стомаха му се разхлаби. Още се страхуваше да остави само бебето, но все пак беше за предпочитане, отколкото да го повери на човек, който можеше да му направи нещо лошо... пък и трябваше да изпрати писмото. Нямахше кой друг да свърши тази работа.

Налагаше се и да промени външността си — все пак разполагаха с негов портрет (макар и приблизителен). Да нахлузи найлонов чорап... не, трябваше да изглежда естествено. Но как?

Хрумна му идея. Не го озари, а се появи в дълбините на съзнанието му като мехур, издигащ се към повърхността на тинест водоем.

Положи Джо на пода и влезе в банята, екипиран с ножици и хавлиена кърпа. Извади от аптечката електрическата самобръсначка

„Норелко“ на Джордж — уредът с намотан около него кабел не беше пипан месеци наред.

С ножицата окълца косата си, докато заприлича на таралеж. Включи самобръсначката и започна да я прокарва по черепа си, докато уредът започна да пари в ръката му, а кожата на главата му се зачерви.

Щом свърши, надърна с любопитство в огледалото. Вдлъбнатината на челото му бе станала забележимо по-голяма — за пръв път не я прикриваше коса — и изглеждаше ужасно. Бе толкова дълбока, че със сигурност щеше да побере чашка за кафе, ако Блейз легнеше по гръб... но, от друга страна, сега той не приличаше на безумния похитител на деца от полицейската рисунка. По-скоро изглеждаше като чужденец — например от Германия или от Берлин, или от там някъде. Очите му обаче си бяха същите. Ами ако те го издадат?

— Джордж имаше слънчеви очила — промърмори. — Хванах му цаката... нали?

Предполагаше, че с очила още повече ще се набива на очи, но може би се лъжеше. Пък и нямаше голям избор. Нямаше как да се смали, да стане по-нисък. Следователно му оставаше само едно — да накара външността си да работи *за*, а не *против* него.

Естествено не осъзнаваше, че се е справил с промяната на облика си по-добре, отколкото Джордж би могъл, нито че сегашният Джордж е продукт на собственото му съзнание, което сега работеше на необичайно бързи обороти. Години наред се мислеше за тъпанар, приемайки слабоумието си за неотменна част от живота — нещо като ужасния белег на челото си. В същото време обаче някаква зона от мозъка му явно продължаваше да функционира в пълно съответствие с инстинкта за оцеляване, присъщ на всяко живо същество, досущ както личинките, червеите и микробите продължават да живеят под стърнищата. Тази част от съзнанието му помнеше всичко — всяка нанесена обида, всяка изтърпяна жестокост и всяка злина, която светът му беше причинил.

* * *

Докато крачеше по горския път, до него спря камион, натоварен с камара дървени трупи. Шофьорът — мъжага с прошарена коса и с вълнена ватенка, под която се подаваше топла долна риза, му подвижна:

— Качвай се!

Блейз се покатери в кабината. Благодарил, а мъжката избоботи:

— Аз съм към Уестбрук. Върши ли ти работа?

Блейз вдигна палец. Шофьорът превключи на скорост, камионът отново потегли, но някак неохотно.

— Май съм те виждал и преди, а? — повиши глас мъжката, за да надвика двигателя. Стъклото от неговата страна бе счупено и мразовитият януарски въздух нахлуваше в кабината, влизайки в схватка с топлия от парното. — На Палмър Роуд ли живееш?

— Аха! — извика Блейз.

— Навремето Джими Кълъм живееше там. — Водачът му подаде измачкан пакет „Лъки Страйк“: — Ще запалиш ли?

— Свестен тип беше — кимна Блейз и си взе една цигара. Наскоро обръснатата му глава не се виждаше под червената плетена шапка.

— Замина на юг нашият Джими. Абе, онзи твой приятел още ли живее с тебе?

Блейз се досети, че го пита за Джордж.

— Не. Намери си работа в Ню Хампшир.

— Сериозно? Да беше намерил и на мен...

Превалиха билото на хълма и се спуснаха надолу, набирайки скорост. Грамадният камион подскачаше по неравния път. Контрабандният товар сякаш ги буташе напред. Блейз също бе управлявал подобен камион. Веднъж откара в Масачузетс цяла камара коледни елхи — товарът надвишаваше с половин тон разрешения максимум. Тогава не му пукаше, но сега беше различно. Сега само той стоеше между Джо и смъртта.

* * *

Излязоха на главния път и шофьорът заговори за отвличането на бебето. Стомахът на Блейз се сви, но всъщност не беше много

изненадан.

— Когато спипат изрода, дето го е направил, трябва да го обесят за ташаците — изтъкна мъжагата и яростно превключи на трета.

— И аз тъй мисля.

— Същата гадория като отвличането на ония самолети. Нали се сецаш?

— Аха — отвърна Блейз, макар че изобщо не се сецаше.

Шофьорът хвърли фасата през сваленото стъкло и веднага запали нова цигара.

— Трябва да въведат смъртна присъда за такива изроди... направо да ги гръмват.

— Според тебе ще го спипат ли? — попита Блейз. Започваше да се чувства като шпионин от някакъв филм.

— Има ли папата голяма шапка? — изсумтя събеседникът му, докато завиваше по шосе №1.

— Май да.

— Искам да кажа, че е ясно като бял ден. Няма начин да не го гепят. Винаги ги хващат. Детенцето обаче ще умре, помни ми думата.

— Ами... де да знам...

— Не знаеш? Е, аз пък го знам. Със сигурност. Егати тъпата работа. Да отвлечеш бебе в наши дни! Тия от ФБР ще бележат всички банкноти или ще им сложат невидими знаци, дето се виждат само на ултравиолетова светлина.

— Май си прав. — Блейз изтръпна. И през ум не му беше минало за подобни хватки. Но ако смяташе да шитне парите в Бостън, на онзи тип, дето познаваше Джордж, какво значение имаше? — Смяташ ли, че тия Джерардови ще се бръкнат с цял милион?

Онзи подсвирна:

— Толкоз много ли искат?

На Блейз му се прииска да си отхапе езика и да го глътне.

— Май да — смотолев и си помисли: „О, Джордж.“

— Това е нещо ново — учуди се шофьорът. — Не го пишеше в сутрешния вестник. По радиото ли го казаха?

— Убий го, Блейз — ясно и отчетливо изрече Джордж.

Шофьорът сложи ръка до ухото си.

— Какво каза?

— Да, чух го по радиото. — Блейз погледна дланите си, отпуснати върху коленете му. Големи ръце, силни. С един удар беше прекършил врата на голямото коли, а тогава още беше малък.

— Може и да изкрънкат толкова много мангизи — продължи мъжагата, изхвърли втория фас и запали трета цигара, — но няма как да ги похарчат. Не, няма начин. Няма, братле!

Пътуваха по шосе № 1 край замръзнали блата и безкрайни заснежени полета. Шофьорът не искаше да излиза на магистралата, където имаше пунктове за претегляне на товара. Блейз прекрасно го разбираше.

„Ако го ударя по адамовата ябълка, той ще се събуди на небето, преди да разбере, че е умрял“ — помисли си. — *„Ще хвана кормилото и ще преместя трупа на моето място. Всеки, който го види, ще си помисли, че човекът е решил да си подремне. Горкичкият — ще си кажат, — сигурно е карал цяла н...“*

— ... тръгнал?

— Какво? — сепна се Блейз.

— Питам накъде си тръгнал, че забравих.

— Аха. За Уестбрук.

— Щото след малко ще завия по Мара Роуд. Там ще ме чака едно приятелче, нали се сещаш...

— Да, естествено.

— Направи го сега, Блейзър — обади се Джордж. — Мястото е идеално, моментът също. Нали така правим винаги.

— Ще запалиш ли още една? — попита шофьорът.

— Пуши ли ти се?

Докато говореше, поизвърна главата си наляво, като че ли искаше да улесни нападателя.

Блейз се напрегна. Ръцете му потрепнаха.

— Не — измънка. — Опитвам се да ги откажа.

— Сериозно? Браво на теб. Тая кабина е студена като вещерска цицка. — Шофьорът смени скоростта преди завоя, ръждясалият ауспук затреця, все едно някой стреляше с пушка. — Егати бракмата! Парното не бачка, също и радиото.

— Лоша работа — изхъхри Блейз. Струваше му се, че са го накарали да изгълта шепа пръст.

— Ами да, живееш като скот, после гушваш букета. — Мъжагата натисна спирачките, които нададоха вой, сякаш мъртви души крещяха от непоносима болка.

— Ще скачаш в движение, братле, че тая таратайка задавя на първа.

— Няма страшно — промърмори Блейз. Повдигаше му се — още не можеше да се отърси от мисълта какво се канеше да стори преди малко. И се боеше. Искаше му се изобщо да не бе виждал този човек.

— Поздрави приятелчето си, като го видиш — извика шофьорът, превключи скоростта и претовареният камион зави по тесен път, вероятно наречен Мара Роуд.

Блейз скочи на замръзналата земя и хлопна вратата след себе си. Водачът натисна клаксона и камионът, съпроводен от облак вонящ дим, преваля хълма. Известно време се чуваше боботенето на двигателя, после и то заглъхна.

Блейз пхна ръце в джобовете си и закрачи по шосето. Намираще се близо до южните предградия на Портланд и след два-три километра стигна до голям търговски център с магазини и кинозали. Срещу обществената пералня „Най-чистото пране“ видя пощенска кутия и пусна писмото за откупа, прекоси улицата и влезе да си купи вестник от автомата в пералнята.

— Мамо, гледай! — възкликна едно детенце, чиято майка изваждаше прането от центрофугата. — Този чичко има дупка в главата.

— Я се дръж прилично — смъмри го жената.

Блейз се усмихна на момченцето, което се скри зад майка си и вече в безопасност, продължи любопитно да го зяпа.

Той излезе и разгъна вестника. Пожарът в някакъв хотел бе изместил историята за отвличането на бебето в долната част на първата страница, но портретът му продължаваше да се мъдри там. Надписът отдолу гласеше: „ИЗДИРВАНЕТО НА ПОХИТИТЕЛИТЕ ПРОДЪЛЖАВА.“ Блейз пхна вестника в задния си джоб. Призляваше му, като го гледаше. Докато прекосяваше паркинга, забеляза вехт мустанг с ключове на таблото. Без да се замисля, седна зад волана и отпраши.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

В четири и половина през този мрачен януарски следобед, около деветдесет минути, след като пушна писмото за откупа в пощенската кутия пред обществената пералня „Най-чистото пране“, Клейтън Блейздел младши стана главният заподозрян за отвличането на бебето. Както обичат да казват говорителите на полицията: „Настъпи пробив в разследването.“ Но и без телефонното обаждане на телефона на ФБР, посочен в статията във вестника, идентификацията на престъпника беше само въпрос на време.

Полицията имаше предостатъчно информация. Разполагаше с описание на похитителя, направено от Мортън Уолш, чийто задник щеше да бъде направен на решето от бостънските му работодатели веднага щом шумотевницата поутихнеше. В горната част на оградата на паркинга на „Дъбова гора“ бяха открити няколко сини нишки, откъснали се от дънки „Ди-бой“ — марка, която се продаваше в магазините за преоценени стоки. И това далеч не бе всичко. Имаше снимки и отливки на отпечатъците от подметките на похитителя. Проби от кръвта му — група АВ, отрицателен резус-фактор, фотографии на следите, оставени от подвижната стълба (експертите определиха модела — „Крафтуърк Лайтуейт Сюзприйм“), както и снимки на отпечатъците от подметките му в къщата, които напълно съответстваха на следите в снега. И накрая, предсмъртните показания на Норма Джерард, която откри немало сходства между портрета на полицейския художник и външността на нападателя.

Преди да изпадне в кома, възрастната жена добави още една подробност, пропусната от Уолш — в челото на похитителя имало голяма вдлъбнатина, сякаш е бил ударен с тухла или метална тръба.

Разбира се, тези подробности не бяха съобщени на пресата.

Освен от вдлъбнатината в челото следователите бяха заинтригувани от още две открития. Първото бе, че в Нова Англия дънките „Ди-бой“ се продават само в няколко десетки магазина. Второто зарадва още повече полицаите, защото се оказа, че малката

компания от Върмонт „Крафтуърк Ледърс“ продава продукцията си само в малки магазини, не в големите вериги като „Еймс“, „Мамът Март“ или „Кеймарт“. Малка армия полицаи вече бе започнала да обхожда тези търговски обекти. В деня, когато Блейз изпрати писмото, все още не се бяха добрали до магазинчето в „Ейпекс“, но след броени часове щяха да стигнат и дотам.

В имението на Джерардови бе инсталирано специално оборудване за проследяване на телефонните обаждания. Бащата на Джоузеф Джерард Четвърти бе инструктиран надълго и нашироко как да разговаря с похитителите, в случай че позвънят с искане за откуп. Майката на Джо, натъпкана с успокоителни, лежеше в спалнята си.

Полицаяте и агентите на ФБР не бяха получили заповед да заловят жив похитителя. Криминалистите бяха определили, че един от издирваните (може би единственият престъпник) е висок поне сто и деветдесет сантиметра и тежи около сто и трийсет килограма. Раздробеният череп на Норма Джерард свидетелстваше за неговата сила и жестокост.

В четири и половина през този сив зимен следобед Нанси Молдоу се свърза с агент Албърт Стърлинг.

* * *

Щом Стърлинг и партньорът му влязоха в магазина за детски стоки, Нанси Молдоу заяви:

— Рисунката ви е неточна. Човекът, когото търсите, има огромна вдлъбнатина на челото.

— Знаем, госпожа — кимна Стърлинг. — Нарочно не разгласихме тази подробност.

Тя се ококори:

— Значи *той* не знае, че *вие* знаете.

— Точно така.

Тя посочи човека до себе си — младеж със синьо найлоново яке, червена папийонка и стреснат поглед:

— Това е Брант. Той помогна на този... на този... на *него* да занесе до колата покупките.

— Кажи си трите имена — обърна се агент Грейнджър към юношата със синьото яке.

Адамовата ябълка на момчето заподскача.

— Брант Романо. Сър. Този тип караше форд. — Той назова с абсолютна увереност годината на производство и модела. — Само че колата не беше синя, както пишеше във вестника. Беше зелена.

Стърлинг се обърна към продавачката:

— Какво купи този човек, мадам?

Тя се засмя.

— Господи, по-лесно е да ви кажа какво не купи. Всички бебешки стоки, които продаваме. Креватче, люлка, масичка за повиване, дрешки... всичко. Дори шишенца за хранене.

— Имате ли пълен списък? — намеси се Грейнджър.

— Разбира се. И през ум не ми мина, че е намислил нещо ужасно. Стори ми се много добродушен, макар че този белег на челото... тази дупка...

Агентът съчувствено кимна.

— Май не беше твърде умен. Обаче се оказа достатъчно умен, за да ме преметне. Каза ми, че купува всичко за малкия си племенник, и аз му повярвах.

— Едър ли беше?

— О, същински великан! Беше като... — Тя отново се засмя нервно: — Слон в детски магазин!

— Можете ли да определите колко бе висок?

Нанси вдигна рамене:

— Аз съм висока един и шейсет и му стигах само до *гърдите*. Значи излиза...

— Сигурно няма да повярвате — намеси се младият Брант, — но мисля, че бе поне метър и деветдесет. Ако не и два.

Стърлинг се приготви да зададе последния въпрос. Беше го оставил за най-накрая, понеже бе сигурен, че води към задънена улица.

— Госпожо Молдоу, как онзи плати покупките си?

— В брой — без колебание отвърна жената.

— Разбирам. — Той се спогледа с Грейнджър. Тъкмо този отговор бяха очаквали.

— Да бяхте видели колко *пари* имаше в портфейла му!

— Изхарчи почти всичко — добави Брант. — Накрая ми даде пет долара бакшиш, ама май само те му бяха останали.

Стърлинг не му обърна внимание, а продължи да разпитва продавачката:

— И след като е платил в брой, не знаете как се казва...

— Ами да. Шефовете обещават, че до няколко години ще сложат камери за видеонаблюдение, но засега...

— По-скоро след няколко века — обади се Брант. — Толкова са стиснати, че пирон в задника им не може да влезе.

— Е, ние ще тръгваме. — Стърлинг затвори бележника си. — Ще ви оставя визитката си, ако...

— Чакайте, *знам* името му! — възкликна Нанси Молдоу.

Двамата агенти се вторачиха в нея.

— Когато отвори портфейла си, за да извади пачката банкноти, зърнах шофьорската му книжка. Запомних му името и фамилията, понеже не всеки ден продавам толкова на едро, но най-вече защото звучаха... *някак величествено*. Изобщо не му подходяха. Помня как си помислих, че такъв мъж трябва да се казва Барни или Фред. Нали се сещате, от „Семейство Флинтстоун“...

— Името му — настоя Стърлинг.

— Клейтън Блейздел. Всъщност май беше Клейтън Блейздел *младши*.

Докъм пет и половина следобед вече имаха цялата налична информация за похитителя. Клейтън Блейздел младши, или Блейз, бе попадал в ареста два пъти. Първия път — за нападение и побой над директора на сиропиталището, където бе живял тогава (приютът се наричаше „Хетън Хаус“), а втория — за изнудване, но години по-късно. Заподозреният му съучастник Джордж Томас Рекли с прякор Хрип се бе измъкнал, защото младежът не бе дал показания срещу него.

Според полицейското досие Блейздел и Рекли бяха работили заедно поне осем години, преди Блейз да се провали в един опит за изнудване, оказало се твърде сложно за ограничените му умствени способности. В Изправителния център на Южен Портланд бяха определили коефициента му на интелигентност и той получил толкова малко точки, че попаднал в граничната категория. В полето на

формуляра някой бе написал с червена химикалка: „УМСТВЕНО ИЗОСТАНАЛ.“

Подробностите около случая се сториха доста любопитни на Стърлинг. В акцията участвали исполин в инвалидна количка (Блейз) и невисок мъж, който бутал количката. Този господин се представял за преподобния Гари Кроуъл (най-вероятно Джордж Рекли). Преподобният Гари твърдял, че събира средства за популяризиране на християнството в Япония. Ако набелязаните жертви — предимно възрастни дами със скромни банкови сметки — не изглеждали за пленени от праведната кауза и необходимостта от лично пожертвование, преподобният Гари извършвал чудо. С помощта на Исус той вдигал на крака „инвалида“ и той прохождал.

Още по-забавни бяха обстоятелствата около ареста. Една осемдесетгодишна старица на име Арлийн Мерил проявила завидна бдителност и извикала полицията, докато преподобният Гари и неговият „асистент“ се намирали в дневната ѝ. После се върнала при посетителите, за да ги задържи с разговори до пристигането на ченгетата.

Преподобният Гари веднага надушил нещо гнило и се изпарил. Блейздел обаче останал. Полицаят, извършил ареста, записал в доклада си: *„Заподозреният заяви, че не е избягал, понеже още не бил изцелен.“* Стърлинг обмисли сведенията, с които разполагаше, и реши, че похитителите все пак са двама. Минимум двама. Нямаше начин Рекли да не участва, понеже олигофрен като Блейздел би оплескал нещата още в самото начало.

Той набра един номер и зададе запитването си. След няколко минути му позвъниха и отговорът го удиви. Джордж Томас Рекли — Хрип, бе умрял миналата година. Бе намерен заклан в района на портландските докове, недалеч от един склад, където според сведенията на полицията се провеждаха незаконни игри на зарове.

Мамка му. Значи Блейздел работеше с другиго. Дали този човек бе „мозъкът“ на операцията както Рекли навремето?

Не можеше да е другояче, нали?

Към седем вечерта цялата правозащитна система на щата издирваше Клейтън Блейздел младши.

Някъде по това време Джери Грийн от Горъм откри, че мустангът му е откраднат. След около четирийсет минути колата вече

фигурираше в списъка с издирвани превозни средства.

Приблизително по същото време полицейското управление на Уестбрук даде на Стърлинг телефонния номер на една жена на име Джорджия Кингсбъри. Госпожа Кингсбъри четеше вечерния вестник, когато синът ѝ надзърна зад рамото ѝ, видя полицейската рисунка и попита:

— Това не е ли онзи чичко от пералнята? Защо не са му нарисували дупката на челото?

Госпожа Кингсбъри сподели пред агент Стърлинг:

— Хвърлих един поглед на портрета и възкликнах: „*Господи, боже мой!*“

В осем без двацет вечерта Стърлинг и Грейнджър посетиха дома на семейство Кингсбъри. Те показаха на майката и сина фотография на Клейтън Блейздел младши, направена в полицейския участък. Снимката бе леко размазана, ала и момчето, и жената веднага разпознаха мъжа. Стърлинг вече си даваше сметка, че хората, които бяха зърнали заподозрения само веднъж, го запомняха за дълго време. И фактът, че този здравеняк бе последното нещо, което Норма Джерард бе видяла в къщата, където бе прекарала целия си живот, изпълни агента с ярост.

— Той ми се усмихна — изтъкна момченцето.

— Браво, синко — Стърлинг разроши косата му.

Детето се отдръпна:

— Ръката ви е студена.

— Не ти ли се струва странно големият бос да изпраца този идиот да купува всичко необходимо за бебето? — попита Грейнджър, когато се качиха в колата. — И то великан като него, който веднага се набива на очи?

Стърлинг се замисли над въпроса на колегата си и си каза, че да, това наистина не беше логично, ала, от друга страна, мащабното пазаруване на Блейздел говореше за нещо друго — далеч по-оптимистично, ето защо предпочете да се съсредоточи върху него. Похитителите бяха купили всичко необходимо за бебето, понеже нямаха намерение да го убият... поне не веднага.

Грейнджър продължаваше да го гледа, очаквайки отговор.

— Кой може да каже защо тези бандити постъпват така, а не иначе? — подхвърли накрая Стърлинг. — Да тръгваме, че и бездруго

времето ни притиска.

* * *

В осем и пет вечерта всички правозащитни органи — както щатски, така и местни — получиха съобщение, че един от похитителите е Клейтън Блейздел младши. Петнайсет минути покъсно Стърлинг получи обаждане от патрулен полицаи Пол Ханском от портландското пътно управление. Ханском доложи, че мустанг модел 1970 година е бил откраднат от паркинга на същия търговски център, където Джорджия Кингсбъри бе видяла Блейздел приблизително по същото време. Той искаше да узнае дали ФБР смята за необходимо да съобщи за това на всички заинтересувани ведомства. Стърлинг отговори утвърдително.

Агентът реши, че вече знае отговора на зададения от Грейнджър въпрос. Оказа се изключително лесен. Вдъхновителят на операцията беше по-умен от Блейздел — достатъчно умен, за да осъществи самото отвлечане и да обезпечи необходимите грижи за детенцето, — но в крайна сметка не беше *гениален*.

Оставаше му само да чака, докато мрежата около похитителите се затегне, и да се надява на...

Той обаче реши, че може да направи и още нещо. В десет и петнайсет вечерта отиде в тоалетната и провери всички кабинки и писоари. Нямаше никого. Офисът беше малък — една от многото провинциални пъпки по задника на ФБР. Освен това беше късно.

Агентът влезе в една от кабинките, падна на колене и долепи дланите си, както правеше в детството си:

— Господи, това съм аз, Албърт. Ако детенцето е още живо, моля те, не позволявай и косъм да падне от главицата му! И ако успея да се добера достатъчно близо до убиеца на Норма Джерард, накарай го да направи нещо, което да ми даде повод да го застрелям. Благодаря ти.

И понеже мъжката тоалетна беше все така празна, за по-сигурно той отпрати молитва и към Дева Мария.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Бебето го събуди в четири без петнайсет сутринта и този път бутилката с мляко не го успокои. Не преставаше да плаче и Блейз се разтревожи. Допря длан до челцето на Джо. Кожата бе хладна, но плачът се усилваше. Блейз се притесняваше, да не би да спуска някой кръвоносен съд.

Положи детето на масичката за повиване. Махна памперса и се убеди, че проблемът не е там. Пелените бяха влажни, не и наакани. Напудри дупето на бебето, смени и пеленката. Плачът не спираше. Тревогата на Блейз прерасна в отчаяние.

Той вдигна на рамото си ревящото бебе и заобикаля из кухнята:

— Шшшт, миличко, шшшт. Всичко е наред. Нищо ти няма. Аз те люлея. Заспивай. Шшшт, миличко, шшшт. Ще събудиш мечката, която спи в снега, и тя ще дойде да ни изяде. Шшшт.

Дали заради люлеенето или заради успокояващия глас на Блейз, но ревовете на дребосъчето утихнаха и скоро секнаха. След още няколко обиколки на кухнята главичката му клюмна на шията на мъжа, а дишането му стана равномерно и дълбоко. Детето бе заспало.

Блейз го сложи внимателно в люлката и взе да го люлее. Мъничето се размърда, но не се събуди. Ръчичката му се озова в устата и то засмука пръстчетата си. Настроението на Блейз се подобри. Може би всичко бе в реда на нещата. В книгата пишеше, че пеленачетата дъвчат пръстите си, когато са гладни или им растат зъбки. А Джо определено не беше гладен.

Блейз го наблюдаваше и си мислеше, че Джо е истински красавец. И много сладък. По този въпрос не можеше да има две мнения. Искаше му се да го види как минава през всички онези етапи, за които говореше докторът в книгата „Грижи за бебето и детето“. Беше сигурен, че мъничето за нула време ще се научи да пълзи. Откакто бе в хижата, на няколко пъти се бе надигало на ръце и колене. После щеше да проходи... тези звуци, които излизаха от устните му, щяха да се превърнат в думи... а сетне... сетне...

Сетне щеше да си *има* някого.

Тази мисъл го смути. Разбра, че няма да може да заспи. Стана от леглото, включи радиото и намали звука. Започна да върти копчето, преминавайки през предутринното жужене на десетки конкуриращи се радиостанции, докато намери местното радио.

В новинарската емисия в четири часа не съобщиха нищо ново за отвличането. Не беше чудно, понеже Джерардови щяха да получат писмото най-рано днес. Може би дори утре — всичко зависеше кога пощальонът прибира писмата от кутията в търговския център. Не смяташе, че полицаите са по следите му. Бе проявил изключителна предпазливост и ако не беше онова плямпало от „Дъбова гора“ (вече бе забравил името му), можеше да каже, че си е „изпипал идеално работата“, както казваше Джордж.

Понякога, след някоя особено успешна далавера, двамата си купуваха бутилка бърбън „Четири рози“, отиваха на кино и си взимаха кока-кола от павилиона за разхладителни напитки. Ако филмът се окажеше дълъг, Джордж така се натряскваше, че не можеше да се надигне от мястото си, докато на екрана течаха финалните надписи. Беше дребничък и го хващаше бързо. Ех, че хубави времена бяха! Тези мисли го накараха да си спомни и колко щастлив се чувстваше в компанията на Джони Челцмън, когато ходеха да гледат онези стари филми в „Нордика“.

По радиото отново пуснаха музика. Джо спеше дълбоко. Блейз се замисли дали няма да е по-добре да се опита да поспи. Утре му предстоеше доста работа. И даже не утре, а днес. Смяташе да изпрати на Джерардови второ писмо. Вече знаеше как да получи откупа. Идеята — безумна и налудничава — се бе явила в съня му тази нощ. Отначало не можа да съобрази, но плачът на мъничето се вряза в сладкия му сън и по някакъв начин прочисти съзнанието му. Щеше да каже на Джерардови да хвърлят откупа от самолет. Малък самолет, от тези, дето не летят много високо. Щеше да напише, че пилотът трябва да лети на юг по протежението на шосе № 1 от Портланд към границата на Масачузетс и да се оглежда за червена сигнална светлина.

Знаеше как да го направи — с факли за пътна сигнализация. Щеше да купи пет-шест от онзи магазин в града и да запали всички наведнъж. Знаеше и подходящо за целта място — пътят за извозване на

дървесина южно от Огънкуит. Край шосето имаше полянка, където шофьорите понякога спираха, за да похапнат, или да подремнат в кабината. Полянката се намираше съвсем близо до шосе №1, така че пилотът, летящ ниско над земята, нямаше как да не забележи факлите за пътна сигнализация. Щяха да му заприличат на голям червен прожектор. Блейз знаеше, че не разполага с много време, но смяташе, че все ще му стигне за реализирането на това хрумване. Пътят за извозване на дървесина водеше към асфалтирани шосета с названия като Боги Стрийм Роуд или Бъмпноуз Роуд^[1].

Един излизаше на шосе №41, по което можеше да се придвижи на север. Щеше да си намери безопасно местенце и да се притаи, докато разследването и шумотевицата по случая утихнат. Сети се за „Хетън Хаус“. В момента сиропиталището пустееше, прозорците му бяха заковани с дъски, на вратата му висеше табелка с надпис „ПРОДАВА СЕ.“ През последните години бе минавал няколко пъти покрай приюта — теглеше го натам, както малко дете се чувства привлечено от съседска къща, която според мълвата е обитавана от духове.

Само дето за Блейз „Хетън Хаус“ *наистина* бе обитаван от духове. Знаеше го със сигурността нали той самият бе един от призраците.

Така или иначе важното беше нещата да се развият добре, а засега не можеше да се оплаче. Известно време се боеше — притесняваше се, че нещо е объркал, съжаляваше за старицата (беше забравил и нейното име), ала в момента ситуацията се проясняваше и той виждаше, че е изпипал идеално ра...

— Блейз.

Обърна се към тоалетната. Джордж естествено, кой друг. Вратата бе открената — Джордж винаги я оставяше така, когато искаше да си говорят, докато ходеше по голяма нужда. „*Отвсякъде говна да излизат*“ — бе изтърсил веднъж в подобен момент и двамата се бяха разсмели. Когато искаше, Джордж можеше да е много забавен, ала тази сутрин по гласа му се усещаше, че не е в настроение за шеги. Блейз се намръщи и си каза, че е затворил вратата, когато излезе от тоалетната за последен път. Естествено течението можеше да я отвори отново, ала не усещаше никакво тече...

— Почти са те спипали, Блейз — продължи Джордж. После въздъхна отчаяно: — Тъп си беше и тъп си остана.

— Кой ме е спипал? — попита исполинът.

— Ченгетата. Кого според теб имам предвид? Националният републикански комитет? ФБР. Полицията на щата. Даже и местните дървеняци със сини униформи.

— Не си прав, Джордж. Не си прав. Направих всичко както трябва. Честна дума. Изпилах идеално работата. Сега ще ти разкажа какво направих, колко бях внимателен...

— Ако не се разкараш от тая съборетина, до обяд ще са тук.

— Как... какво...

— Толкова си тъп, че дори не можеш да се измъкнеш сам оттук. Чудя се защо ли се занимавам с теб. Направи поне дузина грешки. Ако имаш късмет, досега ченгетата да са намерили само шест или осем.

Главата на Блейз клюмна. Лицето му пламна от срам.

— Какво да направя?

— Разкарай се оттук. Веднага!

— Къде да...

— И гледай по-бързо да се отървеш от фъстъка — добави Джордж, сякаш едва сега си спомни за бебето.

— *Какво?*

— Да не би да фъфля? Разкарай го. То е излишен товар. Ще получиш откупа и без него.

— Но ако не го върна, как ще...

— Кой ти каза да го връщаш? — изрева Джордж.

— За какво го мислиш — за шибана стъклена бутилка, която да върнеш в магазина? Казвам ти, че трябва да го убиеш! Още сега!

Блейз нервно пристъпваше от крак на крак. Сърцето му биеше до пръсване, той се надяваше Джордж да излезе по-скоро от тоалетната, защото му се пикаеше, но не можеше да уринира върху призрак.

— Почакай... трябва да помисля. Ей, Джордж, защо не се поразходиш... а като се върнеш, ще измислим какво да правим.

— Ти *не можеш* да мислиш! — Гласът на Джордж се извиси и се превърна във вой. Сякаш той бе пронизан от внезапна болка. — Трябва ли ченгетата да се изсипят тук и да надупчат с куршуми тоя воденичен камък, дето си го повлякъл? Не *можеш* да мислиш, Блейз! Но аз *мога*! — Гласът му утихна. Стана почти копринен. — Сега бебето спи и няма

да усети нищо. Вземи възглавницата си — тя мирише на теб и ще му хареса — и я сложи върху лицето му. Натисни я леко и задръж така. Родителите му си мислят, че вече се е случило. Сигурно още утре вечер ще започнат да си правят нов наследник — заместник на малкото дрисливо републиканче. Твоята задача е да докопаш откупа. Гледай да отидеш някъде, където е топло. Така си мечтаехме, помниш ли? Помниш ли?

Естествено, че помнеш. Мечтаеха си да отидат я в Акапулко, я на Бахамите...

— Какво ще кажеш, приятел? Прав ли съм?

— Прав си, Джордж.

— Да. Така правим винаги.

Изведнъж всичко се промени. Нещата вече не бяха простички както преди. Щом Джордж казва, че ченгетата са наблизко и идват още по-близо, значи е най-добре да му повярва. Джордж винаги поддушваше отдалеч дървениците в синьо. Прав беше и за бебето — наистина щеше да го забави, ако се наложеше да бяга. Най-важното бе да получи шибания откуп и да се покрие някъде. Но да убие детенцето? Да убие Джо?

Изведнъж му хрумна, че ако убие дребосъчето — внимателно, без да му причинява болка — Джо ще отиде на небето и ще се превърне в ангел. Джордж май беше прав и за това. Блейз не се съмняваше, че той самият ще иде в ада, както впрочем и повечето хора. Светът беше мръсен и колкото по-дълго човек живееше в него, толкова по-мръсен ставаше.

Взе възглавницата си и отиде в голямата стая, където Джо спеше до печката. Извадил беше ръчичката от устата си, но по пръстчетата му личаха следите от венците му — толкова яростно ги беше дъвкал. Светът беше не само мръсен, но и пълен с болка. И растящите зъбки бяха само първата и най-слабата болка от всички, които му предстоеше да изпита.

Блейз се надвеси над люлката. Продължаваше да държи възглавницата — калъфката ѝ бе потъмняла от тонизиращия препарат за коса, който използваше. Когато още имаше коса.

Джордж беше винаги прав... с изключение на случаите, когато не беше прав. Блейз имаше чувството, че сегашният случай е точно такъв.

— Господи — въздъхна и преглътна буцата в гърлото си.

— Направи го бързо — обади се Джордж от тоалетната. — Не го карай да страда.

Блейз коленичи и постави възглавницата върху лицето на бебето. Опрял беше ръце от двете страни дребосъчето и почувства как то си пое дъх... спря да диша... отново вдиша... престана. Размърда и се изви като дъга. Главницата му се завъртя и то отново задиша. Блейз натисна по-силно възглавницата.

Мъничето не заплака. Той си каза, че предпочита плача му. Безмълвната смърт като на смачкано насекомо му изглеждаше по-жалка. И ужасна. Отмести възглавницата.

Джо се обърна към него, отвори очички, замижа, усмихна се и пъкна палец в устата си. След секунда отново спеше.

Блейз дишаше на пресекулки. По вдлъбнатото му чело бяха избили капки пот. Погледна възглавницата, която продължаваше да стиска, и я пусна на земята, сякаш внезапно се бе нагорещила. Затрепери и притисна длани до корема си, за да овладее пристъпа. Никакъв ефект. Не след дълго цялото му тяло се разтърсваше от конвулсии. Мускулите му вибрираха като телеграфни жици.

— Доведи нещата докрай, Блейз.

— Не.

— Ако не го направиш, ще си тръгна завинаги.

— Нищо.

— Мислиш си, че ще можеш да го задържиш, така ли? — Джордж се разсмя. Смехът му наподобяваше гъргорене на водопроводна тръба. — Ох, горкичкият ми наивник! Ще го оставиш жив, а когато порасне, ще те намрази от дъното на душата си. Те ще се погрижат за това. Тези добри хора — добричките, фрашкани с мангизи шибани републиканци милионери. На нищо ли не съм те научил, Блейз? Позволи ми да ти го кажа още веднъж с думи, които може да разбере дори тъпанар като теб — ако се запалиш, дори няма да се изпикаят отгоре ти, за да загасят огъня.

Блейз се взираше в ужасната възглавница. Все още трепереше, но сега лицето му пламтеше. Знаеше, че Джордж е прав. Въпреки това отвърна:

— Не мисля да се запаля.

— Ти не можеш да мислиш! Виж, готин, когато тоя гукащ сладур порасне, ще се отклони с двайсет километра от пътя си само за да се изплюе на шибания ти гроб! Казвам ти го за последен път — *убий го!*

— Няма.

Внезапно Джордж изчезна. Сигурно наистина беше седял в тоалетната, защото Блейз почувства, че нещо — нечие присъствие — напуска хижата. Нито един прозорец не се отвори, нито една врата не се затръшна и въпреки това къщурката сякаш опустя.

Той пристъпи към тоалетната и с крак отвори вратата. Джордж го нямаше.

* * *

Опита се да заспи, но не можа. Мисълта за онова, което почти беше сторил, висеше в съзнанието му като тежка завеса. И не беше само това. Какво му бе казал Джордж? *„Почти са те спинали. Ако не се разкараш от тая съборетина, до обяд ще са тук.“*

Най-лошото обаче беше: *„Когато гукащата ти кукличка порасне, ще се отклони с двайсет километра от пътя си само за да се изплюе на шибания ти гроб!“*

За пръв път Блейз се чувстваше като преследвано животно. В известен смисъл дори му се струваше, че вече са го хванали... като мушичка, която се мята в паяжина, откъдето няма измъкване. В съзнанието му започнаха да изплуват реплики от старите филми. *„Спипайте го жив или мъртъв. Ако ти не излезеш, ние ще влезем — град от куршуми. Горе ръцете, кучи сине — свършено е с теб.“*

Седна в леглото, целият в пот. Наближаваше пет — бе изминал цял час, откакто плачът на бебето го бе събудил. Зората беше още далеч. Високо в небето звездите следваха древните си траектории, безразлични към случващото се под тях.

„Ако не се разкараш от тая съборетина, до обяд ще са тук.“

Но къде да отиде?

Всъщност знаеше отговора. Отдавна го знаеше.

Стана и нахлузи дрехите си — топлото бельо, вълнената риза, два чифта чорапи и дънките „Ливайс“, после сложи и ботушите. Дребосъчето още спеше, но Блейз само го погледна за миг — толкова

бързаше. Извади хартиените пликосе, които държеше под умивалника, и започна да слага в тях пелените, шишенцата и кутиите кондензирано мляко. Изтича до гаража, където мустангът стоеше до зеления форд. Имаше ключ от багажника и напъха всичко вътре. Пак тичешком се върна в хижата. Паниката сякаш бе подпалила петите му.

Взе още един плик и го натъпка с дрешките на Джо. Сгъна масичката за повиване и реши да я вземе. Мъничето бе свикнало с нея и навярно така щеше да приеме по-лесно промяната. Ами люлката? Багажникът на мустанга беше малък, значи трябваше да я смести на задната седалка. Щеше да сложи бурканчетата с бебешка храна на пода пред седалката до шофьора и да ги покрие с одеяла. Джо обожаваше храната от бурканчетата.

Блейз изтича още веднъж до мустанга, след което включи двигателя и парното, за да затопли купето. Часовникът показваше пет и половина. Скоро щеше да съмне. Звездите избледняваха и само Венера продължаваше да свети ярко.

Грабна Джо от люлката и го пренесе на своето легло. Дребосъчето измрънка, но не се събуди. Блейз занесе люлката в колата.

Върна се в хижата и се огледа. Радиото! Взе го от перваза, извади щепсела от контакта и омота кабела около апарата. Сложи го на масата. В спалнята извади вехтия си куфар изпод кревата и нахвърли вътре останалите си дрехи. Най-отгоре сложи няколко еротични списания и комикси. Занесе радиото и куфара до колата, след което се върна в къщурката за последен път. Разстла одеяло, положи Джо върху него, уви го и загърна вързопа в армейската си шуба. Вдигна ципа. Дребосъчето се събуди и се ококори. Само главицата му се подаваше навън — приличаше на мишленце.

Блейз го занесе в колата, седна зад волана и положи бебето на предната седалка.

— Стой мирно, за да не паднеш, малкия.

Джо се усмихна и покри главата си с одеялото. Блейз се ухили, ала в същия миг си представи как притиска възглавницата върху лицето на мъничето. По тялото му пробягаха тръпки.

Излезе на заден ход от бараката, обърна и потегли по алеята към шосето. Не подозираше, че след по-малко от два часа полицията ще блокира целия район.

* * *

Караше по местни и второстепенни пътища, като се стараяше да не се доближава до Портланд и предградията му. Монотонното ръмжене на двигателя и топлият въздух от парното почти веднага приспаха Джо. Блейз настрои радиото на любимата си кънтристанция, която започваше да излъчва на разсъмване. Наложил се да изслуша утринната молитва, селскостопанския бюлетин и уводната статия на дясно ориентирания хюстънски вестник „Фрийдъм Лайн“, която сигурно щеше да вбеси Джордж и да го накара да запсува. Най-сетне започна новинарската емисия.

— Издирването на похитителите на Джоузеф Джерард Четвърти продължава — прочете говорителят с мрачен глас, — но около случая има новина.

Блейз наостри уши.

— Според източник, близък до разследването, снощи в портландската пощенска служба е било получено писмо с искане за откуп, което е било доставено в дома на семейство Джерард. Нито местните власти, нито екипът на федералното бюро за разследвания, оглавяван от специален агент Албърт Стърлинг, пожелаха да коментират съдържанието на писмото.

Блейз вече слушаше с половин ухо. Зарадва се, че Джерардови са получили писмото. Следващия път щеше да им се обади — беше забравил да вземе вестници, списания, пликосе и брашно, за да забърка лепило. Пък и телефонното обаждане бе за предпочитане. Ако не друго, поне всичко ставаше за броени минути.

— А сега прогнозата за времето. Очаква се зоната на ниско налягане, разположена над северната част на щата Ню Йорк, да се измести над Нова Англия, предизвиквайки един от най-силните снеговалежи за тази зима. Националната метеорологична служба вече разпрати предупреждения за очакваните виелици, но имайте предвид, че снегът може да завали още днес по обяд.

Блейз зави по шосе № 136, а след три километра излезе на Стинкпайн Роуд. Когато мина край замръзналото сега езеро — тук навремето с Джони наблюдаваха как бобрите изграждат бент, — внезапно бе връхлетян от силно усещане за *дежа вю*. Предизвика го

изоставената фермерска къща, където веднъж бяха влезли с Джони и едно момче, което приличаше на италианче. В някакъв дрешник намериха купчина кутии за обувки и когато ги отвориха, откриха, че едната е пълна с порнографски снимки. На тях се виждаха мъже и жени, които правеха какво ли не — имаше дори и фотография, на която жена се забавляваше с кон или магаре. Разглеждаха тези снимки целия следобед и не след дълго първоначалното им удивление прерасна в похот, после се превърна в отвращение. Блейз не помнеше името на хлапето с италианската външност; в съзнанието му се бе запечатал само прякорът му — Тоу-Джем^[2].

След още два километра зави вдясно по един разбит път, който отгоре на всичко не беше и разчистен от снега. Четиристотин метра по-нататък имаше завой, наречен от момчетата „Завоят на готината мацка“. Навремето Блейз знаеше откъде произлиза названието, но вече (естествено) беше забравил. След завоя пътят бе преграден с верига. Той слезе от колата, леко дръпна ръждясалия катинар и го изтръгна. Беше идвал тук и преди, но тогава свали катинара едва на шестия опит.

Пусна веригата на земята и огледа пътя пред себе си. Не беше чистен от последната виелица, обаче мустангът щеше да се справи — трябваше само да даде на заден и да се отдалечи на достатъчно разстояние, за да набере скорост. После щеше да се върне и да сложи отново веригата, както беше правил и преди. В това място имаше нещо, което го привличаше неустойимо.

Кое беше най-хубавото? Бяха обещали силен снеговалеж, значи скоро снегът щеше да заличи всички следи.

Върна се зад волана, даде на задна и се отдалечи на петдесетина метра. Превключи на най-ниската предавка и натисна газта. Мустангът оправда названието си. Двигателят изрева, но стрелката на оборотомера се прехвърли в червената зона, ето защо Блейз премина на по-висока предавка (каза си, че винаги може да се върне на по-ниската, ако дивият му жребец започнеше да се задъхва).

Колата се вряза в снега. По едно време беше на път да забуксува, но той я овладя и машината продължи да се носи напред. Караше като насън, сякаш се надяваше този сън да удържи мустанга между двете засипани със сняг канавки, където можеше да затъне. Фонтани от сняг изригнаха от двете страни на ускоряващия автомобил. Враните

излетяха от борове и се издигнаха с грачене в мъртвешкибялото небе.

Колата преваля първия хълм. Оттук пътят завиваше вляво. Мустангът поднесе и Блейз едва успя да го удържи — воланът сам се завъртя в ръцете му, но след това се стабилизира, понеже гумите намериха сцепление със земята. Скоро предното стъкло съвсем се заснежи и той включи чистачките, ала за миг караше на сляпо, смеейки се от ужас и възторг. Щом стъклото се изчисти, той зърна главната порта. Естествено беше затворена, но вече бе късно да предприеме каквото и да било, освен да сложи ръка върху гърдите на спящото бебе и да се моли. Автомобилът вече се движеше с шейсет километра в час, снегът стигаше почти до решетката на радиатора. Последва удар, от който целият корпус се разтърси, а окачването навярно бе деформирано завинаги. Дървената порта се разцепи, разлетяха се трески. Мустангът поднесе... завъртя се... и спря.

Блейз понечи да запали заглъхналия двигател, но ръката му се разтрепери и ключът тупна в краката му.

Пред него се извисяваше „Хетън Хаус“ — купчина от опушени мръсночервени тухли. Той се загледа като хипнотизиран в закованите с дъски прозорци на партера. Приютът си беше същият, както и предишните пъти. Старите спомени се пробудиха, придобиха цвят и се раздвижиха. Джон Челцмън му пише домашните. Козльото разкрива тайната им. Намереният портфейл. Дългите часове, прекарани в разговори как да похарчат парите. Нощното шушукане между приятелите след изгасването на лампите. Мирисът на тебешир и лак за паркет. Страховитите портрети, чиито очи сякаш те следяха, накъдето и да се обърнеш.

На вратата висяха две табелки. На първата пишеше: „ВЛИЗАНЕТО ЗАБРАНЕНО ПО ЗАПОВЕД НА ШЕРИФА НА ОКРЪГ КЪМБЪРЛАНД“, а на втората: „АГЕНЦИЯ ЗА НЕДВИЖИМИ ИМОТИ «ДЖЕРАЛД КЛАТЪРБЪК», КАСЪЛ РОК, МЕЙН.“

Блейз взе ключа, пхна го в стартера и подкара колата на най-ниската предавка. Гумите полагаха неимоверни усилия, за да се завъртят, и той държеше волана извит наляво, за да се движи по права линия, но малкият автомобил се подчиняваше и бавно си пробиваше път към източната страна на централния корпус. Между него и дългия нисък склад имаше неголямо пространство. Блейз бе насочил мустанга

именно натам, като натискаше до дупка газта, за да накара машината да се движи. Когато изключи двигателя, възцарилата се тишина бе оглушителна. Не беше необходимо някой да му каже, че мустангът е предал Богу дух и ще остане тук поне до пролетта.

Затрепери, но не от студ. Стори му се, че се е върнал у дома.
За да остане тук завинаги.

* * *

Изкърти вратата на задния вход и внесе в сградата мъничето, увито в три одеяла. Стори му се по-студено, отколкото навън. Сякаш зимният мраз се бе просмукал в скелета на постройката и сега от стените ѝ струеше хлад.

Занесе Джо в кабинета на Мартин Козлоу. Името на директора бе изстъргано от матовото стъкло и всички мебели бяха изнесени. Нямаше и спомен от някогашното страшилище за питомците на сиропиталището. Блейз се опита да си спомни кой бе заместил Козльото, ала не можа. Май по това време вече бе напуснал „Хетън Хаус“. Бяха го преместили в Северен Уиндъм, където пращаха лошите момчета.

Положи дребосъчето на пода и тръгна да обхожда зданието. Намери няколко чина, разпилени парчета дърво и купища смачкана хартия. Грабна цял наръч, занесе го в кабинета и запали малката камина. След като огънят се разгоря и Блейз се убеди, че има тяга и димът минава през комина, той се върна при мустанга и започна да го разтоварва.

* * *

До пладне вече се бе устроил на новото място. Бебето лежеше в люлката си и още спеше, макар че май всеки момент щеше да се събуди. Пеленките и бурканчетата с храна бяха наредени по лавиците. Блейз намери някакъв стол за себе си, а двете одеяла, разстлани в ъгъла, щяха да му служат за легло. В стаята вече беше по-топло, но студът продължаваше да напомня за себе си. Процеждаше се от

стените и струеше изпод вратата. Налагаше се бебето да остане увито с одеялата.

Сложи шубата си и излезе. Първо отиде отново да закачи веригата. Зарадва се, че макар и повреден, катинарът се заключваше. Човек трябваше да се вгледа отблизо, за да разбере, че не е наред. После се върна при разбитата порта. Оправи я криво-ляво, но си личеше, че липсват дъски. Ако някой минеше наблизко и се загледаше, щеше да стане голям гаф. Може да беше тъп, но не и олигофрен.

Върна в някогашния директорски кабинет. Джо се беше събудил и ревеше като заклан. Плачът му обаче не ужасяваше Блейз като преди. Преоблече детенцето, навлече му зеленото якенце и го сложи на пода, за да раздвижи крайниците си. Дребосъчето се опита да пълзи, междувременно Блейз отвори едно бурканче с телешко. Не намери проклетата лъжица — бе сигурен, че след време ще изскочи отнякъде, както ставаше с повечето предмети — и се наложи да храни бебето с показалеца си. Зарадва се, щом видя, че през нощта му е пораснало още едно зъбче. Вече имаше цели три.

— Съжалявам, задето храната ти е студена — промърмори. — Но за после ще измисля нещо, става ли?

Ала Джо явно не се вълнуваше особено от този факт, защото си хапна с голям апетит. Едва после заплака. Блейз знаеше, че го боли стомахчето — вече се бе научил да различава плача, предизвикан от стомашни болки, плача от зъбобол и онзи, с който бебчето сякаш казваше, че е уморено. Вдигна го на рамото си и се разходи с него из стаята, като го галеше по гърба и му гукаше. Само че бебето продължаваше да плаче, затова излезе в студения коридор, без да престава да му гука. Джо затрепери, но не млъкна, затова Блейз го загърна с одеяло и метна края върху главницата му като качулка.

Качи се на третия етаж и влезе в стая номер седем, където за пръв път се бе срещнал с Мартин Козлоу в часа по аритметика. Тук бяха останали три чина, скупчени в ъгъла. На най-горния, сред издълбаните сърца, мъжки и женски полови органи и цинични предложения за орален и анален секс, той видя инициалите КБ, изписани с печатни букви от неговата собствена ръка.

Свали ръкавиците си и като омагьосан прокара пръсти по улейчетата в дървото. На този чин бе седяло момче, което той едва си спомняше. Невероятно. По някакъв странен начин това го накара да се

замисли за самотните птици, накацали върху телефонните кабели. Тъжно. Инициалите бяха издълбани отдавна, много отдавна, и почти се бяха заличили. Дървото ги беше погълнало, бяха станали част от него.

Стори му се, че чу някакъв кикот зад себе си, и рязко се обърна.

— Джордж?

Никакъв отговор. Думата отекна в стените, сякаш Джордж му се подиграваше. Казваше му, че няма да получи никакви пари, че няма да получи нищо, освен тази стая. Стаята, в която бе познал само унижение и страх. Стаята, в която бе доказал своята неспособност да учи.

Джо се размърда и кихна. Нослето му бе почервеняло. Отново заплака. Плачът му се стори на Блейз необичайно тих за тази студена и пуста сграда. Влажните тухли като че ли го всмукваха.

— Гуу-гуу — заутешава го той. — Всичко е наред, не плачи. Аз съм тук, при теб. Всичко е наред. Ти си добре. Аз съм добре.

Мъничето отново потрепери и Блейз реши да го занесе в кабинета на Козльото, да го сложи в люлката до камината и да го завие с още едно одеяло.

— Всичко е наред, бебчо, всичко е наред. Аз съм до теб и ти си добре. Малкото ми сладурче е добре.

Само че Джо продължи да плаче, докато се измори, скоро след това заваля сняг.

[1] Буквално — Мочурлива река и Топчест нос. — Б.пр. ↑

[2] Мръсотия между пръстите на краката. — Б.пр. ↑

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

През лятото след бостънското им приключение Блейз, Джони Челцмън и други деца от „Хетън Хаус“ бяха изпратени да берат боровинки. Хари Блуноут — така се казваше работодателят им, бе съвсем нормален. Но не в смисъл на сексуална ориентация (по-късно Джордж щеше да използва думата предимно в това ѝ значение), а в най-добрите традиции на лорд Бейдън-Пауъл^[1].

Притежаваше двеста декара от най-хубавите боровинкови насаждения в Западен Харлоу и ги обработваше всяка пролет. През юли наемаше двайсетина младежи от сиропиталищата, за да събират реколтата. Печалбата му беше минимална като на повечето дребни стопани. Можеше да вземе момчета от „Хетън Хаус“ и момичета от дома за малолетни престъпнички „Уикасет Хоум“ и да им дава по три цента на кварта. Те се смятаха за късметлии, защото хем получаваха пари, хем бяха на чист въздух. Обаче Блуноут им плащаше по седем цента за кварта, колкото получаваха и местните хлапета. Парите за транспорт до стопанството му и обратно той плащаше от собствения си джоб.

Хари бе висок и кльощав възрастен янки с лице, прорязано от бръчки, и светли очи. Всеки, който се загледаше твърде дълго в очите му, започваше да си мисли, че вижда очи на безумец. Хари не членуваше нито в „Грейндж“, нито в друга фермерска асоциация, но и бездруго нямаше да го приемат, защото наемаше престъпници за събиране на реколтата. И те наистина си бяха *престъпници*, дявол да го вземе, независимо дали бяха на шестнайсет или на шейсет и една. Идваха в порядъчното малко градче и порядъчните му жители бързаха да си заключат вратите. Следяха за непознати младежи по пътищата. Момчета и момичета. „Като се съберат закуп тия ми ти престъпници, па били те и малолетни, ще стане като в Содом и Гомор“ — шушукаха помежду си. Така не биваше, не беше редно. Особено когато те се стараеха да възпитават собствените си деца така, че да не кривват от правия път.

Сезонът за събирането на боровинките продължаваше от втората седмица на юли до третата или четвъртата седмица на август. Блуноут бе построил десет бунгала на брега на река Роял, която разполовяваше земите му. Шест за юношите и малко по-далеч — четири за девойките. Заради разположението си спрямо реката хижите на момчетата се наричаха Бунгалата при бързея, а на момичетата — Бунгалата при завоя. Един от синовете на Блуноут — Дъглас — наглеждаше младежите, а всеки юни фермерът пускаше обява във вестника, че търси жена, която да живее в Бунгалата при завоя, съвместявайки задълженията на отговорничка и готвачка. Плащаше ѝ добре и тези пари също излизаха от неговия джоб.

На едно от поредните градски събрания асоциацията „Югозападен завой“ се опита да прокара повишение на данъците за земите на Блуноут. Целта беше да се сведат до минимум доходите му и да се сложи край на комунистическата му благотворителност.

До края на дискусиата фермерът не продума. Само синът му Дъги и двама-трима съседни бяха на негова страна. Накрая, когато председателят смяташе да закрие събранието, Блуноут стана и поиска думата. Дадох му я, макар че повечето присъстващи изобщо не искаха да го слушат.

Той каза:

— По време на събирането на реколтата нито един от вас не претърпя загуба. Нямахте нито откраднати коли, нито обири, нито палежи. Не ви откраднаха дори супена лъжица. Искам само едно — да покажа на тези деца какво дава на човека порядъчният живот. Как ще се държат после зависи само от тях. Не ви ли се е случвало да затънете в калта и да се наложи някой да ви помогне? Не ви питам как можете да се държите тъй и да се наричате християни, защото всички до един четете Библията, както я чете дяволът. Абе, хора! Как можете в неделя да четете притчата за добрия самарянин, а в понеделник вечерта да говорите такива неща?

В този момент Беатрис Макафърти не издържа. Надигна се от сгъваемия стол, който изскърца благодарствено, и закрещя:

— Да се разберем веднъж завинаги! Но без *бабини деветини*! Хари Блуноут, твърдиш ли, че между момчетата и момичетата в бунгалата не стават мръсотии? — Тя огледа присъстващите, лицето ѝ беше разкривено от праведен гняв. — Чудя се дали господин Блуноут е

вчерашен? Интересно дали знае какво се случва нощем, ако не е грабеж или палеж?

Хари мълчаливо изслуша тирадата. Стоеше прав от другата страна на залата, пъхнал палци под тирантите си. Лицето му беше загрубяло от слънцето и вятъра като на всеки фермер, но в светлите му очи като че ли проблясваха насмешливи пламъчета. Щом Беатрис Макафърти млъкна, той заяви преспокойно:

— Никога не съм надничал, Беатрис, но съм сигурен, че не е имало изнасилване.

След тези думи въпросът бе отложен за по-нататъшно обсъждане. В Северна Нова Англия това беше равнозначно да заметеш под леглото проблема и да го забравиш.

* * *

Джони Челцмън и другите момчета от „Хетън Хаус“ с нетърпение очакваха пътуването до фермата на Блуноут, обаче Блейз не се радваше като тях. Когато ставаше дума за работа навън, той се сещаше за кучешкия развъдник на Бауи.

Тоу-Джем непрекъснато говореше как щял да си намери момиче, с което да прави чук-чук. На Блейз обаче не му беше до това. Още мислеше за Марджъри Търлоу, друга не му трябваше. И бездруго гаджетата си падаха по готини пичове, които да ги забавляват като героите във филмите.

Освен това момичетата го плашеха. Стигаше му да се усамоти в тоалетната на сиропиталището с „Гърл Дайджест“ — безценното еротично списание на Тоу-Джем. От другите момчета бе чул, че усещанията от секса с момиче и мастурбирането са едни и същи, само дето мастурбирането имаше един плюс — можеше да го правиш четири-пет пъти на ден.

На петнайсет Блейз съвсем възмъжа. Бе висок метър и деветдесет, ширината на раменете му (Джон я измери с връвчица) бе седемдесет и един сантиметра. Кестенявата му коса вечно беше мазна. Разпереше ли пръсти, разстоянието между кутрето и палеца му надвишаваше трийсет сантиметра, а свиеше ли ги в юмруци, впечатляваха още повече. Очите му, зелени като стъклена бутилка и

странно проникателни, не приличаха на очите на слабоумен. В сравнение с него връстниците му бяха като пигмеи, ала това не им пречеше да го закачат с дръзка прямота. Приемаха Джон Челцмън (вече го наричаха Джей Си или Джипърс Крайп^[2]) за нещо като емблема на Блейз, а след бостънското приключение двете момчета се превърнаха в герои за връстниците си в „Хетън Хаус“. Блейз беше на особена почит. Ако сте виждали малчугани, скупчени около санбернар, ще разберете как гледаха на него хлапетата.

* * *

Дъглас, синът на Блуноут, ги посрещна при пристигането им във фермата. Каза им, че това лято ще делят Бунгалата при бързее с шест-седем момчета от Изправителния център в Южен Портланд. Новината не ги зарадва. Типовете от Южен Портланд бяха първокласни гадняри.

Блейз беше разпределен в бунгало номер три заедно с Джон и Тоу-Джем. След бостънското приключение Джони бе отслабнал още повече. Лекарят на „Хетън Хаус“ (пафкащ цигара след цигара „Кемъл“ старчок на име Доналд Хау) не разбра, че момчето има ревматична треска, и го обяви за болен от грип. Заради тази погрешна диагноза Джони почина на следващата година.

— Това е вашият дом — каза Дъг Блуноут. Приличаше на баща си, но не бе наследил странните му светли очи. — Преди вас тук са живели много момчета. Ако ви хареса, пазете го чисто, та и други след вас да го използват. Има печка на дърва, ако случайно нощем застудее. Леглата са четири, можете да си избирате. Ако настаним още някого, той ще вземе свободното легло. На това котлонче можете да си правите закуска и кафе. Преди да излезете сутрин, непременно изваждайте щепсела от контакта. Преди да си легнете, също го изваждайте. Ето ви пепелници. Фасовете да са в тях, не на пода или на двора. Никакво пиене или игри на покер. Ако с баща ми ви хванем да пиете или да играете комар, спукана ви е работата. Прощка няма да има. Ще закусвате в шест в къщата. Обядът е по пладне, ще ви го носят ей там. — Той посочи боровинковите насаждения. — Вечерята е в шест, пак в къщата. Започвате утре в седем. Довиждане, господа.

Като останаха сами, момчетата разгледаха временното си жилище. Оказа се съвсем прилично. Печката беше старомодна „Инвинсибъл“ с голяма фурна. Най-много им харесаха леглата, които не бяха на два етажа като в сиропиталището. За пръв път нямаше да са нагъчкани един връз друг като монети в жлеб. Освен кухня имаше голяма обща стая и две спални. Някой беше наредил четири книги в кашон от портокали — Библията, образователна брошура за сексуалното съзряване, „Десет вечери в бара“^[3] и „Отнесени от вихъра“ на Маргарет Мичъл. Разсърхналият дъсчен под, толкова различен от лакирания паркет в сиропиталището, бе застлан с черга. Хлабавите дъски стенеха при всяка стъпка.

Докато другите застилаха леглата си, Блейз излезе на верандата да потърси реката. И я видя. На това място течеше през малка падина, но малко по-нагоре се чуваше приспивното бучене на водата при бързеите. Изкривени възлести дървета — дъбове и върби — се бяха надвесили над реката, сякаш се любуваха на отраженията си. Водни кончета и мушички кръжаха над повърхността и от време на време я докосваха. Някъде в далечината бръмчеше цикада.

Блейз почувства как напрежението го напуска.

Седна на най-горното стъпало на верандата. След малко Джон излезе от бунгалото и се намести до него.

— Къде е Тоу? — попита Блейз.

— Преглежда онази книга за секса. Търси картинки.

— Намери ли?

— Още не.

Поседяха мълчаливо известно време.

— Блейз?

— Кажи.

— Не е толкова кофти, а?

— Не.

Ала спомените за фермата на Бауи продължаваха да го преследват.

* * *

В пет и половина тръгнаха към къщата. Пътечката минаваше край реката и скоро ги отведе до Бунгалата при завоя, където бяха настанени шест-седем момичета.

Юношите от „Хетън Хаус“ и гаднярите от Южен Портланд продължиха да вървят, сякаш всеки ден имаха вземане-даване с момичета, и то момичета с *цици*. Девойките тръгнаха подир тях — някои си слагаха червило, докато бърбеха помежду си, сякаш под път и над път срещаха момчета, и то момчета с *наболи бради*. Една — две бяха с дълги найлонови чорапи, другите носеха къси чорапки. Всички старателно бяха замаскирали пъпките по лицата си с фон дьо тен, който на места беше нанесен на толкова дебел слой, че напомняше глазура на торта. Една си беше сложила зелени сенки за очи, предизвиквайки завистта на приятелките си. Движеха се, поклащайки бедра — по-късно Джони Челцмън находчиво нарече тази походка „мъжеловка“.

Един от побойниците от Южен Портланд се изхрачи. Наведе се, откъсна стрък люцерна и го задъвка. Другите момчета го наблюдаваха изпод око, опитвайки се да измислят нещо друго, с което да демонстрират пълното си безразличие към противоположния пол. Повечето се ограничиха с храченето. Онези, които искаха да са оригинални, пъхнаха ръце в задните си джобове, двама-трима се възползваха и от двете идеи.

По отношение на контактите с гаджета гаднярите от Южен Портланд имаха преимущество пред юношите от „Хетън Хаус“ — в големия град момичетата бяха в изобилие. Дори майките им да бяха алкохолички, наркоманки и евтини курветини, а сестрите им да правеха свирки срещу два долара, хулиганите имаха някаква *представа* за момичетата.

За разлика от тях хлапетата от сиропиталището живееха в затворено мъжко общество. Сексуалното им образование се изчерпваше с лекциите на местните свещеници. Повечето селски проповедници им обясняваха, че от мастурбацията се оглупява, а от половото сношение можеш да пипнеш страшни болести, вследствие на които пенисът ти ще почернее и ще загние. От друга страна, разполагаха с еротичните списания на Тоу-Джем („Гърл Дайджест“ бе последното и най-доброто според единомдушното мнение на тийнейджърите). Идеи за това как да завържат разговор с момичета

обаче можеха да почерпят само от филмите. Що се отнася до самия полов акт знанията им бяха още по-оскъдни, понеже, както опечалено сподели веднъж Тоу, чуване показваха само във френските филми. А единственият френски филм, който бяха гледали, беше „Френска връзка“^[4].

И така пътят до къщата бе изминат в напрегнато (но не враждебно) мълчание. Ако не си блъскаха главите как да реагират на новата за тях ситуация, някой щеше да забележи вървящия подире им Дъг Блуноут, който полагаше неимоверни усилия да не се разсмее.

* * *

Хари Блуноут ги очакваше, облегнат на вратата на трапезарията. Момчетата и момичетата се зазяпаха в репродукциите по стените („Къриър & Айвс“, Н. К. Уайът^[5]), старинните мебели, дългата маса и скамейките с издълбани върху тях надписи („КОГАТО ЯМ, СЪМ ГЛУХ И НЯМ“ на едната и „СЯДАМ ГЛАДЕН, СТАВАМ СИТ“ на другата). Най-силно впечатление обаче им направи големият маслен портрет на едната стена. На него бе изобразена Мариан Блуноут, покойната жена на Хари.

Макар и да се смятаха за закоравели и отракани млади хора — в известен смисъл наистина беше така, — те още бяха деца, току-що осъзнали принадлежността си към единия или другия пол. Инстинктивно се бяха разделили на момичета и момчета и Блуноут не възрази. Стискаше ръката на всеки, влизащ в трапезарията, и вежливо кимаше на девойчетата, без да обръща внимание, че са се наклепали като кукли „Кюпи“^[6].

Блейз влезе последен. Извисяваше с петнайсетина сантиметра над Блуноут, ала тътреше крака и не откъсваше поглед от пода, копнеейки да се върне час по-скоро в „Хетън Хаус“. Не беше свикнал с такава обстановка. Чувстваше се ужасно. Езикът му бе залепнал за небцето. Без да вдигне глава, подаде ръка да се здрависа.

Фермерът я стисна:

— Леле, колко си висок! Ама с твоя ръст не ставаш за берач на боровинки.

Момчето безмълвно се втрени в него.

— Искаш ли да караш камион?

Блейз преглътна. Сякаш буца бе заседнала в гърлото му.

— Не знам да карам, господине.

— Аз ще те науча. Не е трудно. Отивай да вечеряш.

Младежът влезе в трапезарията. Махагоновата маса блестеше като езеро. Над нея сияеше грамаден полилей като във филмите. Блейз седна. Обливаха го ту студени, ту горещи вълни. Отляво седеше девойка и той съвсем се сконфузи. Щом се обърнесе към нея, погледът му се спираше върху гърдите ѝ. Напразно си казваше, че не бива да ги гледа. Те просто... бяха *там*. И го привличаха като магнит.

Блуноут и отговорничката поднесоха вечерята — телешко задушено, цяла печена пуйка, голяма дървена купа със салата и три вида сосове, плюс блюда със зелен фасул, с грах, с нарязани морковчета. И керамичен съд, пълен с картофено пюре.

В трапезарията се възцари гробовна тишина. Момчетата и момичетата като омагьосани се взираха в невиджданото изобилие. Нечий стомах изкъркори. Сякаш тежък камион премина по дъсчен мост.

— Тишина — повиши глас Блуноут. Седеше начело на масата, отговорничката бе вляво от него, а синът му Дъг — в другия край. — Да се помолим.

Всички наведоха глави.

— Господи — започна фермерът, — благослови тези юноши и девойки. И благослови храната на тази маса. Амин.

Юношите озадачено се спогледаха, опитвайки се да разберат дали е някаква шега. Или гаден номер. „Амин“ означаваше, че може да започнат да се хранят, но ако беше така, току-що бяха чули най-кратката благодарствена молитва в историята на този свят.

— Подайте задушеното — добави Блуноут.

Младежите се нахвърлиха върху храната.

* * *

На другата сутрин след закуската Блуноут и синът му докараха пред къщата два двутонни форда. Момчетата и момичетата се качиха в камионите, за да ги закарат на работа. Днес всички девойки бяха с

панталони. Лицата им бяха подпухнали от съня, не се бяха гримирали и сега изглеждаха много по-млади и невинни.

Поведоха разговор. Отначало всички се чувстваха неловко, ала бързо се отпуснаха. Камионите заподскачаха по неравния селски път и младежите се разсмяха. Нямаше официално представяне. Сали Ан Робишо почерпи с цигари „Уинстън“ всички, дори Блейз. Брайън Уик, един от хулиганите от Южен Портланд, заговори с Тоу-Джем за еротични списания. Оказа се, че не е пропуснал да вземе със себе си едно списание с джобен формат, наречено „Възбуда“. Тоу заяви, че е чувал само хубави отзиви за „Възбуда“, и двамата се договориха за размяна. Момичетата се преструваха, че не ги слушат, обаче се подсмиваха снизходително.

Пристигнаха. Ниските боровинкови храсти бяха отрупани с плод. Хари и Дъглас Блуноут отвориха задните капаци и младежите скочиха на земята. Насажденията бяха разделени на дълги редове посредством ниски колчета с прикрепени бели знаменца. Наблизо спря друг камион — по-голям и по-стар модел, с покрита с брезент каросерия. Зад волана му седеше невисок негър на име Сони. Блейз така и не го чу да говори.

Бащата и синът раздадоха на всички берачи гребла с къси дръжки и ситни зъбци. Пропуснаха само Блейз.

— Тези гребла са направени така, че да събират само узрелите плодове — обясни Хари Блуноут.

Сони слезе от камиона — носеше въдица и кошница. Нахлупи сламена шапка и закрачи през полето към дърветата в далечината. Не се огледа нито веднъж.

— Но — фермерът вдигна пръст, — все пак са направени от хора и не са съвършени. Откъсват и част от листата, и зелените плодове. Не обръщайте внимание, не си губете времето да сортирате. Ние ще отделим излишното и това няма да се отрази на надниците ви.

Брайън и Тоу-Джем, които до края на деня щяха да станат първи приятели, стояха един до друг със скръстени ръце. И двамата кимнаха.

— А сега ще ви кажа нещо за ваше сведение — продължи Блуноут и странните му светли очи проблеснаха. — Получавам по двайсет и шест цента за кварта, а вие — по седем. Сигурно си мислите, че печеля по деветнайсет цента на кварта от вашата пот, но не е тъй. След всички разходи ми остават по десет цента на кварта. С три повече

от вас. Тези три цента се наричат капитализъм. Земята е моя, печалбата е моя и вие получавате своя дял. — Той повтори: — Казвам ви го, за да го знаете. Някакви възражения?

Нямаше. Тийнейджърите сякаш бяха хипнотизирани от лъчите на утринното слънце.

— Добре. Аз си намерих шофьор — ти, Жребецо. Ще ми трябва и брояч. Ти, момко. Как се казваш?

— Тъъ... Джон. Джон Челцмън.

— Ела тук.

Той помогна на Джони да се качи в камиона с покритата с брезент каросерия и му обясни какво трябва да прави. Вътре имаше множество кофи от поцинкована стомана. От момчето се изискваше да тича из полето и да подава съд на всеки, който вдигне ръка. Върху празните кофи бяха залепени бели лентички. Джони трябваше да пише с главни печатни букви името на берача върху всяка предадена кофа, после да я прикрепя в някое от специалните гнезда в каросерията, за да не се прекатури и да се изсипят боровинките при транспортирането им. В камиона имаше и стара черна дъска за водене на сметките.

— Давай, синко — каза му Блуноут. — Строй ги в редица и им раздай кофи.

Джон поруменя, покашля се и прошепна на връстниците си да застанат в редица по един. Изглеждаше тъй, сякаш очакваше всеки момент да му се нахвърлят с юмруци. Вместо това обаче всички се подчиниха на думите му. Някои от момчетата вързаха кърпи на главите си, други лапнаха дъвки. Джон раздаде кофите и написа имената върху белите лентички. Всяко момче и момиче си избра по един ред от насажденията и работата започна.

Блейз стоеше до камиона и чакаше. Усещаше странна възбуда. От години си мечтаеше да се научи да шофира. Блуноут сякаш бе разгадал най-съкровенията тайна на сърцето му. Стига да не се беше пошегувал.

Фермерът се приближи до него:

— Как ти казват, синко? Освен Жребецо.

— Понякога Блейз... а понякога Клей.

— Добре, Блейз, ела тук. — Хари отвори вратата на кабината и седна зад волана. — Това е марка „Интернешънъл Харвестър“. Има

три скорости за движение напред и една задна. Тази ръчка, която стърчи от пода, е лостът за смяна на скоростите. Виждаш ли я?

Блейз кимна.

— Левият ми крак стои върху съединителя. Виждаш ли?

Момчето отново кимна.

— Натискаш го при смяна на скоростите. Когато преместиш скоростния лост, отпускаш педала. Ако го отпуснеш твърде бавно, двигателят ще угасне. Ако го отпуснеш твърде бързо, ще разсипеш всички кофи и твоят приятел ще падне по задник, понеже камионът ще се раздрусва. Разбираш ли?

Блейз кимна за трети път. Момчетата и момичетата се бяха привели над храстите и се трудеха старателно. Дъг Блуноут ги обхождаше и им показваше как да държат греблата, за да не им излязат мазоли. Съветваше ги при всяко загребване леко да извиват китката си, така листенцата и малките клонки щели да паднат сами.

Старият Блуноут се прокашля и се изплю.

— Не му мисли много за скоростите. Като за начало ще ти трябват само първа и задна. Сега гледай внимателно, ще ти покажа как.

Блейз не откъсваше очи от възрастния мъж. Трябваша му години, за да овладее събирането и изваждането (дори елементарното пренасяне на числа си остана загадка за него, докато Джон не му предложи да си ги представя като кофи с вода), но за няколко часа усвои основните принципи на шофирането. Камионът задави само два пъти. По-късно Блуноут сподели със сина си, че никога не е виждал човек, който толкова бързо да се научи да балансира с педалите на съединителя и газта. Обаче на Блейз каза само:

— Добре се справяш. Само гледай да не влезеш в храстите.

Блейз не се ограничи с карането на камиона. Той събираше и пълните кофи, предаваше ги на Джон, получаваше от него празни и ги раздаваше на берачите. И през целия ден на лицето му грееше усмивка. Радостта му беше като микроб, който зарази всички.

Около три следобед се разрази буря. Тийнейджърите се накатериха в големия камион, съблюдавайки заповедта на Блуноут да внимават къде седат.

— Аз ще карам — добави той, докато се качваше в кабината. Забеляза посърналото лице на новоизпечения шофьор и се усмихна: — Спокойно, и твоят ред ще дойде, Жребецо... тоест Блейз.

— Добре. А къде е онзи Сони?

— Приготвя ни обяда — отвърна фермерът, натисна съединителя и включи на първа. — Прясна рибка, ако имаме късмет; пак задушено, ако нямаме. Ще дойдеш ли с мен в града след обяда?

Блейз кимна — бе прекалено развълнуван, за да говори.

Същата вечер заедно с Дъглас стана свидетел как Хари Блуноут се пазари с купувача от „Федерал Фуудс Инкорпорейтид“ и получи цената, която искаше. Потеглиха обратно към фермата, зад волана на форда седеше Дъглас. Всички мълчаха. Докато гледаше как пътят се разстила под лъчите на фаровете, Блейз си помисли: „Отивам някъде. — После си каза: — Аз съм някъде.“ Първата мисъл го накара да се почувства щастлив, а втората го изпълни с такова умиление, че му се прииска да заплаче.

* * *

Изминаха дни, после седмици, които почти не се отличаваха една от друга. Ранно ставане. Питателна закуска. Работа до пладне. Обилен обяд на полето. (Понякога Блейз изяждаше четири сандвича и никой не му правеше забележка.) Работа до следобедната буря или до момента, в който Сони биеше голямата бронзова камбана, възвестяваща, че е време за вечеря. Звънът ѝ отекваше в горещия ден досущ като вълшебен звук, който си чул в ярък сън.

Блуноут започна да разрешава на Блейз да кара до полето и обратно по второстепенните пътища. Шофьорските му умения ставаха все по-добри и той бележеше гениално развитие. Нито веднъж не разсипа кофите с боровинки в каросерията. След обяда често отиваше в Портланд с Хари и Дъглас и наблюдаваше как фермерът продава стоката на представители на различни компании.

Юли изчезна там, където отиват изтеклите месеци. Измина и половината от август. Лятото беше към своя край. Тази мисъл натъжаваше Блейз. Скоро трябваше да се върне в „Хетън Хаус“. После щеше да дойде зимата. Идеята да изкара още една зима в сиропиталището го изпълваше с ужас.

Нямаше представа колко се бе привързал Хари Блуноут към него. Едричкото момче бе роден миротворец и събирането на боровинките

никога не бе протичало толкова гладко и безпроблемно. Само веднъж две момчета се бяха сбили, а обикновено спречкванията за даден сезон бяха минимум пет-шест. Един тийнейджър на име Хенри Джилет бе обвинил хлапак от Южен Портланд, че шмекерувал при игра на блекджек (това не беше покер, следователно забраната на Блуноут не бе нарушена). Блейз сграбчи Джилет за врата и го изнесе навън, сетне накара другото момче да му върне парите.

После, през третата седмица на август, се случи нещо знаменателно. Той се раздели с девствеността си.

* * *

Момичето се казваше Ан Брадстей. Бе попаднало в „Питсфийлд“ за палез. Заедно с гаджето си Къртис Пребъл подпалили шест склада за картофи, намиращи се между Преск Айл и Марс Хил, преди да ги хванат. На въпроса защо заявили, че им било скучно и не могли да измислят какво друго да правят. Било много гот да наблюдават как горят складовете. Ан обяснила, че Къртис ѝ казал: „Хайде да си изпечем филийки“ и — речено-сторено. Съдията, който бе изгубил в Корея син на годините на Къртис Пребъл, бил безмилостен към безделниците. Осъдил момчето на шест години в щатския затвор „Шоушенк“.

Ан получила една година в „Питсфийлдската Котекс“^[7], както момичетата наричаха изправителния дом. Не ѝ пукаше. Вторият ѝ баща я бе изнасилал, когато била на тринайсет, по-големият ѝ брат я биеше, когато се напиеше, което се случваше доста често. На фона на този семеен живот „Питсфийлд“ ѝ се струваше като луксозен хотел.

Не беше малтретирано момиче със златно сърце, а само малтретирано момиче. Не беше зла, но също като врана си падаше по лъскавите джунджурийки. Тоу, Брайън Уик и още две момчета от Южен Портланд събраха помежду си четири долара и ги предложиха на Ан, за да изчука Блейз. Без никакви задни мисли, просто от любопитство. Не казаха нито дума на Джон Челцмън (бояха се, че той ще сподели с Блейз), нито пък на Дъг Блуноут, ала всички останали в лагера знаеха.

Всяка вечер някой от младежите, които живееха в Бунгалата при бързея, отиваше до кладенеца на пътя за голямата постройка с две кофи за вода — от едната пиеха, а с другата се миеха. Тази вечер беше ред на Тоу, но той се оплака от болки в стомаха и предложи на Блейз четвърт долар, ако се съгласи да иде вместо него.

— Няма нужда да ми даваш пари, ще отида и тъй — отвърна здравенякът и взе кофите.

Тоу се зарадва на спестените двайсет и пет цента и отиде да потърси своя приятел Брайън.

* * *

Нощта бе тъмна и уханна. Оранжевата луна току-що бе изгряла. Блейз вървеше с отмерена крачка, без да мисли за нищо. Кофите в ръката му тихо подрънкваха. По едно време някой го хвана за рамото, но той дори не трепна.

— Може ли да повървя с теб? — попита Ан и посочи кофите, които носеше.

— Разбира се — отвърна Блейз. После езикът му залепна за небцето и той почувства, че се изчервява.

Двамата закрачиха един до друг. Ан тихичко си подсвиркваше през развалените си зъби.

Щом стигнаха до кладенеца, Блейз махна капака. Дълбочината не надхвърляше шест метра, но всяко камъче, пуснато в този каменен, водещ надолу тунел, цопваше във водата с тайнствен глух плясък. Около бетонната площадка растяха тимотейки и рози, шест големи дъба се издигаха в полукръг, досущ като древни стражи. Лунните лъчи проникваха през листата, хвърляйки бледи отблясъци.

— Искаш ли да извадя вода вместо теб? — попита той.

— О, наистина ли?

— Че как? — идиотски се ухили той. — Че как иначе?

Замисли се за Марджи Търлоу, макар че това момиче по нищо не приличаше на нея.

Върху кладенеца лежеше въже, чийто край бе прикрепен за стърчащия от бетона железен пръстен. Блейз завърза свободния край за

дръжката на едната кофа и я хвърли в кладенеца. Разнесе се плясък. Двамата почачаха, докато кофата се напълни.

Ан Брадстей не владееше изкуството на съблазняването. Без каквито и да е прелюдии хвана пениса на Блейз.

— Ей! — възкликна изненадано той.

— Харесваш ми — рече тя. — Хайде да се изучуваме, а? Искаш ли?

Блейз я изгледа, онемял от изумление... макар че онова, която бе в ръката ѝ, отговаряше недвусмислено. Тя запретна дългата си рокля и разголи бедрата си. Бяха доста мършави, ала на лунната светлина лицето ѝ изглеждаше почти красиво. Сенките прикриваха недостатъците ѝ и я правеха още по-привлекателна.

Блейз я целуна непохватно, притискайки я в обятията си.

— Егати тоягата! — възкликна тя, поемайки си жадно въздух, и още по-силно стисна пениса му. — Давай по-кратко, става ли?

— Разбира се. — Той я вдигна на ръце. Положи я сред цветята и разкопча колана си. — Ама нищо не разбирам от тия работи.

Ан горчиво се усмихна.

— Лесно е. — Тя вдигна роклята си още по-нагоре. Не носеше гащи. Блейз зърна тъмното триъгълниче и си помисли, че ще умре, ако продължи да го гледа.

— Пъхни го ей тук — каза делово Ан.

Той си събу панталона и легна върху нея. На около шест-седем метра, скрит сред високите храсти, Брайън Уик изгледа Тоу-Джем с разширени от изумление очи.

— Мале, какъв топуз има! — изрече с благоговееен шепот.

Тоу се чукна по главата и също шепнешком му отвърна:

— Каквото Господ му е взел от ей тук, му е дал там. А сега трай.

И двамата продължиха да гледат.

* * *

На следващия ден Тоу подметна, че според слуховете миналата вечер Блейз ходил до кладенеца не само за вода. Блейз се изчерви, озъби се грозно и излезе от бунгалото. Тоу повече не посмя да заговори на тази тема.

Блейз стана кавалер на Ан. Следваше я като сянка, понякога ѝ отстъпваше одеялото си, за да не мръзне нощем. Вниманието ѝ харесваше. Посвоему тя също се бе влюбила в него. До края на сезона за вода ходеха само тя и той, но всички си мълчаха. Кой би се осмелил?

* * *

Последната вечер, преди да се върнат в „Хетън Хаус“ Хари Блуноут помоли Блейз да остане след вечеря. Момчето кимна, ала настроението му се развали. Навярно Блуноут бе узнал какво правеха с Ан край кладенеца и щеше да му вдигне скандал. Това го огорчи, понеже се бе привързал към стареца.

Когато другите младежи напуснаха трапезарията, фермерът запали пура и обиколи два пъти масата. Прокашля се. Разроши и бездруго чорлавата си коса. Накрая почти изджавка:

— Виж сега, искаш ли да останеш?

Блейз изумено го зяпна. Очакваше скандал, крясъци... всичко друго, но не и това.

— Е? Искаш ли?

— Да — смотолеви Блейз. — Да, много. Аз... да.

— Добре — въздъхна облекчено фермерът. — Защото „Хетън Хаус“ не е място за момче като теб. Добряк си, но някой трябва да ти държи юздите. Много се стараеш, обаче... — Той посочи главата на Блейз. — Как пострада?

Младежът машинално посегна към вдлъбнатината на челото си. Лицето му поруменя.

— Ужасно е, нали? За гледане, де.

— Не е красива гледка, но съм виждал и по-ужасни неща. — Блуноут седна до масата. — Как стана?

— Баща ми ме хвърли по стълбите. Имаше махмурлук или нещо такова. Не си спомням точно. После... — Той вдигна рамене. — Ами това е.

— Това е, значи. Е, предполагам, че е точно така. — Фермерът стана да си налее вода в картонена чашка от охладителя в ъгъла. — Днес бях на лекар... все отлагах, но най-накрая отидох заради

проклетото сърцебиене... и той ми каза, че всичко е наред. Честно да ти кажа, зарадвах се. — Изпи водата, смачка чашата и я хвърли в кошчето за смет. — Човек остарява и болезките не прощават. Още не ги разбираш тия работи, защото всичко е пред теб. Ама когато остаряваш, изминалият живот започва да ти се струва като сън по време на следобедната дрямка. Разбираш ли ме?

— Аха — кимна Блейз. Не беше чул и думичка. Да живее при господин Блуноут! Едва сега започваше да осъзнава какъв късмет е извадил.

— Искам да се убедя, че ще постъпя правилно, ако те взема. — Фермерът посочи портрета на жената. — Тя обожаваше децата. Родила ми три и умря при последното раждане. Дъги е вторият син. Най-големият е в щата Вашингтон, строи самолети за „Боинг“. Най-малкият умря при катастрофа преди няколко години. Много ми е мъчно за него, но се утешавам, че сега е при майка си. Може да е глупаво, обаче човек се хваща за сламка. Нали, Блейз?

— Да, господине — отвърна младежът. Мислеше си за Ан край кладенеца. За Ан на лунна светлина. После видя сълзите в очите на Хари Блуноут. Те го потресоха и даже го поизплашиха.

— Върви — кимна му фермерът. — И не се задържай твърде дълго при кладенеца, синко, чуваш ли?

* * *

Ала все пак се задържа. Разказа на Ан за случилото се и тя кимна. После заплака.

— Какво има, Ани? — разтревожи се той. — Какво има, миличко?

— Нищо. Извади вода, моля те. Донесла съм кофите.

Блейз изпълни молбата ѝ. Докато издърпваше кофите, тя го наблюдаваше с възхищение.

* * *

Последният работен ден приключи в един следобед и дори Блейз забеляза, че добивът е повече от скромен. Храстите бяха обрани до шушка.

Вече само той караше. Беше зад волана на камиона (двигателят работеше на пълни обороти), когато Хари Блуноут извика:

— Приключваме! Хайде, юнаци! Всички в камиона! Блейз ще ви откара! Преобличайте се и идвайте в голямата къща! На торта и сладолед!

Всички се покатериха в каросерията, вдигайки глъчка като малчугани, и Джон ги скастри да не лудуват, за да не смачкат боровинките. Блейз се усмихна. Струваше му се, че тази усмивка ще остане на лицето му до края на деня.

Блуноут се качи в кабината. Лицето му изглеждаше преbledняло под загара, на челото му бяха избили ситни капчици пот.

— Господин Блуноут? Добре ли сте?

— Разбира се! — Фермерът се усмихна за последен път в живота си. — Май попрекалих с обяда. Откарай ги, Блей...

Той се хвана за гърдите. Вените на врата му изпъкнаха. Очите му бяха вперени в Блейз, ала сякаш не го виждаше.

— Какво ви е?

— Сърцето — пророни Блуноут и политна напред. Челото му се удари в металното табло на кабината. За миг се вкопчи в седалката, сякаш светът се преобръщаше, а той търсеше опора... после се килна встрани и падна през отворената врата.

Дъги Блуноут, който тъкмо заобикаляше камиона, се втурна към баща си и кресна:

— *Tate!*

* * *

Хари Блуноут издъхна в ръцете на сина си, докато камионът подскачаше по изровения коловоз. Блейз се беше привел над големия волан, като обезумял натискаше газта и не отделяше поглед от пътя.

Фермерът потрепери веднъж-дваж като куче под внезапно плиснал дъжд, и повече не помръдна.

* * *

Отговорничката на лагера госпожа Брикър изпусна каната с лимонада, когато внесоха Хари Блуноут в къщата. По дъсчения под се разлетяха кубчета лед. Занесоха фермера в дневната и го сложиха на дивана. Едната му ръка тупна на пода. Блейз я вдигна и я намести на гърдите му. Тя отново падна. Тогава момчето я хвана и вече не я пусна.

Дъги Блуноут стоеше до голямата маса, сервирана за прощалното тържество по случай приключването на беритбата (до всяка чинийка лежеше прощален подарък) и крещеше в телефонната слушалка. Младежите се бяха скупчили на верандата и от време на време надзъртаха в къщата. Всички изглеждаха ужасени... всички, с изключение на Джон Челцмън, на чието лице бе изписано облекчение.

Предишната вечер Блейз му бе разказал, че старецът го е поканил да остане във фермата.

* * *

Лекарят пристигна и се надвеси над стареца. Щом приключи прегледа, закри с одеялото лицето на Хари Блуноут.

Госпожа Брикър, която бе престанала да плаче, отново зариде:

— Сладоледът! Какво да правим с толкова много сладолед? О, Господи! — Закри лице с престилката си, после я преметна върху главата си, сякаш бе с качулка.

— Дай го на децата — промърмори Дъг Блуноут. — Влез и ти, Блейз. Хапни си.

Младежът поклати глава. Струваше му се, че никога вече нямаше да изпита глад.

— Както кажеш — въздъхна Дъг и прокара пръсти през косата си. — Трябва да се обадя в „Хетън“... в Южен Портланд... и „Питсфийлд“. Боже, боже, боже... — Облегна глава на стената и също заплака. Блейз седеше неподвижно и се взираше в покрития с одеяло труп на дивана.

* * *

Бусът от „Хетън Хаус“ пристигна пръв. Блейз седеше най-отзад и се взираше в прашното стъкло. Голямата къща все повече се смаляваше, докато изчезна от погледа му.

Другите момчета взеха да разговарят тихичко, ала той мълчеше. Трудно му беше да осъзнае какво се е случило. Съзнанието му отказваше да го приеме, но все разбираше, че е самата истина.

Каменното му лице оживя. Първо потрепна устата, после клепачите. Страните му потрепераха. Вече не можеше да се владее. Зарида. Притискаше чело към задното стъкло, от гърлото му се изтръгваха звуци, напомнящи цвилене.

Зад волана седеше зетят на Мартин Козлоу.

— Някой да му запуши устата на тоя кретен! — извика гневно.

Никой не посмя да доближи Блейз.

* * *

След осем месеца и половина Ан Брадстей роди момченце. Беше истински юначага тежеше цели пет кила седемстотин грама. Осиновиха го семейство Уайът — бездетна съпружеска двойка от Сако. Така момченцето на Брадстей стана Руфъс Уайът. На седемнайсет бе признат за най-добър защитник на щата за играта му в училищния футболен отбор. След година бе обявен за най-добър защитник в Нова Англия. Руфъс постъпи в Бостънския университет, специалност литература. Най-много харесваше произведенията на английските романтици Пърси Биш Шели и Джон Кийтс и на американския поет Джеймс Дики.

[1] Лорд Робърт Стивънсън Бейдън-Пауъл (1857–1941) — основател на скаутското движение. — Б.пр. ↑

[2] От инициалите на Челцмън, които съвпадат с английските инициали на Исус Христос (Джийзъс Крайст); аналогията е подсилена и от пародийното „Джипърс Крайп“. — Б.пр. ↑

[3] Роман на известния американски писател от 19-и век Тимъти Шей Артър (1809–1885), написан през 1854 година. — Б.пр. ↑

[4] Филмът всъщност е американски, с американски актьори, само действието се развива във Франция. — Б.пр. ↑

[5] „Къриър & Айвс“ — издателство, специализирано в репродукции и литографии. Н. К. Уайът (1882–1945) — известен американски художник и илюстратор на повече от 112 книги, 25 от които са публикувани от „Скрибнър“ — американският издател на романа, който четете сега. — Б.пр. ↑

[6] Руса кукла е големи очи, създадена по изображението на малкия Купидон. Умалителното му име се е превърнало в название на играчката. — Б.пр. ↑

[7] „Котекс“ — известна американска компания за производство на хигиенични материали. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Мракът се спусна рано, обгърнат от сняг. Към пет часа единствената светлина в директорския кабинет идваше от трепкащия огън в камината. Джо спеше дълбоко, но Блейз се тревожеше за него. Детенцето дишаше учестено, носът му течеше, гърдите му хриптяха. На бузките му бяха разцъфнали яркочервени петна.

В книжката за бебетата се казваше, че повишаването на температурата най-често се наблюдава при растежа на зъбчетата, при настинка или симптоми на настинка. Той знаеше какво е настинка, но за първи път срещаше думата „симптоми“. Авторът на книгата съветваше болните деца да се държат на топло. „Лесно му е да дава такива съвети — каза си Блейз. — Ама какво да правя, когато Джо се събуди и поиска да пълзи?“

Още тази вечер трябваше да се обади на Джерардови. Нямахше как да хвърлят парите от самолета в такъв обилен снеговалеж, но до утре вечерта снегът сигурно щеше да спре. Щеше да вземе парите, обаче нямаше да им даде Джо. Майната им на богатите републиканци! Двамата с Джо никога нямаше да се разделят. Щяха да избягат заедно. Все някак щяха да избягат.

Взираше се в огъня и си представяше как запалва факлите на полянката... Малкият самолет се приближава, носейки се над дърветата, сигналните светлини прорязват мрака... Чува се жуженето на мотора... Самолетът се снижава към факлите, които горят като свещички върху торта за рожден ден... Отгоре полита нещо бяло — парашут със завързано към него куфарче...

После той, Блейз, се връща в изоставения приют. Отваря куфарчето. Фрашкано е с мангизи. Всяка пачка е стегната с лентичка. Той преброява банкнотите. Всичко е точно.

Вече е на малкия остров Акапулко (май е един от Бахамските острови, но може и да греша). Купил си е къща върху скала, надвиснала над океана. В къщата има две спални — голяма и малка. А в дворчето отзад — два хамака, по-голям и по-малък.

Минава време. Може би пет години. По брега тича момченце, под слънчевите лъчи пясъкът блести като влажна кожа. Момченцето е загоряло. Дългата му черна коса е като на индиански воин. Маха му с ръка. Блейз също му маха.

* * *

Стори му се, че някъде отдалеч прозвуча познатият подигравателен смях. Той рязко се извърна. Беше сам.

Само че фантазията му свят отказа да възкръсне. Той се изправи и облече шубата си. Седна и си обу ботушите. Мечтата му щеше да се сбъдне. Беше взел решение и както винаги щеше да го изпълни. Гордееше се с това качество. То бе единственото, с което се гордееше.

Провери как е детето и излезе от кабинета. Затвори вратата след себе си и се втурна надолу по стълбите. Пистолетът на Джордж бе затъкнат в колана му. Този път беше зареден.

* * *

Вятърът фучеше над бившето игрище с такава сила, че Блейз няколко пъти залитна. Снегът биеше в лицето му, забиваше игличките си в страните и челото му. Върховете на дърветата се огъваха. Нови преспи се наслаяваха върху снега, чиято дебелина на места достигаше цял метър. Поне нямаше да се тревожи, че оставя следи.

Докато вървеше към телената ограда, съжали, че няма снегоходки. Прехвърли се тремаво от другата ѝ страна, тупна в преспа и затъна до бедрата, измъкна се и тръгна на север към „Къмбърланд Сентър“.

Търговският център се намираще на пет километра, но Блейз се задъха, преди да преполови разстоянието. Лицето му беше изтръпнало от студа, както ръцете и краката му, макар че носеше топли ръкавици и чорапи. Обаче продължаваше да върви, без да се опитва да заобикаля преспите. На два пъти прескочи огради, затрупани от снега — едната, от бодлива тел, раздра панталона и поряза крака му. Той се изправи и продължи нататък, без да хаби сили да ругае.

След час навлезе в някаква гора. Малки ели растяха в стройни редици, всяко дръвче се намираще на около два метра от предишното. Между тях се образуваше заслонен коридор, където снежната покривка бе дебела едва седем-осем сантиметра... а на някои места изобщо нямаше сняг. Блейз знаеше, че това е резерватът на окръг Къмбърланд, а недалеч зад него трябваше да е шосето.

Щом излезе от миниатюрна горичка, седна върху заснежения насип и се плъзна надолу до шосе № 289. Малко по-далеч сред заслепяващия сняг мигаше сигналната лампа на върха на кулата. Отвъд като призраци мъждукаха улични лампи.

Той прекоси затрупаното със сняг шосе, по което не се движеше нито едно превозно средство, и закрачи към бензиностанцията на „Ексон“. Телефонната кабина бе като малко островче от светлина. Блейз влезе в кабината — по-скоро се *напъха* — и затърси дребни изджобовите си. Изплаши се, че няма, но накрая изрови две монети по двайсет и пет цента от джоба на дънките си и още една — от шубата си. После — дън! — монетите се изсипаха в жлеба. Номерът за справки се оказа безплатен.

— Искам да се свържа с Джоузеф Джерард — каза на телефонистката. — В „Окома Хайтс“.

Последва кратка пауза, после жената му продиктува номера. Блейз го изписа с показалец върху запотеното стъкло на кабинката, без да подозира, че е поискал номер, който не фигурира в телефонния указател. Телефонистката изпълни молбата му само защото от ФБР ѝ бяха наредили така. Естествено на този номер звъняха и доброжелатели, и откачалки, ала това бе единствената възможност да определят местонахождението на похитителите, ако се обадеха за откуп.

Блейз набра нула и издиктува на другата телефонистка номера на семейство Джерард. Попита дали обаждането се таксува като междуградски разговор. Оказа се, че е така. Той се поинтересува дали ще може да говори три минути за седемдесет и пет цента. Жената отвърна, че няма да може, понеже триминутен разговор с „Окома Хайтс“ струвал долар и деветдесет, и го попита дали има телефонна кредитна карта.

Блейз нямаше. Той не притежаваше никакви кредитни карти.

Телефонистката обясни, че разговорът може да се плати чрез домашния му телефон. В хижата *имаше* телефон, който не бе иззвънял ни веднъж след смъртта на Джордж, ала Блейз прояви достатъчно съобразителност да не ѝ го каже.

— Тогава за сметка на търсения номер — предложи жената.

— За тяхна сметка, да! — възкликна Блейз.

— Името ви, господине?

— Клейтън Блейздел младши — без запъване произнесе той. Толкова се зарадва, че не е бил толкова път напразно само задето няма дребни, че едва след два часа осъзна фаталната си грешка.

— Благодаря ви, господине.

— Аз *ви* благодаря — самодоволно отвърна Блейз, възхитен от съобразителността и хладнокръвието си.

От другата страна на линията телефонът иззвъня само веднъж, преди да го вдигнат.

— Да? — В гласа се долавяха умора и тревога.

— Вашият син е при мен.

— Господине, днес ми се обадиха десет души и ми казаха същото. Докажете твърдението си.

Блейз се шашардиса. Не бе очаквал подобен отговор.

— Ами не е точно при мен, нали разбирате. Оставих го при партньора си.

— И? — Нищо повече. Само „И?“

— Видях жена ви, когато влязох в къщата. — Не му хрумна нищо друго. — Хубавица е. С бяла нощница. Имате и снимка на скрина. По-точно три снимки.

— Кажете ми още нещо — каза гласът. Вече не звучеше уморено.

Блейз прерови паметта си. Там нямаше нищо. Нищо, което да убеди този упорит мъж. После се появи.

— Старата жена имаше котарак. Затова слезе на долния етаж. Мислеше, че котаракът... че аз... — Отново се опита да си спомни подробностите. — *Майки!* — възкликна. — Съжалявам, че я ударих толкова силно. Не исках, но се изплаших.

Мъжът от другата страна на линията заплака. Блейз бе едновременно изненадан и потресен.

— Той добре ли е? За бога, Джо добре ли е?

В слушалката се чува и други гласове. Някаква жена говореше, друга крещеше и плачеше. Тази, която крещеше и плачеше, сигурно беше майката. Вероятно арменките бяха доста емоционални. Също като францужойките.

— Не затваряйте! — В гласа на Джоузеф Джерард (кой друг можеше да бъде, ако не той) се доловиха панически нотки. — Той добре ли е?

— Да, всичко е наред. Поникна му още едно зъбче. Вече има общо три. Обривът на дупето му минава. Аз... искам да кажа *ние* — постоянно го мажем с крем. Жена ви не я бива да гледа бебета. Да не я е гнус да пипа бебешки дупета?

Джерард пъхтеше като куче:

— Ще направим каквото искате, господине. Ще изпълним всичките ви условия.

Блейз се сепна. Съвсем бе забравил защо се обажда.

— Добре. Ето какво искам.

* * *

В същото време в Портланд дежурната телефонистка докладва на специален агент Албърт Стърлинг.

— „Къмбърланд Сентър“. Телефонната кабина на бензиностанцията.

— Разбрано. — Стърлинг победоносно замахна с юмрук.

* * *

— Утре в осем вечерта осигурете малък самолет — каза Блейз. Започваше да се притеснява, усещаше, че твърде дълго се е задържал на телефона. — Да лети над шосе №1 към границата с Ню Хампшир.

— Чакайте... май не разбрах...

— Да си разбрал! — сопна се Блейз и добави, подражавайки на Джордж. — И без номера, че ще си получиш сина си в чувал.

— Добре — въздъхна Джерард. — Чух и си записах.

* * *

Стърлинг подаде на Брус Грейнджър лист хартия и направи красноречив жест, сякаш набираше телефонен номер. Грейнджър се обади на щатската полиция.

* * *

— Пилотът ще види сигнален огън — продължи Блейз. — Парите да бъдат в куфарче, привързано за парашут. Пилотът да го хвърли точно над фак... над сигналния огън. Ще получите детето на следващия ден. Ще ви изпратя и кремчето, с което мажа... мажем дупето му. — Изведнъж му хрумна да се пошегува. — Безплатно.

Погледна свободната си ръка и забеляза, че е кръстосал пръсти, когато обеща да върне Джо. Като малко дете, което лъже за пръв път през живота си.

— Не затваряйте! — извика Джерард. — Не знам дали ви разбрах правилно...

— Умник си ти, сигурно си разбрал.

Окачи слушалката и бегом се отдалечи от бензиностанцията. Нямаше представа защо тича, ала знаеше, че така трябва. Нямаше друг начин. Притича под мъждукащата светлинка на кулата, пресече под ъгъл шосето, прескочи насипа и изчезна сред строените в редици ели на резервата.

По билото на хълма зад него заръмжа грамадно чудовище със светещи бели очи, четките от двете му страни вдигаха фонтани от сняг. Снегоринът заличи от пътното платно следите на Блейз. След девет минути пред бензиностанцията спряха две патрулни коли, но обилният сняг бе затрупал и следите върху насипа, отвъд който се намираше резерватът. Полицайте се скупчиха около телефонната кабина и я осветиха с фенерчетата, а вятърът продължи да върши своята работа.

* * *

След пет минути телефонът на Стърлинг извъня.

— Бил е тук — доложи патрулният полицай. Ведно с гласа му Стърлинг чу воя — не! — писъка на вятъра. — Бил е тук, вече го няма.

— Как така го няма? С кола ли е тръгнал или пеш?

— Кой знае? Снегоринът е минал по шосето тъкмо преди да дойдем. Ако питате мен, сигурно е с кола.

— Никой не те пита. От бензиностанцията не са ли го видели?

— Затворена е заради бурята. Ама и да работеше... телефонната кабина е отстрани.

— Копелето е извадило късмет — процеди агентът. — *Дяволски* късмет. Обкръжихме оная дрислива съборетина в Ейпекс и арестувахме четири порносписания и един буркан с грахово пюре. Следи? Или вятърът вече ги е заличил.

— Има стъпки около кабината — каза патрулният.

— Почти не се виждат, обаче няма кой друг да ги е оставил.

— Пак ли е предположение?

— Не, сър. Бая големи са.

— Ясно. Шосетата са блокирани, нали така?

— Всички — и големите, и локалните. Нямайте грижа.

— Добре. А коларските пътища?

— Естествено — обидено отвърна онзи.

На Стърлинг не му пукаше, че е обидил някакъв селяндур.

— Значи онзи е в капан. Така ли е, полицай?

— Да, сър.

— Добре. Щом спре снегът, идвам с триста души. Тази работа се проточи.

— Да, сър.

— Снегорин! — изръмжа Стърлинг. — Егати тъпанарите!

Той затвори телефона.

* * *

Блейз се върна в „Хетън Хаус“ капнал от умора. Едва се прекачи през телената ограда и падна с главата надолу в снега. От носа му течеше кръв. Бе изминал разстоянието от бензиностанцията до приюта

само за трийсет и пет минути. Насили се да се изправи, залитайки, заобиколи сградата, и влезе през главния вход.

Посрещнаха го отчаяните вопли на Джо.

— Господи Исусе!

Той изтича нагоре по стълбата, вземайки по две стъпала наведнъж, и влетя в кабинета на Козлоу. Камината беше изгаснала. Люлката беше преобърната. Джо лежеше на пода, главата му беше окървавена. Личицето му бе пурпурно, малките му ръчички бяха побелели от прах.

— Джо! — извика Блейз. — Джо! Джо!

Вдигна дребосъчето и се втурна към мястото, на което бе оставил пелените. Грабна една и почисти раната на челото на бебето. Кръвта продължаваше да се лее. От раната стърчеше треска. Той я извади и я хвърли на пода.

Бебето се замята в ръцете му и зарева още по-силно. Блейз избърса кръвта, като държеше здраво мъничето, и се наведе, за да разгледа раната. Беше доста дълбока, но вече не изглеждаше толкова страшна. Слава богу, треската не бе влязла в окото на бебето. Можеше да го ослепи!

Взе шише с мляко и го даде на Джо, без да го претопля. Бебето го сграбчи с две ръце и засука лакомо. Дишайки тежко, Блейз грабна одеяло и уви детенцето като пашкул. Легна на пода и сложи Джо върху гърдите си. Затвори очи, призля му и сякаш целият свят започна да му се изплъзва. Джо, Джордж, Джони, Хари Блуноут, Ан Брадстей, птиците върху далекопроводите, нощите на пътя...

Миг по-късно дойде на себе си.

— Отсега нататък ще сме неразделни, Джо — прошепна. — Всичко ще е наред, щом сме заедно. Нали?

Снегът биеше в прозорците и разтърсваше стъклата. Дребосъчето извърна глава и се закашля толкова силно, че езичето му се подаде навън. После отново засука. Блейз почувства туптенето на мъничкото сърчице под дланта си.

— Така ще бъде. — Той целуна окървавеното челце на пеленачето.

Двамата заспаха.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

На големия парцел зад тухлените здания се намираше градината на приюта, наречена от момчетата „Градината на победата“^[1].

Директорката на „Хетън Хаус“ преди Козлоу беше занемарила насажденията и се оправдаваше, че не разбира от тия неща, но Козльото проумя ползата от градината. Първо, ако сами отглеждаха зеленчуци, щяха да икономисат от бюджета на приюта, второ, така хлапетата щяха да се приучат на физически труд, върху който според него се крепеше целият свят. Любимата му фраза беше: „Трудът и математиката са построили пирамидите.“ И така напролет момчетата сядяха, лете плевяха (освен ако не ги изпращаха да работят в чужди стопанства като това на Блуноут), а есенно време събираха реколтата.

Четиринасет месеца след „невероятното боровинково лято“, както го нарече Тоу-Джем, Джон Челцмън бе включен в бригадата за събиране на тикви в Градината на победата. Той се простуди, заболя и почина. Всичко се случи с ужасяваща бързина. Закараха го в Общинската болница в Портланд в навечерието на Хелюин, когато другите момчета бяха на училище. Издъхна в отделението за бедни, в сетния му час до него нямаше никого.

Махнаха чаршафите от леглото му в „Хетън Хаус“, после го застлаха отново. Целия следобед Блейз седя на кревата си, загледан в празното легло. Дългата спалня — наричаха я „червото“ — пустееше. Всички бяха на погребението на Джони. Повечето момчета не бяха присъствали на погребение и дори им беше интересно.

Блейз изпитваше страх, същевременно не можеше да откъсне поглед от празното легло. Бурканът с фъстъчено масло „Шедс“, който Джони криеше между възглавницата и стената, беше изчезнал. И бисквитите „Риц“. (Вечер, когато останеха в тъмното, Джони подмяташе: „Дори лайното е вкусно върху «Риц»“, а Блейз се размиваше). Сега леглото бе застлано по войнишки, с опънато горно одеяло, чаршафите бяха искрящо бели, не като преди. Джони често мастурбираше нощем. Блейз лежеше в постелята, взираше се в мрака и

слушаше как проскърцват пружините, докато приятелят му лъскаше бастуна. Ето защо по завивките му винаги имаше жълти петна. Същите петна имаше по чаршафите на всички по-големи момчета. И по неговите. Докато се взираше в празния креват, изведнъж му хрумна, че ако умре, ще сменят изцапаните със сперма завивки с бели и чисти като тези на леглото на Джони. Чаршафи без едно петънце, което да покаже, че върху тях някой е лежал, някой е мечтал... някой е имал плътски желания... Блейз беззвучно зариди.

Въпреки че беше началото на ноември, денят бе ясен и безоблачен и следобедното слънце обливаше спалното помещение. Върху кревата на Джони се очертаваха квадрати от светлина, разсичана от вътрешните рамки на прозорците. След известно време Блейз се надигна и смъкна одеялото от леглото на приятеля си. Запрати възглавницата в другия край на помещението. Разкъса чаршафите и събори матрака на пода. Не, не беше свършил. Преобърна кревата и го сложи върху матрака. Яростта му обаче не стихна, затова ритна единия щръкнал крак на проклетия креват, но само си нарани стъпалото. Задъха се, просна се на леглото и закри с длани очите си.

След погребението момчета не посмяха да го доближат. Никой не го попита и за преобърнатия креват, но Тоу взе ръката му и я целуна. Което беше адски странно. Години наред Блейз се сещаше за случката. Не постоянно, разбира се, само от време на време.

В пет следобед учебните занятия приключиха и момчетата изтичаха на двора, за да се раздвижат, че да им се отвори апетит за вечерята. Блейз обаче отиде в кабинета на Мартин Козлоу. Директорът седеше зад бюрото си. Беше с домашни чехли и се поклащаше на стола си, докато четеше „Ивнинг Експрес“. Вдигна очи от вестника и попита:

— Какво има?

— Ей такава, гад такъв! — отвърна Блейз и го удря, докато онзи загуби съзнание.

* * *

Тръгна пеш към границата с Ню Хампшир, понеже си мислеше, че ако открадне кола, ще го спипат за три-четири часа. Вместо това го хванаха за два. Все забравяше колко е грамаден, но Мартин Козлоу не

забрави. В резултат полицаите от Мейн бързо откриха двуметровия младеж с вдлъбнатина на челото.

Процесът в окръжния съд на Къмбърланд бе по ускорената процедура. Мартин Козлоу се яви с гипсирана ръка и превръзка на главата, закриваща едното му око. Отиде до свидетелското място с помощта на патерици.

Прокурорът го попита колко е висок.

— Един и шейсет и пет — отвърна директорът.

Следващият въпрос беше колко тежи.

— Осемдесет килограма.

Прокурорът го попита дали е предизвикал нападението — например дали случайно не е обидил подсъдимия Клейтън Блейздел младши, или не го е наказал несправедливо. Козлоу отговори отрицателно. Прокурорът нареди на адвоката на Блейз — новоизпечен випускник от юридическия факултет — да разпита свидетеля. Младокът обсипа Козльоото с гневни, зле формулирани въпроси, на които пострадалият отговаряше спокойно; гипсът, превръзката и патериците бяха по-красноречиви от думите му. Щом защитата приключи с въпросите, свидетелят на обвинението бе освободен.

На свидетелското място застана Блейз и новоизпеченият му защитник го попита защо е ударил директора на „Хетън Хаус“. Запъвайки се, младежът изложи историята си. Умрял най-добрият му приятел. Той, Блейз, си казал, че Козлоу е виновен. Не трябвало да изпраща Джони да събира тикви, особено в такъв студ. Джони имал слабо сърце. Било несправедливо и господин Козлоу прекрасно знаел, че е несправедливо. Получил си заслуженото.

Младият адвокат отчаяно се тръсна на стола си.

Прокурорът стана и пристъпи към обвиняемия. Попита го колко е висок.

— Метър и деветдесет и осем, а може и два метра — отвърна Блейз.

А колко тежи? Младежът отвърна, че не знае, но едва ли ще са повече от стой-пей-сей кила. Отговорът му предизвика смях сред репортерите, Блейз ги изгледа недоумяващо и се поусмихна, за да покаже, че носи на майтап като всеки друг. Прокурорът нямаше повече въпроси и си седна на мястото.

Служебният адвокат на Блейз произнесе пламенна, но доста объркана реч, и приключи. Съдията зяпаше навън, подпрял с ръка брадичката си. Прокурорът отново се изправи и нарече Блейз млад престъпник. Каза, че задължение и отговорност на щата Мейн е да го сложи на мястото му. Блейз не знаеше какво означава това, но подозираше, че едва ли ще е хубаво.

Съдията попита дали обвиняемият има да каже нещо.

— Да, сър — отвърна Блейз, — обаче не зная как.

Съдията кимна и го осъди на две години в Изправителния център в Южен Портланд.

* * *

Оказа се, че в затвора не е толкова страшно, както разказваха други момчета, същевременно условията бяха толкова лоши, че той се зарече повече да не стъпва тук. Ръстът и силата му бяха гаранция, че няма да го бият и да се опитват да го изнасят. Държеше се настрана от всички затворнически банди с карикатурните им водачи, ала пребиваването за дълги периоди от време в тясната килия бе истинско мъчение. Непоносимо и отвратително. За първите шест месеца той на два пъти „вдигна патърдия“ и закрепя да го пуснат, блъскайки по решетките, докато се появиха пазачите. Първия път дойдоха четирима, но се наложи да извикат на помощ още четирима, после и още шестима, за да усмирят Блейз. Втория път му сложиха инжекция, която го приспа за шестнайсет часа.

В карцера беше още по-ужасно. Той сновеше из клаустрофобното помещение (шест стъпки от стена до стена), а времето забавяше своя ход и накрая спираше. Когато най-накрая го пускаха при другите момчета, които имаха право да се разхождат на двора или да разтоварват камиони, той почти обезумяваше от радост и благодарност. Веднъж дори прегърна тъмничаря, който го освободи от карцера за втори път, и получи следната забележка в личното си досие: „Проявява хомосексуални наклонности.“

Дори пребиваването в карцера не беше най-лошото. Паметта му беше слаба, но спомените за потресаващото преживяване никога не го напуснаха. Да, гадовете знаеха как да хванат човек натясно. Отвеждаха

го в стаичка с бели стени, скупчваха се в кръг около него и започваха да задават въпроси. И преди да е разтълкувал първия въпрос, задаваха втори, трети, четвърти... Обграждаха го от всички страни, все едно е попаднал в гигантска паяжина. Накрая нещастникът признаваше всичко, за да ги накара да млъкнат. Подаваха му лист хартия, нареждаха му да си напише името и братче! — той се подписваше.

Началник на инквизиторите беше някой си Холоуей, помощник главен прокурор. Той благоволи да влезе в стаичката с бели стени едва час и половина след началото на разпита. Блейз седеше на стола, ръкавите му бяха запретнати, ризата — разпасана. Беше плувнал в студена пот и му се ходеше по нужда. Сякаш отново бе във фермата на Бауи и кучетата яростно се зъбеха срещу него. Холоуей, образец на еlegantността, беше издокаран със син раиран костюм, отпред черните му обувки бяха надупчени. Блейз никога не забрави тази галактика от дупчици.

Холоуей приседна на масата в средата на стаята и заразмахва крак, елегантната черна обувка се поклащаше като махало на часовник. Дружелюбно се усмихна и попита:

— Ще говориш ли, синко?

Блейз със заекване отвърна, че ще говори. Стига някой да го слуша и да не му крещи.

Холоуей нареди на другите да излязат.

Блейз попита може ли да отиде до тоалетната.

Онзи посочи врата, която момчето не бе забелязало досега, и подхвърли, като продължи да се усмихва подкупващо:

— Върви, какво чакаш.

Щом излезе от тоалетната, Блейз видя на масата кана с вода, в която плуваха кубчета лед, и празна чаша. Погледна Холоуей и той му кимна. Момчето изпи на екс три чаши. Стори му се, че забиват ледена висулка в челото му.

— По-добре ли си? — попита заместник-прокурорът.

Блейз кимна.

— Който отговаря на въпроси, бързо ожаднява. Пушиш ли?

— Не.

— Bravo, ще доживееш до дълбоки старини. — Холоуей запали цигара. — Как те наричат приятелите, синко?

— Блейз.

— Аз съм Франк Холоуей. — Подаде ръка и потръпна от болка, когато исполинът я стисна. — А сега ми разкажи най-подробно как стигна дотук.

Блейз заизлива душата си. Започна от деня, в който Козльото се появи в „Хетън Хаус“ и започна да го тормози с аритметиката.

Холоуей вдигна ръка:

— Нали не възразяваш да повикам стенограф да записва думите ти? Стенографът е нещо като секретар. Ще ти спестим да повтаряш всичко отначало.

Блейз отговори, че не възразява.

По-късно, когато разказът му беше към своя край, другите се върнаха. Холоуей вече не изглеждаше толкова добронамерен. Стана от масата, изтупа праха от панталона си и нареди:

— Напечатайте показанията и дайте на този тъпанар да ги подпише.

Излезе, без да се обърне.

* * *

Блейз не излежа две години — намалиха присъдата му с четири месеца за добро поведение. Дадоха му два чифта затворнически джинси, затворническо джинсово яке и сак за вещите. Получи и чек за четирийсет и три долара и осемдесет и четири цента — толкова беше заработил зад решетките.

Беше октомври. Свежият ветрец изпълваше въздуха със сладост. Пазачът на входа помахна на Блейз (ръката му се движеше като автомобилна чистачка) и го посъветва занапред да не нарушава закона. Младежът безмълвно го отмина и потръпна, когато тежките врати се затвориха зад него.

Вървя, докато тротоарите свършиха и градът изчезна. Докато крачеше, любопитно оглеждаше всичко наоколо. Край него минаваха коли, които изглеждаха по-различни... по-модерни. Една забави ход и Блейз си помисли, че шофьорът ще му предложи да го закара до някъде. Само че онзи извика: „Ей, ПАНДИЗЧИЯТАААА!“ и настъпи газта.

По едно време Блейз седна на каменния зид, ограждащ малко селско гробище, и започна да наблюдава пътя. Едва в този момент осъзна, че е свободен. Вече никой не го командваше, но за съжаление той не умееше да си дава нареждания, а приятели нямаше. Вече не беше в затвора, обаче едва ли щеше да си намери работа. Не знаеше дори какво да прави с хартийката, която му бяха дали вместо пари.

И все пак изпитваше удивително и успокояващо задоволство. Затвори очи и обърна лице към слънцето, лъчите сякаш изпълниха с алена светлина съзнанието му. Усещаше миризмата на трева и на топлия асфалт, положен наскоро от пътните работници. И мириса на изгорели газове от автомобилите, които се подчиняваха на шофьорите и ги откарваха, където пожелаят. Привикваше към живота на свобода.

Пренощува в някакъв хамбар, на сутринта си намери работа — да събира картофи срещу десет цента за кошница. През зимата постъпи в една нюхампширска дъскорезница, чийто собственик не желаше да има вземане-даване с профсъюзите, защото плащаше под минималната надница.

Щом настъпи пролетта, взе автобуса за Бостън и си намери работа в пералнята на болница „Бригам“. След шест месеца срещна познат от Изправителния център в Южен Портланд — Били Сен Пиер. Отидоха в един бар и изпиха сума бири. Били призна, че с един приятел са намислили да оберат магазин за алкохолни напитки в Саути. Допълни, че работата била „муцка“, обаче им трябвал трети човек.

Блейз се съгласи, делът му беше седемнайсет долара. Продължи да работи в пералнята. След четири месеца с Били и неговия зет Дом обраха бензиностанцията и бакалницата в Данвърс. Месец по-късно двамата с Били и още един „питомец“ на Южен Портланд — Калвин Каден — ограбиха заложна къща, в която се правеха и незаконни залози за конни състезания. Плячката им надхвърли хиляда долара.

— Отсега нататък ще правим само големи удари — заяви Били, след като тримата си разделиха парите в една мотелска стаичка край Дъксбъри. — Това е само началото.

Блейз кимна, обаче продължи да работи в пералнята на болницата.

Известно време животът му продължи в същото русло. Така и не си намери истински приятели в Бостън. Общуваше само с Били Сен

Пиер и „гастролиращи“ дребни престъпници, които ту се появяваха, ту изчезваха. Обикновено се срещаха в една сладкарница, която се казваше „При Мучи“. Играеха пинбол и си говореха простотии. Блейз си нямаше гадже — нито постоянно, нито временно. Беше много срамежлив, а и се притесняваше от своето *пробито кубе*, както се изразяваше Били. След успешен удар понякога отиваше при проститутка.

Около година след срещата с Били един сладкодумен хитрец, който от време на време свиреше по заведения, накара Блейз да си инжектира хероин. Младежът се скъса да повръща — може би от някакво добавено вещество, а може би беше алергичен. Така или иначе не опита отново. От време на време пушеше трева, за да прави компания на апапите си, но не посягаше към твърдите наркотици.

Скоро след експеримента с хероина Били Сен Пиер и Калвин Каден (чиято най-голяма гордост беше татуировката „ЖИВЕЕШ КАТО ПСЕ, ПОСЛЕ УМИРАШ“) бяха арестувани, докато се опитваха да ограбят един супермаркет. Мнозина други обаче искаха да използват Блейз. Направо се избиваха за него. Някой му лепна прякора Бугиман-Страшилището — и всички започнаха да го наричат така. Дори когато си слагаше маска, за да скрие вдлъбнатината на челото, продавачът или собственикът на магазина така се стряскаха от ръста му, че забравяха да посегнат към бухалката, скрита под тезгяха.

През двете години след ареста на Били пет-шест пъти Блейз избягна същата участ, и то все на косъм. Веднъж двамата братя, с които бе ограбил магазин за дрехи в Соугъс, бяха спипани секунди след като той се сбогува с тях и слезе от колата им. Братята с удоволствие щяха да го издадат, за да им намалят присъдата, обаче го знаеха единствено като Големия Буги, и ченгетата решиха, че третият член на бандата е някакъв едър негър.

През юни от болницата уволниха Блейз, но той не си потърси работа. Носеше се по течението на живота, докато се запозна с Джордж Рекли, и тази среща предопредели бъдещето му.

[1] Така наричали частните зеленчукови градини, обработвани по време на Втората световна война и след това. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Албърт Стърлинг дремеше на едно от огромните кресла в кабинета на Джерард. В небето се прокраднаха първите отблясъци на зората. Започваше новият ден — първи февруари.

На вратата се почука. Стърлинг отвори очи. На прага стоеше Грейнджър.

— Май попаднахме на нещо.

— Казвай.

— Блейздел е израснал в сиропиталище... или приют, все тая — наречен „Хетън Хаус“. Намира се в района, откъдето се е обадил.

Стърлинг се изправи.

— Още ли функционира?

— Не. Закрили са го преди петнайсет години.

— Кой живее там?

— Никой. Общината продала сградата на някаква фирма да я ползва за училище. В крайна сметка фирмата фалирала и сградата пак станала общинска собственост. Оттогава пустее.

— Бас държа, че е там — промърмори Стърлинг. Беше само предчувствие, но му се струваше, че е на прав път. Не се съмняваше, че тази сутрин ще пипнат мръсника и всичките му съучастници. — Обади се на щатската полиция. Искам двајсет патрулни, минимум двајсет, плюс ние двамата. — Внезапно се замисли. — И Франкленд. Изкарай го от кабинета.

— Сигурно още спи...

— Не ме интересува, изкарай го. И кажи на Норман да си довлече задника тук. Ще дежури на телефона.

— Сигурен ли си, че трябва да...

— Да. Блейздел е престъпник, малоумен и мързеливец. — Убеждението, че всички престъпници са мързеливи, бе непоклатима догма в персоналната църква на Албърт Стърлинг. — Къде другаде би могъл да е? — Той погледна часовника си. Беше шест без четвърт. — Дано детето е още живо, макар да се съмнявам.

Блейз се събуди в шест и петнайсет. Обърна се по хълбок, за да види как е Джо, който бе спал цялата нощ до него. Явно се беше стоплил и изглеждаше по-добре. Кожата му беше хладна, хриповете при вдишване и издишване почти не се чуваха. Само на страните му пламтяха алени петна. Блейз пъкна пръст в устата му (Джо тутакси го засмука) и напипа нова подутина отляво на венеца. Натисна я, Джо застана насън и рязко извърна глава.

— Проклети зъби — прошепна Блейз. Погледна челото на мъничето. Раната беше хванала коричка, едва ли щеше да остане белег. Това го зарадва. Челото на човека е изложено на показ през целия му живот. От опит знаеше колко е гадно да имаш белег тъкмо там.

Бе приключил огледа, ала като омагьосан се взираше в лицето на момченцето. Като се изключи назъбената рана, кожата на бебето беше идеална. Бяла, но с лек маслинов оттенък. Джо никога нямаше да изгори на слънцето, само щеше да добие шоколадов загар. „Ако седи повечко време на плажа, хората може да го вземат за негър“ — помисли си Блейз и се усмихна. Той самият ставаше червен като рак. Клепачите на Джо бяха синкави, а когато бяха полуотворени, под тях проблясваха сини дъги.

Хвана ръчичката на бебчето. Малките пръстчета мигом стиснаха кутрето му. Блейз си каза, че когато порасне, Джо ще има големи ръце. Навярно някой ден щяха да държат дърводелски чук или гаечен ключ. А защо не и художническа четка?

Потръпна, като се замисли за бъдещето на детето. Прииска му се да го събуди. И защо? За да зърне как Джо отваря очички и го поглежда. Кой можеше да каже какво ще видят тези очи през идните години? Те обаче си оставаха затворени. *Животът* на Джо си оставаше затворен. Беше като изумителна завладяваща книга, написана със симпатично мастило. Блейз осъзна, че парите изобщо не го вълнуват, че изобщо не са му притрябвали. Искаше му се друго — да види какви думи ще се появят на тези страници. Какви картинки.

Целуна бебето по челото, като внимаваше да не засегне раната, отметна одеялото и отиде до прозореца. Снегът продължаваше да вали, зад стъклото се простираше безкрайна белота — въздух и земя в

ослепително бяла прегръдка. През нощта снежната покривка бе достигнала поне двайсет сантиметра. И снегът май нямаше намерение да спре.

„Почти са те спинали, Блейз.“

Рязко се извърна.

— Джордж? — извика тихичко. — Ти ли си, Джордж?

Джордж го нямаше. Въобразил си беше, че чува гласа му. Но откъде се беше взела тази мисъл?

Отново погледна през прозореца, замисли се и смръщи обезобразеното си чело. Те вече знаеха кой е. Постъпи като кръгъл глупак, когато каза на телефонистката истинското си име, и сякаш това не бе достатъчно, ами добави и „младши“. Мислеше се за голям умник, а се оказа пълен тъпанар. За пореден път. Глупостта беше като затвор, от който е невъзможно да се избяга. Колкото и примерно да е поведението ти, оставаш там до края на живота си.

Джордж би го скъсал от подигравки. Навярно щеше да каже: *„Бас държа, че в момента се ровят в твоето минало. Изучават внимателно всички хитове на Клейтън Блейздел младши.“* Да, сигурно беше така. Сигурно бяха прочели за религиозната далавера, за пребиваването му в Изправителния център в Южен Портланд, за дългите години в „Хетън Хаус“...

Изведнъж в съзнанието му като метеор префуча тревожна мисъл: *„В момента съм в «Хетън Хаус»!“*

Панически се огледа, сякаш да се увери, че наистина е в бившия приют.

„Почти са те спинали, Блейз.“

Отново се почувства като звяр, около който ловците стесняват смъртоносния си обръч. Сети се за бялата стая за разпити, за изгарящата нужда да се облекчи, за въпросите, които изстрелваха към него, без да му дадат време за размисъл... Този път нямаше да го съдят в малка полупразна зала. Този път на процеса нямаше да има и едно празно място. После го очакваше доживотен затвор. И карцер всеки път, когато вдигнеш патърдия.

Мисълта за това го ужаси, ала още по-страшно бе друго — въоръжените полицаи щяха да нахълтат и да му отнемат Джо. Неговият Джо.

Въпреки студата по лицето и под мишниците му изби пот.

„Ти си жалък неудачник. Когато порасне, той ще те намрази от дъното на душата си. Те ще имат грижата.“

Не беше Джордж. Мисълта си беше негова, съзнанието му нашепваше самата истина.

Напрягаше всичките си сили, за да накара мозъка си да се размърда, да измисли някакъв план. Все имаше някакво място, където да се скрие. Само трябваше да се сети за него!

Джо се размърда, ала Блейз не му обърна внимание. Място, където да се скрие. Безопасно място. Тайно местенце, където няма да го открият. Място, за което не знаеше дори Джордж; място, където...

Внезапно го осени.

Обърна се към леглото. Джо беше отворил очички. Щом зърна Блейз, се усмихна и доволно засмука палеца си.

— Трябва да хапнеш, Джо. Бързо. По петите ни са, но ми хрумна нещо.

Даде му кашичка от месо и сирене. Обикновено бебето омиташе по цяло бурканче наведнъж, ала сега започна да върти глава след петата лъжичка. Блейз се опита да му даде още една лъжичка, но бебето заплака. Блейз се отказа и му даде шишенцето. Джо го сграбчи и засука жадно. За съжаление оставаха само три шишенца, обаче сега не беше моментът да се тревожи за храната на Джо.

Блейз заснова из кабинета и засъбира най-необходимото. Отвори опаковка памперси и започна да ги тъпче под ризата си, докато заприлича на дебелак от пътуващ цирк.

После коленичи и се зае да облече Джо колкото е възможно по-топло. Сложи му две фланелки, два чифта гащички, пуловер, плетената шапчица. Дребосъчето негодуващо ревна. Блейз не му обърна внимание. Щом го навлече, направи нещо като пашкул от две одеяла и пъхна Джо вътре.

Лицето на бебето бе станало пурпурно от ярост. Воплите му се носеха из коридора, докато Блейз тичаше към стълбището. Щом се озова до входната врата, нахлупи шапката си на главата на Джо, без да пропусне да я завърти наляво. После излезе сред сипещия се сняг.

* * *

Прекося задния двор и тромаво прескочи бетонния зид. От другата страна се намираше Градината на победата. Сега там растяха само храсти (над снега се подаваха връхчетата на клонките им) и хилави борчета, изникнали от донесени от вятъра семена. Блейз тичаше, притиснал детето към гърдите си. Джо бе престанал да плаче, но се задъхваше — очевидно мразовитият въздух пареше гърлото му.

В дъното на Градината на победата се издигаше стена от масивни четвъртити камъни. Някои бяха изпопадали и на местата им зееха големи отвори. Блейз се провря през един и тичешком се спусна по стръмния склон. Всяка негова стъпка се придружаваше от фонтани снежен пращец. В низината имаше горичка, ала преди трийсет и пет — четирийсет години на това място се бе разразил страшен пожар. Впоследствие дърветата и храстите бяха израснали отново, борейки се отчаяно за място под слънцето. Навсякъде се търкаляха повалени стволове, сега повечето бяха скрити под снега, затова Блейз забави крачка, въпреки че всяка секунда бе решаваща. Под напора на ураганния вятър дърветата протестиращо проскърцваха.

Джо захленчи. Звуците бяха гърлени, сякаш бебето се задушаваше.

— Всичко е наред — прошепна Блейз. — Почти стигнахме.

Съмняваше се, че телената ограда още е там, и се изненада, когато се препъна в нея. Снегът почти я бе затрупал, затова я забеляза в последния момент. Прекрачи я внимателно и продължи надолу през падината. Вятърът продължаваше да фучи зловещо.

— Тук някъде беше... — промърмори Блейз. — Някъде тук...

Върна се и се загледа в стърчащите корени и камарата камънаци. Паниката започна да го задушава. Знаеше, че студът вече се промушваше през одеялата и дрехите на Джо.

Май онова място беше по-надолу.

Отново заслиза по склона, подхлъзна се и падна по гръб, но пак не изпусна дребосъчето. Жегна го болка в десния глезен, сякаш бяха подпалили плътта му. Изведнъж осъзна, че се взира в триъгълна сянка между две големи заоблени скали, напомнящи женски гърди. Забърза към тях, притискайки Джо към себе си. Да, ето я. Да, да, да. Наведе глава, сниши се и влезе в пещерата.

Вътре беше тъмно, влажно и учудващо топло. Краката му затънаха в килим от борови клонки. Стори му се, че внезапно се е

озовал в миналото. С Джон Челцмън бяха довели клонките тук, след като случайно откриха пещерата, нарушавайки заповедта на директора да не напускат територията на „Хетън Хаус“.

Положи детето върху ложето от клони, порови из джоба си, извади кутийката кибрит, която винаги държеше там, и запали една клечка. Мъждукащата светлинка освети написана на стената.

„Джони Си и Клей Блейзел. 15 август. Трета година в ада.“

Беше написан с дим от запалена свещ.

Побиха го тръпки (но не от студ — какъв ти студ на това място) и той загаси клечката.

Джо се взираше в него от импровизираното си легло. Задъхваше се, погледът му бе изплашен. След малко престана да се задъхва.

— Господи, какво ти е? — възкликна Блейз. Каменните стени върнаха гласа му и го забиха в мозъка му. — Какво има? Какво...

Внезапно се сети. Одеята. Беше ги затегнал твърде здраво, когато положи дребосъчето на земята, и сега то не можеше да диша. Ръцете му трепереха, докато ги разхлабваше. Джо вдъхна влажния пещерен въздух и заплака. Звукът беше като скимтене на котенце.

Блейз извади изпод ризата си един памперс, взе шише с мляко. Опита се да пхне биберона в устата на Джо, ала той извърна глава.

— Тогава ще чакаш — отсече Блейз. — Няма друг начин.

Нахлупи шапката си, завъртя я наляво и излезе от пещерата.

* * *

Грабна наръч съчки, натъпка в джобовете си гнили листа за подпалки. Върна се в пещерата и накладе огън. Димът излизаше през малката пукнатина над входа. Нямаше опасност някой да го види, докато духаше вятър и валеше сняг.

Пъхаше клонче след клонче, докато огънят се разгоря. Седна отстрани и сложи Джо на скута си, за да го стопли. Детето вече дишаше почти нормално, обаче хриповете още се чуваха.

— Трябва да те заведем при чичо доктор — каза му Блейз. — Веднъж да се измъкнем отгук, той ще те излекува и ще станеш нов-новеничък.

Мъничето му се усмихна и показа новото си зъбче. Блейз също се ухили, но от облекчение. Каза си, че щом дребосъчето се усмихва, значи не е толкова зле. Подаде му показалеца си и бебчето го стисна с малката си ръчичка.

— Дай лапа, братле — засмя се исполинът. Извади от джоба на шубата си едно от студените шишенца, почисти полепналите гнили листа и го сложи до огъня, за да го затопли. Навън вятърът виеше и фучеше, но в пещерата ставаше все по-топло и уютно. Блейз съжали, че не се сети по-рано за това убежище. Тук беше по-добре, отколкото в „Хетън Хаус“. Съжали, че първо отиде в сиропиталището. Джордж би казал, че там има лоша аура.

— Ти няма да си спомняш приюта, нали, братле? — подхвърли на Джо и му даде шишето, което вече се беше затоплило. Този път дребосъчето изгълта всичко. Докато пресушаваше последните капки, погледът му се зарея и Блейз разбра какво трябва да стори. Облегна го на рамото си и го залюля. Пеленачето се оригна и загука на своя неразбираем език. По едно време притихна, очичките му се затвориха. Блейз вече бе свикнал с навиците му. Знаеше, че мъничето ще поспи около четирийсет и пет минути, може би дори час, после няма да миряса.

Не му се искаше да го оставя, особено след случилото се предишната вечер, но знаеше, че се налага. Интуицията му нашепваше, че няма избор. Сложи Джо върху едно одеяло, покри го с второ и притисна горното с няколко големи камъка. Мислеше... надяваше се, че дори и да се събуди, детето ще се върти насам-натам, но няма как да изпълзи.

Излезе от пещерата и се върна в „Хетън Хаус“, следвайки отпечатъците от стъпките си, почти заличени от падащия сняг. Ускори крачка и щом излезе от клисурата, затича. Беше седем и петнайсет.

* * *

Докато Блейз затопляше шишенцето, за да нахрани Джо, Стърлинг седеше в джипа, с който участваше в операцията по залавянето на престъпника и спасението на бебето. Зад волана бе един от местните патрулни полицаи. Без шапка полицаят изглеждаше като

морски пехотинец след първото си подстригване. Според Стърлинг всички щатски ченгета приличаха на морски пехотинци, а повечето агенти на ФБР — на адвокати или счетоводители, което им пасваше, понеже...

Той сграбчи реещите се мисли и ги накара да се приземят.

— Тоя звяр не може ли да върви по-бързо?

— Може естествено — отвърна патрулният. — Ако искате да си вадим зъбите от преспите...

— Защо ми държиш такъв тон?

— Мразя това време — измърмори полицаят. — Проклетата буря. Пътят е като пързалка.

— Добре — въздъхна Стърлинг и си погледна часовника. — Колко остава до Къмбърланд?

— Двайсет и три километра.

— А като време?

Патрулният вдигна рамене:

— Двайсет и пет минути?

Агентът изсумтя. Това беше „съвместна операция“ на Бюрото и полицията на щата Мейн, а единственото, което Стърлинг ненавиждаше повече от „съвместните операции“, беше посещението при зъболекар. Когато в дадена акция се включваха местните правозащитни органи, възможността за провал рязко нарастваше. А при „съвместна операция“ неуспехът не бе възможен, а *твърде* вероятен. Имаше ли нещо по-лошо? О, да — да се возиш с псевдоморски пехотинец, който не смее да кара с повече от шейсет километра в час.

Размърда се на седалката и ръкохватката на пистолета се заби в кръста му. Винаги го носеше отзад, затъкнат в колана. Доверяваше се само на три неща — на оръжието си, на Бюрото и на нюха си. А нюхът му беше като на опитно ловно куче — например птичар. Добре обученият птичар не само надушваше яребицата или фазана в храстите, а долавяше страха на плячката и разбираше как и кога този страх ще я накара да излети. Добрият птичар знаеше с точност до секундата в кой момент желанието да изпърха с криле ще вземе превес над стремежа ѝ да остане в скривалището си.

Блейздел също се намираше в скривалището си — вероятно в изоставеното сиропиталище. Чудесно, само дето мръсникът по всяка

вероятност щеше да избяга. Нюхът на Стърлинг му го подсказваше. Да, копелето нямаше криле, но пък имаше крака и можеше да тича бързо, както показваше горчивият им опит.

Агентът все повече се убеждаваше, че Блейз действа самостоятелно. Ако имаше съучастник (който бе планирал похищението, както първоначално си мислеха), то вече щяха да са чули за него най-малкото защото Блейздел беше тъп като галош. Не, по всяка вероятност той бе сам и се криеше в старото сиропиталище („Също като гълъб, който винаги се връща в гълъбарника“ — помисли си той), уверен, че няма да го търсят там. Може би щяха да го спипат по бели гащи.

Само дето Блейздел бе изнервен и от него можеше да се очаква всичко.

Погледна си часовника. Минаваше шест и половина.

Щяха да завардят триъгълен участък, намиращ се между шосе №9, местния път, известен като Луун Кът, и старото трасе за извозване на дървесина. След като всички участници в операцията заемеха позиции, обръчът щеше да се затегне, за да впримчи в жестокия си пръстен „Хетън Хаус“. Да, снегът им създаваше ужасни главоболия, но пък щеше да им осигури прикритие.

На теория беше добре, обаче...

— Не можеш ли да караш мааалко по-бързо? — провлачи Стърлинг. Знаеше, че не бива да дразни този човек, но не можа да се въздържа.

Полицаят се извърна да го погледне. Вгледа се в изпитото му лице и горящите очи и си помисли: „Бас държа, че нафуканото копеле смята да убие онзи нещастник.“

— Затегнете колана, Стърлинг.

— Затегнат е — тросна се агентът.

Патрулният въздъхна и настъпи газта.

* * *

В седем сутринта Стърлинг даде заповед за начало на операцията и хората му занастъпваха към „Хетън Хаус“. На места снежната покривка достигаше метър и двайсет, но полицаите

продължаваха напред, поддържайки радиовръзка помежду си. Никой не се оплакваше. Животът на едно дете висеше на косъм. Неспирно валящият сняг само ги стимулираше допълнително. Изглеждаха като герои от архивен ням филм, от сълзлива мелодрама, в която злодеят бе известен от самото начало.

Стърлинг ръководеше операцията като опитен кукловод, който управлява всичките марионетки чрез радиостанция. Идващите от изток имаха най-лекия маршрут, ето защо им нареди да забавят темпото, за да синхронизират движението си с онези, които се придвижваха по шосе № 9 и се спускаха от Луун Кът по хълма. Всъщност агентът искаше не само да обкръжат „Хетън Хаус“, а да надникнат във всеки храст и под всяко дърво, където можеше да се скрие неговата птичка.

— Стърлинг, Танър е. Чуваш ли ме?

— Да, Танър. Говори.

— Намираме се в началото на пътя, водещ към сиропиталището. Пътят е преграден с верига, но катинарът е счупен. Значи онзи е вътре. Край.

— Разбрано. — Напрежението на Стърлинг нарастваше и въпреки студа потта избиваше по слабините и под мишниците му. — Виждате ли следи от автомобилни гуми?

— Не, сър. Край.

— Продължавайте. Край.

Да, бяха го спипали. До този момент Стърлинг се боеше, че Клейтън Блейздел младши отново ще им избяга. Само че този път беше паднал в капана.

Той заговори в радиостанцията си и хората му запъхтяно си запробиваха път през снега.

* * *

Блейз се прехвърли през стената, отделяща Градината на победата от двора на „Хетън Хаус“, и се затича към вратата. Мислите се блъскаха в главата му като подплашени птички. Нервите му бяха като боси стъпала, вървящи по счупени стъкла. Думите на Джордж

ехтяха в съзнанието му отново и отново: „Почти са те спипали, Блейз.“

Втурна нагоре по стълбището, като вземаше по три стъпала наведнъж, влетя в директорския кабинет и започна да хвърля в люлката дрешки, храна, шишенца... Грабна я, профуча надолу по стълбите и затича към пещерата.

Беше седем и половина сутринта.

* * *

Часът беше седем и половина.

— Внимание — каза Стърлинг в радиостанцията. — Моля, спрете за малко. Грейнджър? Брус? Чуваш ли ме?

В гласа, който му отговори, се доловиха нотки на извинение:

— Тук е Корлис.

— Корлис? Трябва ми Брус. Край.

— Агент Грейнджър лежи на снега, сър. Мисли, че си е счупил крака. Край?

— Какво?

— По пътя има камари сухи клони, сър. Той се спъна и падна. Какво да правим, сър? Край.

Времето летеше. Стърлинг си представи грамаден пясъчен часовник, пълен със сняг. Блейздел се шмугна през тясната част и се изплъзна. На шейна.

— Шинирайте му крака с дъсчици, завийте го с одеяло и му оставете радиостанцията. Край.

— Слушам, сър. Искате ли да говорите с него? Край?

— Не. Продължете напред. Край.

— Слушам, сър. Край.

— Отлично. До всички командири — ускорете темпото. Край.

* * *

Останал без дъх, Блейз тичаше през Градината на победата. Достигна полуразрушената каменна стена, прехвърли се през нея и по

задник се плъзна по стръмния склон, притиснал люлката към гърдите си.

Изправи се и понечи да продължи нататък, но изведнъж спря. Остави люлката на снега и извади от колана си пистолета на Джордж. Не бе видял и чул нищичко, но *знаеше*.

Притаи се зад ствола на висок бор. Снежните стрелички се забиваха в лицето му, което започваше да се вкочанява. Не помръдваше, макар че не го съдържаше на едно място. Искаше му се час по-скоро да се върне при Джо, но разбираше, че трябва да стои неподвижен като статуя, да бъде силен и да чака.

Ами ако Джо се е измъкнал изпод одеялото и е допълзлял до огъня?

„Не може да бъде — каза си. — Дори бебетата се боят от огъня.“

А ако е изпълзлял от пещерата в снега? Ако измръзне до смърт, докато той, Блейз, стърчи като истукан?

„Не е замръзнал. Още спи. Само че кой знае колко още ще спи? Кой знае какво ще направи едно бебе? Ами ако вятърът промени посоката си и пещерата се изпълни с дим? А ти, Блейз, си единственият човек в радиус от три километра, може би дори шест...“

Не беше единственият. Наблизо имаше и още някой.

Само че в гората цареше тишина, нарушаваха я само воят на вятъра, проскърцването на дърветата и едва чутото съскане на падащия сняг.

Време беше да продължи.

Не. Ще стои тук и ще чака.

„Трябваше да убиеш фъстъка, както ти заръчах, Блейз.“

Джордж. Вече и в главата му. Господи!

„Не съм бил никъде другаде. Сега тръгвай!“

Блейз реши да го послуша. Обаче първо щеше да преброи до десет. Стигна до шест, когато някой се появи измежду дърветата малко по-надолу по склона. Патрулен полицай! Блейз не се изплаши. Нещо бе изпепелило страха му, изпълваше го непоклонимо спокойствие. Вълнуваха го само Джо и необходимостта да се грижи за Джо. Може би полицаят нямаше да го забележи, но щеше да види следите, което беше също толкова.

Прецени, че онзи ще мине вдясно от него, затова се премести малко наляво. Спомни си как заедно с Джон, Тоу и другите момчета играеха на каубои и индианци, на стражари и апаши. Стреляш с пистолет от съчка и бум! — врагът е мъртъв.

Един изстрел щеше да сложи край на всичко. Не се налагаше да убива или да рани някого. Звукът щеше да подплаши преследвачите. Вената на шията му запулсира.

Патрулният спря. Беше видял следите. Сигурно ги беше видял. Или бе зърнал шубата му, подаваща се иззад ствола на дървото. Блейз свали предпазителя на пистолета. Ако се стигнеше до стрелба, той щеше да даде първия изстрел.

Полицаят продължи нататък. От време на време поглеждаше надолу, но се взираше най-вече в храстите. Вече бе на петдесет метра от дървото, зад което се криеше Блейз. Не... по-близо...

Нейде вляво друг преследвач се натъкна на камара сухи клони и грозно изруга. Блейз изстина. Явно гората гъмжеше от полиция. Но ако... ако всички вървяха в една посока...

„Хетън“! Обкръжаваха „Хетън Хаус“! Естествено. Ако се добереше до пещерата, щеше да се изплъзне от обкръжението. На четири-пет километра разстояние навътре в гората беше пътят, по който минаваха камионите, натоварени с дървесина...

Полицаят се приближаваше. Блейз се плъзна още по-наляво зад ствола. Ако някой изскочеше от храстите, спукана му беше работата — веднага щяха да го забележат.

Преследвачът отмина дървото, снегът скриптеше под ботушите му. Чуваше дори как нещо подрънкваше в джобовете му — я монети, я ключове... Коланът му проскърцваше.

Блейз безшумно се измести встрани. И зачака. След секунда погледна отново и видя само гърба на преследвача. След миг онзи щеше да забележи следите.

Блейз излезе иззад дървото и тръгна към полицая, като се стараеше да се движи безшумно. Обърнал беше пистолета и го държеше за дулото.

Ченгето погледна надолу и видя следите. Вцепени се, после посегна към радиостанцията си. Блейз замахна с пистолета и е всичка сила го стовари върху главата му. Човекът изохка и залитна, но шапката му смекчи удара. Блейз отново замахна и този път го улучи в

лявото слепоочие. Нещо изпука. Шапката се плъзна върху страната на полицая. Беше съвсем млад, почти юноша. Краката му се подкосиха и той падна сред облак пухкав сняг.

— Мръсници — изплака Блейз. — Защо не ме оставите на мира?

Хвана полицая под мишниците и го издърпа до големия бор. Облегна го на ствола и намести шапката на главата му. Нямаше много кръв, само че той знаеше колко силни са ръцете му. На шията на патрулния още се долавяше пулс, но съвсем слаб. Ако не намереха скоро младежа, той щеше умре. И какво от това? Защо бе хукнал да го преследва? Кой го караше да се меси в чужди работи?

Грабна люлката и продължи, докато стигна пещерата. Беше осем без четвърт. Дребосъчето още спеше и Блейз заплака отново, този път от облекчение. В пещерата беше студено — вятърът и снегът бяха изгасили огъня.

Той отново го разпали.

* * *

Специален агент Брус Грейнджър наблюдаваше как Блейз слезе по стръмния склон на клисурата и изчезна в пещерата. Лежеше в снега и стоически чакаше преследването да завърши и тъпите полицаи да го измъкнат от снега. Болката в крака беше нетърпима, отгоре на всичко се чувстваше като кръгъл глупак.

А ето че сега най-ненадейно беше ударил джакпота. Пресегна се за радиостанцията, която му бе оставил Корлис, и заговори:

— Грейнджър вика Стърлинг. Край.

Чу само шум. Някакво странно бръмчене.

— Албърт, тук Брус. Спешно е. Край.

Нямаше отговор.

Той стисна клепачи.

— Мамка му! — процеди. Отвори очи и запълзя към пещерата.

* * *

Осем и десет сутринта.

Албърт Стърлинг и двама полицаи извадиха оръжията си и влязоха в кабинета на Мартин Козлоу. Видяха смачкано на топка одеяло, две празни шишета с биберон и три празни бурканчета от кондензирано мляко, които изглеждаха така, сякаш някой ги е отварял с нож. И две празни опаковки от „Памперс“.

— Мамка му! — изкрещя Стърлинг. — Мамка му, мамка му, мамка му!

— Едва ли е отишъл далеч — отбеляза Франклин. — Няма кола. Пък и с бебето ще върви по-бавно.

— Да не говорим за кучешкия студ... — обади се някой от коридора. — Навън е минус десет градуса.

„Няма ли някой да ми каже нещо, което не знам?“ — помисли си Стърлинг.

Франклин се огледа.

— Къде е Корлис? Брад, виждал ли Корлис?

— Сигурно е на долния етаж.

— Връщаме се в гората — отсече Стърлинг. — Копелето се крие там.

Отекна изстрел. Звукът бе заглушен от снега, но със сигурност беше от изстрел.

Двамата се спогледаха. Времето сякаш спря, те безмълвно се визираха един в друг в продължение на пет секунди. Може би дори седем. После хукнаха към вратата.

* * *

Куршумът влетя в пещерата, докато Джо още спеше. На два пъти отскочи от стените, бръмчейки като ядосана пчела, и откърти късчета гранит, които се разлетяха във всички посоки. Блейз тъкмо се канеше да смени пеленката на бебето — чакаше ги дълъг път, нямаше къде да го преоблича в този студ.

Дребосъчето се събуди и заплака, размаха ръчички. Гранитно късче бе наранило личицето му.

Блейз видя кръвта и престана да мисли. Съзнанието му се изпълни с убийствена чернота. Изскочи от пещерата, закрещя и затича към мястото, откъдето беше дошъл изстрелът.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Блейз седеше на бара в сладкарница „При Мучи“, ядеше поничка и четеше комикс за Човека-паяк, когато Джордж се появи в живота му. Беше септември. От два месеца той беше в армията на безработните и едва свързваше двата края. Мнозина от постоянните посетители на сладкарницата вече бяха арестувани. Блейз също бе разпитван за обира на една заложна къща в Соугъс, но нямаше участие в удара и изрази толкова искрено недоумение, че го освободиха. Толкова бе закъсал с парите, че се питаше дали да не се помоли да го върнат на работа в пералнята на болницата.

— Ей го там — каза някой. — Това е Бугиман.

Блейз се обърна и видя Ханки Мелчър. До него стоеше дребосък с шикозен костюм. Лицето му беше жълтеникаво, очите му горяха като въглени.

— Здравсти, Ханк — промърмори Блейз. — Къде се изгуби?

— Държавата ме изпрати на почивка — ухили се Ханк. — Обаче ме пуснаха на бърза ръка, щото не могат да смятат. Нали, Джордж?

Дребосъкът само се усмихна и продължи да се взира в Блейз, който се изнерви от странните очи на непознатия.

Мучи се приближи, бършейки ръце в престилката си.

— Здравсти, Ханки. Какво да бъде?

— Шоколадово-яйчен крем. Искаш ли нещо, Джордж?

— Кафе. Турско.

Мучи се върна зад бара.

— Блейз, запознай се със зет ми — каза Ханк. — Джордж Рекли. Клей Блейздел.

— Здравсти — ухили се Блейз. Май се заформяше работа.

— Привет — кимна му Джордж. — Ти си същински великан, нали, братле?

Блейз се разсмя, сякаш никой досега не беше забелязал габаритите му.

— Джордж е голям комик — усмихна се Ханк. — Като Бил Косби, само дето не е негър.

— Виждам — усмихна се и Блейз.

Мучи се върна с поръчките. Джордж отпи от кафето и се намръщи:

— Винаги ли пикаеш в чашите за кафе или понякога използваш и чайника, слънчице? — погледна той Мучи.

— Джордж се шегува. — Ханк смигна на съдържателя.

Дребничкият мъж кимна.

— Тъй си е. Аз съм само шут, нищо повече. Я ни остави за малко, Ханк. Иди да поиграеш пинбол.

— Дадено, братле. Както кажеш.

Той се отдалечи, Мучи отиде в другия край на бара. Джордж отново се обърна към Блейз.

— Тоя кретен разправя, че си търсиш работа.

— Точно така.

Ханки пусна монети в автомата за пинбол, вдигна ръце и затананика нещо, което минаваше за мелодията от „Роки“.

Джордж кимна към него.

— Пуснаха го от кафеза и си е наумил голям удар. Да обере бензиностанцията в Молдън.

— Сериозно?

— Да. Ще е обирът на тоя шибан век. Какво ще кажеш още днес да изкараш сто кинта?

— Иска ли питане — отвърна Блейз без капка колебание.

— Ще направиш ли всичко, което ти кажа?

— Да. Какво се иска от мен, господин Рекли?

— Джордж. Викай ми Джордж.

— Какво трябва да направя, Джордж? — Тези горящи очи не му даваха покой. — Не искам да убивам никого.

— Аз също. Стрелбите са за тъпанарите. Слушай внимателно.

* * *

Същия следобед Джордж и Блейз влязоха в „Харди“, процъфтяващ универсален магазин в Лин. Всички продавачи там

носеха розови ризи с бели ръкави, както и емблеми с надписи „ПРИВЕТ! АЗ СЪМ ДЕЙВ!“ или „ПРИВЕТ! АЗ СЪМ ДЖОН!“ Или който и да е. Под връхната си дреха Джордж носеше подобна розова риза с надпис: „ПРИВЕТ! АЗ СЪМ ФРАНК!“ Като видя името, Блейз попита:

— Франк е нещо като псевдоним, нали?

Джордж се усмихна, но не както се усмихваше пред Ханки Мелчър, и каза:

— Да, умнико. Псевдоним е.

Блейз се поотпусна. Човекът се усмихваше, но явно бе доброжелателно настроен. И понеже в тази далавера щяха да участват само двамата, никой нямаше да сръга Джордж в ребрата, след като той, Блейз, изтърсеше някоя глупост, и да го накара да се почувства като загубеняк и аутсайдер. Джордж нямаше да се усмихне, ако с тях имаше още някой. Навярно щеше да му изсъска: „*Не ме пипай, дрисльо!*“ За пръв път след смъртта на Джон Челцмън Блейз се запознаваше с човек, който му харесваше.

Животът на Джордж Рекли също не беше розов. Беше роден в Провидънс в отделението за бедняци на католическата болница „Сейнт Джоузеф“. Майка му не беше омъжена, бащата бе неизвестен. Тя не бе приела предложението на монахините да остави детето за осиновяване и беше взела сина си, за да го използва като жив укор срещу семейството си. Джордж израсна в бедняшки квартал. Първата си шашма направи още на четири години. Майка му се канеше да го набие, задето е разсипал зърнената си закуска, обаче Джордж я излъга, че някакъв човек ѝ е донесъл писмо и го е оставил в коридора пред апартамента. Докато тя търсеше писмото, момчето заключи входната врата и избяга по аварийната стълба. В крайна сметка получи двойна доза пердах, но не забрави въодушевлението си, когато осъзна, че е взел надмощие, макар и за кратко. Цял живот щеше да се стреми към това ефимерно, но неустойимо усещане.

Беше интелигентно и озлобено хлапе. От опит се убеди, че неудачници като Ханки Мелчър не си вземат поука от грешките. С тримата си познати (той нямаше приятели) откраднаха кола, когато той бе само на единайсет, и отпрашиха за Сентрал Фолс, но ги спипаха. Петнайсетгодишният хлапак, който шофираше автомобила, бе изпратен в поправителен дом. Останалите получиха условни присъди.

Отгоре на всичко Джордж бе пребит зверски от сутеньора, с когото живееше майка му. Ейдън О'Келахър имаше проблеми с бъбреците, за което свидетелстваше землистият му тен, затова го наричаха Пикльото Кели. Пикльото налага момчето, докато Танси, доведената сестра на Джордж, му закрепя да престане.

— И ти ли си прошиш бой? — сопна се Пикльото и когато Танси поклати глава, добави: — Тогава си дръж езика зад зъбите.

След този случай Джордж крадеше коли само при крайна необходимост. Вече имаше обица на ухото — не можеше да си позволи удоволствието да краде автомобили. Всяко удоволствие се заплащаше и цената беше прекалено висока.

На тринайсет го заловиха, когато с негов познат се опитаха да обрат универсалния магазин „Улуъртс“.

Отново им дадоха условна присъда и Джордж отново яде бой. Обаче не престана да краде, само стана по-предпазлив и усъвършенства техниката си. Вероятно затова повече не го хванаха.

Щом навърши тринайсет, Пикльото го уреди да приема залозите в популярна нелегална лотария. По това време икономиката в Провидънс криво-ляво се беше стабилизирала, което бе истински разцвет в сравнение с повечето градове в Нова Англия. Лотарията вървеше добре, делата на Джордж — също. Той си купи елегантни дрехи и започна да подправя отчетите. Пикльото го мислеше за предприемчив младеж, защото всяка сряда му носеше по шестстотин и петдесет долара. Не подозираше, че Джордж слага в джоба си по две стотачки.

После мафията от Атлантик Сити пое контрола над незаконната лотария. Повечето местни тарикати отпаднаха от далаверата. Пикльото Кели бе открит в шевролет на автомобилното гробище. Гърлото му беше прерязано, топките му — набутани в жабката.

Лишен от източника си на доходи, Джордж отпраши за Бостън заедно с дванайсетгодишната си сестра. Баща ѝ също се водеше неизвестен, но момичето подозрително приличаше на Пикльото Кели.

През следващите седем години Джордж усъвършенства своите „бързи далавери“, дори измисли две-три нови. Майка му равнодушно подписа всички документи, за да стане настойник на Танси, и той накара малкото курве да ходи на училище. По едно време разбра, че Танси се е пристрастила към хероина. Като капак тя забременя. Ханки

Мелчър прояви желание да се ожени за нея. Отначало Джордж се изненада, после си каза, че светът е пълен с глупаци, които са готови на всичко, за да покажат колко са умни.

Той се привърза към Блейз, защото беше глупак без претенции. Не беше позьор, хитрец на дребно или неосъществен Клайд^[1].

Не вземаше наркотици и не искаше да чуе за хероин. Бе наивен и простодушен. Бе идеален за инструмент и Джордж го използваше като такъв през всичките години, които прекараха заедно. В същото време никога не се отнасяше лошо към него. Като един добър дърводелец Джордж харесваше добрите инструменти — онези, които вършеха работата си безотказно. Можеше да се обърне с гръб към Блейз, да заспи и да е сигурен, че когато се събуди, куфарът с парите ще си стои под леглото.

Блейз от своя страна успокояваше бушуващата в Джордж злост, а това изобщо не беше малко. Така се стигна до деня, когато Джордж можеше да каже: „Блейзър, трябва да скочиш от покрива на тази сграда, защото така правим ние...“, и исполинът щеше да скочи. В известен смисъл Блейз беше като кадилака, с който Джордж така и не се сдоби — стабилното му окачване и мощни ресори неутрализираха всички неравности по пътя.

* * *

В „Хардис“ Блейз тръгна към отдела за мъжки облекла, както бе инструктиран. Не носеше своя портфейл, а евтино портмоне от синтетична материя с петнайсет долара вътре и лична карта на името на Дейвид Билингс от Рединг.

Щом влезе в отдела, пхна ръка в задния си джоб, сякаш за да провери дали портфейлът му си е на мястото, и почти го извади. По едно време се наведе, за да разгледа някакви ризи на най-долния рафт, и портмонето тупна на пода.

Това беше най-съществената част от операцията. Блейз се обърна леко встрани, като си даваше вид, че изобщо не е забелязал случилото се, но изпод око наблюдаваше какво ще стане. Отстрани се създаваше впечатлението, че е напълно погълнат от избора на риза с къси ръкави. Джордж му бе разяснил далаверата до най-малките подробности. Ако

честен човек забележеше портмонето, операцията се отменяше и отиваха в „Кеймарт“. Понякога трябвало да направят шест-седем опита, докато номерът сработи.

— Гледай ти! — удивляваше се Блейз. — Не знаех, че има толкова много честни хора.

— Честни? — Джордж иронично се усмихваше. — Страх ги е да не ги хванат, нищо повече. Не изпускай от поглед шибания портфейл. Ако някой го отмъкне, без да го забележиш, ти ще изгубиш петнайсет кинта, а аз — лична карта, която струва доста повече.

Този ден в „Хардис“ им се усмихна късметът на начинаещия. Някакъв мъж с риза е щамповано крокодилче, който вървеше между щандовете, забеляза портфейла и се огледа, за да види дали зад него не идва някой. Пътеката бе чиста. Междувременно Блейз сменяше риза след риза и в момента бе наложил една върху гърдите си, застанал пред огледалото. Сърцето му биеше като парен чук.

„Изчакай, докато пъкне портфейла в джоба си — съветваше го Джордж. — Чак тогава вдигни шум.“

Мъжът с крокодилчето на ризата подритна портфейла към стелаж с пуловерите, които внезапно го бяха заинтересували. После пъкна ръка в джоба си, извади ключовете за колата си и се престори, че ги изпуска. Опа! Наведе се за ключовете и заедно с тях грабна портмонето. Пъкна го заедно с ключовете в предния джоб на панталона си и продължи невъзмутимо напред.

— Крадец! — ревна Блейз с пълно гърло. — Крадец! *Крадец!* Хей, *ТИ!*

Клиентите се обърнаха и любопитно се заоглеждаха, за да не пропуснат нещо. Отговорникът на етажата видя кой вдига врява и забърза към Блейз, като спря за миг до касовия апарат, за да натисне паникбутоната.

Човекът с крокодилчето на ризата пребледня... огледа се... и се опита да побегне. Ала преди да направи и пет стъпки, Блейз се хвърли отгоре му.

„Дръж се грубо с него, но не му причинявай болка — напътстваше го Джордж. — Не преставай да викаш. Запомни — каквото и да правиш, не му позволявай да хвърли портфейла. Усетиш ли, че се кани да го стори, скрий го с коляно по топките...“

Блейз сграбчи за раменете непознатия и започна да го разтърсва, сякаш бе шишенце с лекарство. Мъжът с крокодилчето на ризата навярно беше почитател на Уолт Уитмън, защото нададе варварски рев^[2].

От джобовите му се посипаха дребни монети. Както бе предсказал Джордж, човекът се опита да бръкне в предния джоб на панталона си и Блейз го ритна в топките... макар и не твърде силно. Жертвата му извика.

— Ще ми крадеш портфейла, а! — изрева здравенякът. — Ще те убия!

— Махнете го! — ужасено закрещя мъжът с крокодилчето. — *Махнете го!*

Един от продавачите се намеси:

— Ей, не го ритай повече!

Джордж, който се преструваше, че разглежда всекидневните облекла, свали ризата си и я пъкна под куп футболни тениски. Никой не го гледаше. Всички наблюдаваха исполина, който бе съдрал ризата с крокодилчето.

— Стига! — извика продавачът. — Пусни го!

— Този кучи син ми сви портмонето! — изрева Блейз.

Обкръжиха ги тълпа зяпачи. Всички искаха да видят дали разяреният здравеняк ще успее да свети маслото на човечеца, преди да се появят отговорникът на етажа, детективът на магазина или друг овластен човек.

Джордж натисна бутона за отваряне на чекмеджето на единия касов апарат в отдела за мъжки облекла и заизгребва банкнотите. Панталоните му бяха доста широки, а отпред под колана бе пришил торбичка като на кенгуру, която пълнеше с пари. Не бързаше. Отначало прибра десетачките и двайсетачките (имаше дори няколко петдесетачки — на начинаещите наистина им вървеше), после дойде ред и на банкнотите от пет и един долара.

— Пусни го! — извика отговорникът на етажа, докато се провираше през тълпата. В „Хардис“ имаше и детектив, който следваше отговорника по петите.

— Достатъчно! Престани!

Детективът се вряза между Блейз и мъжа с крокодилчето върху вече съдраната риза.

„Появи ли се детективът, спираш да биеш онзи“ — беше го инструктирал Джордж. — „Обаче продължавай да се държиш така, сякаш искаш да убиеш мръсния крадец.“

— Проверете джобовете му! — настоя Блейз. — Този кучи син ме обра!

— Вдигнах портфейла от пода — каза непознатият — и се оглеждах за собственика, за да му го върна, когато този... този бандит...

Блейз се хвърли към него и мъжът с крокодилчето се сви уплашено. Детективът отблъсна гиганта, макар че панаирът го забавляваше.

— Стига, юначе. Успокой се.

Отговорникът на етажа се обърна към човека със съдраната риза:

— Как се казвате?

— Питър Хоган.

— Изпразнете си джобовете, господин Хоган.

— Как не!

— Изпразнете си джобовете или ще извикам ченгетата! — заплаши го детективът.

Джордж вече вървеше към ескалаторите — целеустремен, усмихнат и приветлив. Не отстъпваше по нищо на най-образцовите продавачи в „Хардис“.

Питър Хоган си помисли дали си струва да упорства, накрая изпразни джобовете си. Щом зърнаха евтиното портмоне, зяпачите ахнаха.

— Ето го! — възкликна Блейз. — Моят портфейл. Сигурно го е извадил от задния ми джоб, докато гледах ризите.

— Вътре има ли лична карта? — попита детективът. За един ужасен момент паметта на исполина отказа да функционира. После Джордж сякаш се появи до него и прошепна в ухото му: „*Дейвид Билингс, Блейз.*“

— Естествено. — Пише Дейвид Билингс. Така се казвам.

— И колко пари има в портфейла?

— Не много. Около петнайсет долара.

Детективът погледна към отговорника на етажа и кимна. Зяпачите отново ахнаха. Онзи подаде портфейла на Блейз и той го пъкна в джоба си.

— Идвате с мен! — Детективът сграбчи Хоган за ръката.

— Разотивайте се, дами и господа, представлението завърши — заяви на висок глас отговорникът на етажа и огледа тълпата. — Тази седмица „Хардис“ предлага промоционални цени на множество стоки, съветвам ви да не пропускате шанса си. — Блейз си помисли, че мъжът говори като радиоводещ — нищо чудно, че заемаше толкова отговорна длъжност. Онзи се обърна към него: — Последвайте ме, господине.

Блейз злобно изгледа Хоган и промърмори:

— Първо ще си избира риза.

— Ще получите ризата като подарък от „Хардис“. Бихме *искали* обаче да ни отделите няколко минути. Ако обичате, качете се на третия етаж и търсете господин Флахърти. Седма стая.

Блейз кимна и отново се обърна към щанда с ризите. Отговорникът на етажа се отдалечи. Един продавач тъкмо се канеше да отвори чекмеджето на обрания касов апарат.

— Ей, вие! — извика Блейз и му махна.

Продавачът пристъпи към него, но не посмя да го доближи.

— Какво обичате, господине?

— Имате ли ресторант в магазина?

На лицето на служителя се изписа облекчение.

— На първия етаж.

— Супер си — смигна му Блейз, насочи към него показалеца и палеца си, сякаш държеше пистолет, и закрачи към асансьора. Продавачът го изпроводи с поглед. Докато се върна до касовия апарат, в който не бе останала и една банкнота, Блейз вече бе на улицата. Джордж го чакаше в раздрънкан форд и веднага щом главният герой от спектакъла се качи в колата, даде газ.

* * *

Плячката им беше триста и четирийсет долара. Джордж я раздели наполовина. Блейз изпадна в екстаз. Никога досега не бе изкарвал пари с такава лекота. Партньорът му нагледно бе доказал, че е гений. Така можеха да оберат всеки магазин в града!

Джордж изслуша възторжената му реч със скромността на треторазреден фокусник, който току-що е демонстрирал майсторството

си на детско празненство. Не му каза, че този номер е от времето, когато самият той бе хлапе — двама купувачи се сбиваха в месарницата, третият откъкваше най-хубавите пържоли, докато собственикът разтърваваше биещите се. Не му каза и че ще ги арестуват още на третия „дубъл“, ако не и на втория. Само кимна, вдигна рамене и се порадва на въодушевлението на партньора си. Всъщност въодушевление не беше точната дума. Блейз бе изпълнен с истинско благоговение към него.

Отидоха в Бостън, спряха пред един магазин за алкохол и купиха две бутилки бърбън „Олд Гранддед“. После отидоха в кино „Конститушън“ на Уошингтън Стрийт и се нагледаха на преследвания с коли и типове с автоматични оръжия. Излязоха от киното в десет, доста добре почерпени, и откриха, че тасовете на форда са откраднати. Джордж страшно се ядоса, въпреки че тасовете бяха ръждясали като колата. После видя, че са свили и стикера „ГЛАСУВАЙ ЗА ДЕМОКРАТИТЕ“ от бронята му, и се разхили. Седна на бордюра и се смя, докато от очите му бликнаха сълзи.

— Обрал ме е някакъв фен на Рейгън! — възкликна. — Да го ебеш!

— Може би оня, дето е гепил политическата ти лепка, не е крадецът на тасовете — предположи Блейз и седна до партньора си. Виеше му се свят, обаче усещането беше приятно. Даже страхотно.

— *Политическа лепка!* — възкликна Джордж. Превисе на две, сякаш внезапно го бе свил стомахът, и закрещя, но не от болка, а от смях. Затропа с крака. — *Знаех си, че има някакъв израз за Бари Голдуотър^[3]. Шибана политическа лепка!* — Изведнъж престана да се смее и изгледа Блейз с отнесени, но сериозни очи. — Блейзър, май се подмокрих.

Блейз се разкиска. Толкова силно, че накрая падна по гръб на тротоара. Никога досега не се беше смял така, дори и с Джони Челцмън.

* * *

Две години по-късно спипаха Джордж за фалшиви чекове. На Блейз отново му провървя. Бореше се с тежък грип, ето защо Джордж

беше сам, когато ченгетата го арестуваха пред кръчмата на Данвърс. Получи три години — доста сурово наказание за първо закононарушение, свързано с подправяне на парични документи, — но Джордж бе добре известен в престъпните среди, а съдията се славеше като строг и суров тип. Може би дори беше политическа лепка. В крайна сметка Джордж прекара зад решетките дванайсет месеца, понеже намалиха присъдата му за добро поведение.

Преди да го отведат, той дръпна Блейз настрана:

— Ще ме изпратят в „Уолпол“, готин. Най-малко за година. Може и повече.

— Но нали адвокатът...

— Този козел не може да спаси и папата от обвинение в изнасилване. Чуй ме добре — не припарвай до сладкарницата...

— „При Мучи“ ли?

— Точно така.

— Ама Ханк ми каза, че ако намина, ще ми на...

— Стой по-далеч и от Ханк. Намери си някаква нормална работа, докато ме няма, и не се забърквай с глупости. Нали така правим? И не се опитвай да свършиш нищо сам. Прекалено си тъп за такива неща. Знаеш го, нали?

— Да. — Блейз се насили да се усмихне. Боеше се, че всеки момент ще се разплаче.

Джордж забеляза това и го тупна по рамото:

— Всичко ще бъде наред, ще видиш.

Блейз си тръгна, но Джордж му извика да се обърне и посочи челото си. Блейз кимна и обърна козирката на шапката си на късметлийската страна. Усмихна се, въпреки че едва сдържаше сълзите си.

* * *

Примоли се пак да го назначат в пералнята на болницата, ала след живота с Джордж тази работа му навяваше само тъга. Ето защо напусна и се зае да си търси нещо по-добро. Изкара известно време като бияч в един от нощните клубове в Комбат Зоун, прочутия район в

центъра на Бостън, но се оказа, че не става за тази работа. Беше прекалено добродушен.

Отпътува за Мейн и стана дървосекач, докато чакаше Джордж да излезе от затвора. Харесваше му да сече дървета, а още повече — да кара коледните елхи на юг. Обожаваше свежия въздух и ширналия се пред очите му хоризонт, незасенчван от високи сгради. Градовете, естествено, си имаха своите плюсове, но в гората цареше невероятна хармония. Пееха птици, понякога той виждаше елени около реката и сърцето му го теглеше неустоймо към тях. Не му липсваха нито метрото, нито градските тълпи. Ала в мига, в който Джордж му изпрати кратка бележка: „Излизам в петък, надявам се да се видим“ — Блейз тутакси напусна.

По време на престоя си в „Уолпол“ Джордж бе насъбрал доста нови идеи за бъдещи далавери. Изпробваха всички, както богатите рентииерки правят пробен пробег с лъскавите си нови возила. Най-успешен се оказа педерасткият номер с лапнишарана. Използваха го активно в продължение на три години, преди Блейз да бъде арестуван за „аферата Исус“, както я наричаше Джордж.

Джордж имаше още една идея — да направи голям удар и да излезе от играта. Защото, както сподели с Блейз, нямаше смисъл да похабява най-хубавите години от живота си в сваляне на педалчета по разни барове, където всички се обличат като в „Киното на Роки Хорър“^[4].

Или в продажба на фалшиви енциклопедии. Не, един голям удар и излизаха от играта. Това се превърна в негова мания.

По време на една от ежедневните сутрешни разходки в затвора един бивш гимназиален учител на име Джо Бърджис, осъден за непредумишлено убийство, му подхвърли идеята за отвличане.

— Ти не си наред! — възкликна Джордж. Дватамата седяха на скамейка в двора, ядяха банани и гледаха как по-яките типове играят футбол.

— Да, това престъпление си има лоша репутация, защото с него се захващат предимно тъпанари — кимна нисичкият плешив Бърджис. — Цаката му е да отвлечеш бебе.

— Да, бе, като Хауптман^[5] — изсумтя Джордж и се затресе, сякаш беше на електрическия стол.

— Хауптман е бил тъпанар. Помни ми думата, Хрип, едно добре подготвено похищение ще мине като по мед и масло. Какво ще каже бебето, когато го попитат кой го е отвлякъл? „Гуу-гуу гаа-гаа“! — Той се разсмя.

— Да, но ще те погнат ченгетата — скептично промърмори Джордж. — Ще стане бая напечено.

— Естествено, че ще е напечено. — Някогашният учител се усмихна и по навик подръпна ухото си. — Няма как иначе! Похищенията на деца и убийствата на ченгета винаги вдигат много шум. Знаеш ли какво е казал президентът Хари Труман по този повод?

— Не.

— Който се плаши от горещината, да не влиза в кухнята.

— Няма как да получиш откупа — настояваше Джордж. — Пък и да успееш, ще ти пробутат белязани банкноти. Сто на сто.

Бърджис вдигна показалец, сякаш беше професор, говорещ пред студенти. Пак си подръпна ухото и продължи назидателно:

— Изхождаш от предположението, че близките ще се обадят в полицията. Но ако ги наплашиш, ще се опитат да уредят всичко без намесата на ченгета. — Замълча за миг, после добави: — Пък да ти пробутат белязани банкноти... нима не познаваш нужните хора?

— Може и тъй да е... а може и да не е.

— Има хора, които купуват белязани пари. За тях това е просто още една инвестиция като златото или държавните облигации.

— Как обаче ще прибереш откупа?

Бърджис вдигна рамене и подръпна ухото си:

— Лесно. Ще им кажеш да хвърлят парите от самолет. — Стана от пейката и се отдалечи.

* * *

Блейз получи четири години за „аферата Исус“. Джордж му беше казал, че най-важното е да има добро поведение, и няма да лежи повече от две. Така и стана. На практика тези години по нищо не се различаваха от онези, които прекара в Изправителния център в Южен Портланд заради побоя над Козльото, само дето тези затворници бяха по-възрастни. Този път обаче не прекара нито ден в карцера. Стегнаше

ли го шапката през дългите вечери (и по време на един безкраен период, когато не пускаха никого да излиза на двора), той пишеше на Джордж. Допускаше множество грешки, а самите писма често бяха доста дълги. Джордж рядко му отговаряше, ала самото писане, макар и изтощително, го успокояваше. Докато изписваше дума след дума върху белия лист, Блейз си представяше, че Джордж стои зад него и надзърта през рамото му.

— *Пъндисчииска пералня* — би казал. — Да го ебеш.

— Не се ли пише така, Джордж?

— П-а-н-д-и-з-ч-и-й-с-к-а, от *пандиз*. П-е-р-а-л-н-я, от *пера*. Затворническа пералня.

— Вярно бе!

С течение на времето броят на правописните и дори на пунктуационните грешки намаляваше, въпреки че Блейз нямаше речник. Веднъж между тях се състоя следният въображаем разговор:

— Блейз, защо не вземаш цигарите, които ти се полагат? — Бяха ония „златни“ години, когато някои тютюневи компании използваха затворниците като опитни зайчета и им раздаваха безплатно цигари от новите си марки.

— Не пуша, Джордж, знаеш го. Не са ми притрябвали.

— Запомни, Блейзър. Взимаш цигарите в петък и ги продаваш следващия четвъртък, когато всички умират да запалят. Нали така правим ние?

Блейз подхвана тази далавера и се изненада колко хора са готови да платят мило и драго за една цигара.

Една вечер, докато мислено разговаряше с партньора си, му се стори, че гласът на Джордж не е същият.

— Говориш някак особено, Джордж.

— Естествено. Току-що ми извадиха цели четири зъба. Ще пукна от болка.

Следващия път, когато имаше право на телефонно обаждане, Блейз му позвъни не за негова сметка, а с парите от продажбата на цигарите, и го попита още ли го болят зъбите.

— Какви ти зъби? — изсумтя Джордж. — Сигурно оня шибан зъболекар ги носи на врата си като ловни трофеи. — Той внезапно замълча. — Как разбра, че съм ги извадил? Някой ти каза ли?

Блейз се почувства, сякаш ей сега ще го уличат в нещо срамно, като да мастурбираш в църквата например.
— Да — отвърна. — Някой ми каза.

* * *

След като Блейз излезе от затвора, двамата заминаха за Ню Йорк, но мегаполисът не им допадна. Веднъж даже преджобиха Джордж и той го прие като лична обида. Отпратиха за Флорида и прекараха един ужасен месец в Тампа — без пари и възможности да ги спечелят. Върнаха се на север, само че не в Бостън, а в Портланд. Джордж заяви, че иска да изкара лятото в Мейн, като се прави на богат републикански лайнар.

Скоро след това той прочете във вестника дописка за Джерардови — колко са богати, как младият Джерард току-що се оженил за някаква красива чернилка... Сети се за идеята на Бърджис за отвличане на бебе — бленувания голям удар. Богаташите още нямаха дете и двамата мошеници се върнаха в Бостън.

Следващите две години изкарваха зимите в Бостън, а летата — в Портланд. В началото на юни купуваха евтина таратайка и скриваха в резервната гума парите от зимните удари — седемстотин кинта първата година, две хиляди — втората. В Портланд правеха далавери много рядко — само ако работата изглеждаше доходна. Иначе Блейз ловеше риба или залагаше капани в гората. Колко щастливи бяха за него тези летни месеци! Джордж лежеше на слънце, опитвайки се да хване тен (но само изгаряше), и сипеше ругатни по адрес на Роналд Рейгън, когото наричаше изкуфял дърт шут.

На четвърти юли през второто им лято в Мейн Джордж узна, че Джо Джерард Трети и „ярменската“ му жена са станали родители.

Блейз редеше пасианс на верандата на хижата и слушаше любимата си станция. Джордж изключи радиото:

— Слушай, Блейзър, хрумна ми нещо.

* * *

След три месеца го убиха.

Често ходеха да играят на зарове и никога не възникваха проблеми. Играта беше честна. Блейз не участваше, само стърчеше зад Джордж, който беше голям късметлия.

През онази октомврийска вечер Джордж спечели шест пъти подред. Човекът, коленичил от другата страна на одеялото, върху което хвърляха заровете, всеки път залагаше срещу Джордж. Досега бе изгубил четирийсет долара. Играеха в склада на доковете, пропит с най-различни миризми: на риба, гниещо зърно, сол и бензин. Настъпеше ли тишина, се чуваше отчетливо чаткане — чайките се разхождаха по покрива. Човекът, загубил четирийсет долара, се казваше Райдър. Той твърдеше, че е наполовина индианец от племето пенобскот, чийто резерват беше в Мейн, и наистина приличаше на червенокож.

Джордж взе заровете за седми път, вместо да ги предаде на следващия, и Райдър хвърли на одеялото двайсет долара.

— Хайде, зарчета — измърмори Джордж. Изпитото му лице сияеше. От самото начало бе завъртял настрани козирката на шапката си. — Хайде, сладурчета, помогнете на батко си, хайде, хайде, хайде! — Заровете се търкулнаха върху одеялото. Единайсет.

— Седем пъти подред! — възкликна Джордж. — Грабвай парата, Блейзърينو, тате се готви за голямата осморка! Заровете мятам — осморката премятам!

— Ти мамиш — невъзмутимо произнесе Райдър.

Джордж тъкмо се пресягаше да вземе заровете, но се вцепени.

— Какво каза?

— Смени заровете.

— Стига, Райд — обади се някой. — Той не е...

— Искам си парите — настоя Райдър и протегна ръка.

— Ще получиш строшена ръка, ако не престанеш да дрънкаш глупости — озъби се Джордж. — Ей това ще получиш, слънчице.

— Искам си парите — повтори онзи, все така протягайки ръка.

Възцари се тишина и Блейз чу чайките на покрива: *так-так-так*.

— Я си го начукай — ядоса се Джордж и се изплю в дланта на полуиндианеца.

Всичко се случи мълниеносно, както обикновено става в подобни ситуации. Райдър пхна ръка в джоба си, след миг вече стискаше автоматичен нож. Натисна копчето на дръжката (евтина имитация на слонова кост) и острието изскочи, а хората, скупчили се около одеялото, стреснато отстъпиха назад.

— *Блейз!* — извика Джордж.

Исполинът се хвърли към Райдър, който се наведе и заби ножа в корема на Джордж. Дребничкият мъж изкрещя. Блейз сграбчи нападателя и с всички сили удари главата му в пода. Черепът на нещастника изхрущя, сякаш някой бе прекършил суха съчка.

Джордж се изправи. Погледна ножа, щръкнал от корема му. Сграбчи го и се опита да го издърпа, но лицето му се изкриви от болка.

— Мамка му — простена. — Ох, мамка му!

И се просна на пода.

Затръшна се врата. Десетки нозе затрополиха по разхлопаните дъски.

— Изнеси ме оттук — пророни Джордж. Жълтата му риза бе почервеняла около дръжката на ножа.

— Вземи и парите... Господи, боли!

Блейз събра разпилените банкноти и някак си ги напъха в джобовете си, въпреки че пръстите му бяха изтръпнали. Джордж пъхтеше като куче в горещ ден.

— Джордж, дай да го извадя...

— Ти луд ли си? Ножът ми държи карантиите. Изнеси ме, момче! Ох, мамка му, мамка му, мамка му!

Блейз го вдигна на ръце и той изкрещя от болка. Кръвта капеше по одеялото и лъскавата черна коса на Райдър. Коремът на Джордж бе станал твърд като дъска. Блейз тичешком прекоси и излезе на улицата.

— Върни се — изпъшка Джордж. — Забрави хляба^[6]. Все забравяш шибания хляб. — Исполинът си помисли, че Джордж говори за парите от залога, но преди да го успокои, че ги е взел, приятелят му изхриптя:

— И наденицата. — Докато говореше, все повече се задъхваше. — Имам тази книга...

— *Джордж!*

— Книгата със снимката на... — Кръвта го задави. Блейз го обърна и го тупна по гърба. Друго не можа да измисли. Погледна го

отново, но Джордж беше мъртъв.

Блейз го положи на дъските пред склада. Отстъпи назад. После се върна и затвори очите на мъртвеца. Отдалечи се за втори път, пак се върна и коленичи до приятеля си:

— Джордж?

Мълчание.

— Умрял ли си, Джордж?

Мълчание.

Блейз затича като обезумял към колата. Седна зад волана и потегли толкова рязко, че зад автомобила се проточи петметрова следа от гумите.

— Намали — обади се Джордж от задната седалка.

— Джордж?

— Намали *скоростта*, да те вземат дяволите!

Блейз се подчини.

— Джордж! Ела на предната седалка! Прехвърли се през облегалката! Почакай, ей сега ще ти помогна.

— Не. Тук ми харесва.

— Джордж?

— Какво?

— Какво ще правим сега?

— Ще отвлечем бебето. Както бяхме намислили.

[1] Алюзия за Клайд Бъроу, който заедно с Бони Паркър ограбва банки в Тексас през трийсетте години. Историята им е пресъздадена в култовия филм „Бони и Клайд“ (1967). — Б.пр. ↑

[2] Шеговит намек за стиховете на Уолт Уитмън (1819–1892) — един от най-големите американски поети. Мотивът за „варварския рев“ е емблематичен за творчеството му. — Б.пр. ↑

[3] Един от най-яроствните републиканци; първата политическа изява на бъдещия президент Роналд Рейгън е реч в подкрепа на Голдуотър. — Б.пр. ↑

[4] Култов английски филм от 1975 година, пародиращ филмите на ужаса. В основата на сценария му е залегнал английският мюзикъл „Шоуто на Роки Хорър“. — Б.пр. ↑

[5] Бруно Хауптман (1899–1936) — похитителят на сина на Чарлс Линдбърг. — Б.пр. ↑

[6] Английската дума „bread“ има няколко значения, включително жаргонното мангизи. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Блейз изскочи от пещерата. Нямахше представа колко души го дебнат отвън. Предполагаше, че са десетки. Не му пукаше. Пистолетът на Джордж се изплъзна от колана му и хлътна в снега, но и това не беше важно. Нападна първия човек, който му попадна пред очите. Грейнджър лежеше по корем в снега недалеч от пещерата, подпрял се беше на лакти и с две ръце стискаше оръжието си.

— Горе ръцете, Блейздел! Не мърдай! — изкрещя.

Блейз се хвърли към него.

Агентът успя да стреля два пъти. Първият куршум одраска рамото на Блейз, вторият улучи падащия сняг. Блейз се стовари върху човека, който бе наранил Джо, и оръжието на агента падна в снега. Грейнджър изпищя от болка — кракът му беше счупен.

— Ти рани детето! — изрева Блейз и започна да го души. — Ти рани детето, тъпанар такъв, ти рани детето, рани детето, рани детето!

Главата на Грейнджър клюмаше, сякаш той кимаше утвърдително: „Да, точно така, прав си.“ Лицето му придоби зловец пурпурен оттенък, очите му изскочиха от орбитите си.

„Наближават!“

Блейз престана да души агента и се огледа. Нямахше жива душа. Само воят на вятъра и едва доловимият шепот на снега нарушаваха безмълвието на гората.

Не, чуваха се и *други* звуци. Плачът на Джо.

Блейз се втурна обратно към пещерата. Малкият се гърчеше, ревеше като заклан и размахваше ръчички, сякаш се опитваше да сграбчи въздуха. Раната от късчето гранит явно беше сериозна, по страната на бебето се стичаше кръв.

— Проклятие! — извика Блейз.

Вдигна детенцето, избърса кръвта, пъкна го отново в пашкула от одеяла и му нахлупи шапката си. Мъничето ревна още по-силно.

— Трябва да изчезваме, Джо. Да си плюем на петите. Нали?

Естествено бебето не отговори.

Той излезе заднешком от пещерата, като го притискаше към гърдите си, и затича към пътя за извозване на дървесина.

* * *

— Къде го остави Корлис? — обърна се Стърлинг към Франклин.

Преследвачите бяха спрели да си поемат дъх.

— Там — посочи Франклин. — Ще намеря мястото.

Стърлинг нареди на Брадли:

— Свържи се с твоите хората. И с шерифа на Къмбърланд. Искам да блокирате коларския път. Какво има отвъд, ако случайно мръсникът ни се изплъзне?

Брадли се изкиска:

— Река Роял. Да го видим как ще я прекоси.

— Не е ли заледена?

— Естествено, обаче ледът не е толкова дебел, че да се ходи по него.

— Добре. Да тръгваме. Франклин, бъди готов да стреляш. Този човек е много опасен.

Спуснаха се по първия склон. На петдесетина метра навътре в гората Стърлинг забеляза седнал човек, облегал на дърво.

Франклин пръв стигна до него и се провикна:

— Корлис.

— Мъртъв ли е? — попита агентът, щом го настигна.

— Да. — Франклин посочи следите от стъпки, почти заличени от обилния сняг.

— Да вървим — отсече Стърлинг и вдигна оръжието си.

След пет минути се натъкнаха на Грейнджър. Белезите на шията му бяха поне два сантиметра дълбоки.

— Този тип е същински звяр — обади се някой.

Агентът посочи заснежения склон:

— Там има пещера. Почти съм сигурен. Може да е оставил там детето.

Двама униформени се закатериха към зейналия триъгълен отвор. Единият се спря, наведе се и вдигна нещо.

— Пистолет! — извика.

„Сякаш сме слепи“ — едно си помисли Стърлинг.

— Зарежи шибания *пистолет*, търсете детенцето! И внимавайте!

Единият униформен включи фенерчето си и пропълзя в пещерата. Другият клекна пред входа, послуша се и се обърна към Стърлинг и Франклин:

— Няма го тук!

Забелязаха следите, водещи към стария коларски път, още преди полицаят да излезе от пещерата.

— Преднината му е не повече от десет минути — прошепна агентът на Франклин, и повиши глас: — Разпръснете се! Ще го изкараме на пътя!

Закрачиха през преспите. Стърлинг стъпваше в следите на Блейз.

* * *

Блейз тичаше.

Спъваше се, ставаше и се провираше през храстите, вместо да търси заобиколен път. Притискаше Джо към себе си, за да го предпази от бодливите клонки. Въздухът пареше белите му дробове. Чуваше зад себе си викове, които го изпълваха с паника.

Джо плачеше, мятеше се и кашляше, ала Блейз го държеше здраво. Още малко, още съвсем мъничко и ще излязат на пътя. Там щяха да са спрели коли. Полицейски коли. Нямаше значение, стига ключовете да са на таблото. Щеше да избяга, после щеше да зареже полицейския автомобил и да открадне друго превозно средство. Например пикап — да, най-добре да е пикап. Тези мисли се появяваха и изчезваха от съзнанието му като цветни кадри от анимационен филм.

Попадна на блатист участък. Тънкият лед около заснежените могилки се пропука под тежестта му и той нагази в ледена вода, която му стигаше до глезените. Обаче не спря и не след дълго се озова пред стена от преплетени храсти, високи почти колкото човешки бой. Запровира се през тях заднешком, за да заслони Джо. Една клонка закачи шапката, която бе нахлупил на главата на мъничето, и я запрати в мочурището. Нямаше време да се върне да я търси.

Дребосъчето изплашено се кокореше и се задъхваше от студа — топлатата шапка вече я нямаше. Плачът му напомняше немощно писукане. Виковете на униформените — синият глас на закона — вече се чуваха по-отблизо. Блейз си каза, че това няма значение. Най-важното беше да се добере до пътя.

Закатери се по склона към пътя и ускори темпото. От бързината зависеше животът му. И животът на Джо.

* * *

Стърлинг тичаше с всички сили и вече бе на трийсетина метра пред останалите. Постепенно скъсяваше дистанцията между себе си и похитителя. Фасулска работа — онзи му проправяше пътя. Радиостанцията изпраця. Той я измъкна от колана си и два пъти натисна бутона за приемане.

— Тук Брадли, чувате ли ме?

— Да. — Само една дума. Трябваше да пести дъха си за преследването. В съзнанието му се въртеше само една мисъл, покривайки всичко останало с яркочервена пелена — мръсникът бе убил Грейнджър. Беше убил агент от ФБР.

— Коларският път е заварден. Очакваме подкрепления от щатската полиция. Край?

— Край.

Продължи да тича. След пет минути се натъкна на червена плетена шапка. Пъкна я в джоба си и продължи преследването.

* * *

Блейз преодоляваше последните петдесет метра от склона, отвъд който беше старият път. Почти бе останал без дъх. Джо вече не плачеше — не му бяха останали сили. Клепачите му бяха натежали от снега, полепнал върху тях.

Блейз на два пъти се подхлъзна и падна на колене, но не изпусна детето. Най-накрая се озова на билото. Бинго! На пътя бяха паркирани пет празни полицейски коли.

Албърт Стърлинг изскочи от гората и вдигна поглед към склона. Зърна похитителя. Мръсникът най-сетне му беше паднал в ръцете.

— Спри, Блейздел! ФБР! Спри и вдигни ръце!

Блейз се извърна. От тази височина агентът изглеждаше миниатюрен. Исполинът му обърна гръб и изскочи на пътя. Спря пред първата патрулна кола и надзърна в купето. Отново джакпот! Ключът беше в стартера. Отвори вратата и тъкмо щеше да сложи Джо на предната седалка, чу рев на двигатели. Обърна се и видя приближаваща се бяла патрулна кола. От другата страна идваше още една.

— Джордж! — изкрещя той. — О, Джордж!

Притисна дребосъчето до гърдите си. Детето хриптеше, сякаш се задушаваше. Също като Джордж, когато Райдър го наръга с ножа. Блейз затръшна вратата и тичешком заобиколи автомобила.

Помощник-шерифът се надвеси през сваленото стъкло на колата, идваща от север, извика в мегафона:

— *Спри, Блейздел! Пипнахме те! Не мърдай!*

Блейз хукна да прекосява шосето и някой стреля по него. Отляво изригна гейзер от сняг. Джо немощно запищя.

Блейз се добра до отсрещния насип. Още един куршум изсвистя покрай главата му и откърти кора от близката брезичка. В подножието на склона той се спъна в дънер, затрупан от снега. Политна напред и падна в прясната, но предпази мъничето от удара. Изправи се и изчисти снега от лицето му.

— Джо! Добре ли си?

Бебето дишаше на пресекулки. Паузите между вдишванията сякаш продължаваха цяла вечност.

Блейз се затича.

* * *

Стърлинг се добра до пътя и тичешком го прекоси. Отсреща бе спряла патрулна кола. Помощниците на шерифа бяха излезли от автомобила, извадили бяха оръжията си и бяха готови да стрелят по беглеца.

Стърлинг осъзна, че злобно се усмихва:

— *Пипнахме* мръсника.
Затичаха по насипа.

* * *

Блейз претича през горичка от тополи и ясенови дръвчета. Отвъд се простираше гладката бяла повърхност на заледената река. На отсрещния ѝ бряг се виждаха сиво-зелените смерчови и борови гори, които се губеха в заснежения хоризонт.

Блейз закрачи по ледената кора. Направи девет крачки, преди тя да се пропука, и затъна до бедрата в ледената вода. Дишайки тежко, той се обърна и се изкачи обратно на брега.

Стърлинг и двамата шерифи изскочиха от горичката.

— ФБР! — извика агентът. — Остави бебето на земята и отстъпи назад!

Блейз се обърна надясно и се затича. Гърлото му пареше, той се задъхваше. Потърси с поглед птица, каквато и да е, но напразно. Вместо птица видя Джордж. Той стоеше на стотина метра от него. Падащият сняг почти го скриваше, но Блейз различи шапката му, завъртяна наляво. На късметлийската страна.

— Хайде, Блейз! По-живо, ленивецо! Дай им да се разберат! Покажи им среден пръст. Покажи им как действаме ние, мамка му!

Блейз затича по-бързо. Първият куршум попадна в пресеца му. Нарочно стреляха ниско, за да не улучат бебето. Той не забави крачка, дори не усети болка. Вторият куршум улучи коляното му и изскочи през капачката сред фонтан от кръв и парченца кост. Блейз отново не почувства нищо. Продължи да бяга. По-късно Стърлинг щеше да каже: „Ако щете вярвайте, но гадината продължи да тича. Също като елен, прострелян в корема.“

— *Помогни ми, Джордж! Закъсах!*

Джордж изчезна, но Блейз чу дрезгавия му глас, сякаш понесен от вятъра:

— Почти им се изплъзна. Дай още малко газ, братле!

Блейз даде газ. Наистина се изплъзваше. Почувства прилив на сили. Май двамата с Джо щяха да се спасят. Бяха на косъм да ги хванат, ала вече се изплъзваха и всичко щеше да се оправи. Погледна

към реката, опитвайки се да зърне Джордж. Или птица. Една-едничка птица.

Третият куршум го улучи в хълбока и раздроби бедрената му кост. Куршумът също се раздроби. Най-голямата отломка разпори дебелото черво на Блейз. Той залитна и едва не падна, но успя да запази равновесие и продължи да тича.

Стърлинг приклепна на коляно и с две ръце стисна пистолета. Прицели се машинално. Цаката беше да не му мислиш много-много. Трябваше да се довериш на интуицията.

— Исусе, помогни ми — изхриптя.

Четвъртият куршум (първият, изстрелян от Стърлинг) улучи кръста на Блейз. Усещането бе, сякаш боксьор тежка категория го удари над бърбреците. Строполи се на земята и изпусна бебето.

— Джо! — изкрещя той и запълзя на лакти към мъничето. Джо лежеше с отворени очички. Гледаше го.

— Пълзи към детето! — кресна единият помощник-шериф.

Блейз протегна към Джо голямата си длан и дребосъчето я докосна. Мъничките му пръстчета стиснаха палеца на исполина.

Запъхтян, Стърлинг се надвеси над Блейз. Зашепна, за да не го чуят полицаите:

— Това е за Брус, сладурче.

— Джордж? — промълви Блейз.

Стърлинг натисна спусъка.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Откъс от пресконференцията, дадена на десети февруари

Въпрос: Как е Джо, господин Джерард?

Джерард: Лекарите казаха, че за щастие ще се възстанови напълно. Състоянието му беше критично, но той се пребори с пневмонията. Уверявам ви, синът ми е истински боец.

Въпрос: Някакви коментари относно начина, по който ФБР разреши случая?

Джерард: Ще кажа само, че се справиха блестящо.

Въпрос: Какви са семейните ви планове?

Джерард: Да отидем в Дисниленд!

(Смях в залата)

Въпрос: Сериозно.

Джерард: Отговорих ви съвсем сериозно! Добре, де, почти... Щом лекарите кажат, че Джоуи е добре, ще отидем на почивка. Някъде на топло, където има хубави плажове. А като се върнем, ще се постараем да забравим този кошмар.

* * *

Погребаха Блейз в гробището на Южен Къмбърланд, на петнайсетина километра от „Хетън Хаус“ и на приблизително същото разстояние от жилището, където баща му го бе хвърлил по стълбите. Общината плати за погребението — така си отиваха всички бедняци в Мейн. През този ден нямаше слънце, нямаше и опечалени. Обаче имаше птици. Предимно врани. Край провинциалните гробища винаги

има много врани. Те се появиха, накацаха по клоните и после отлетяха там, където отлитат птиците.

* * *

Джо Джерард четвърти лежеше в болничното си креватче. Вече бе оздравял. Родителите му щяха да дойдат по някое време, за да го вземат, но той не го знаеше.

Знаеше обаче, че му е поникнало ново зъбче, защото го болеше. Лежеше по гръб и се взираше в птиците над креватчето. Бяха кацнали върху тънички нишки и политаха, когато въздухът се раздвижеше. Сега не помръдваха и Джо се разплака.

Някой се надвеси над него и му загука. Не беше онзи, когото мъничето искаше да види, и то заплака още по-силно.

Човекът духна птиците. Те полетяха. Джо престана да плаче. Загледа се в тях. Засмя се. Внезапно забрави онзи, когото искаше да види, и болката от новото зъбче. Наблюдаваше как птиците летят.

Издание:

Автор: Стивън Кинг

Заглавие: Огън

Преводач: Адриан Лазаровски

Година на превод: 2008

Език, от който е преведено: английски

Издание: второ (не е указано)

Издател: ИК „Плеяда“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2015

Тип: роман (не е указано)

Националност: английска

Печатница: Симолини‘94

Редактор: Весела Прошкова

Коректор: Лилия Анастасова

ISBN: 978-954-409-349-5

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/9312>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.